

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

PENELOPE BARSETTI

THE

FORSAKEN

VAMPIRE

DIRTY BLOOD BOOK IV

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

TERK EDİLMİŞ VAMPİR

KİRLİ KAN
KİTAP 4

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

PENELOPE BARSETTI

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

HARTWICK YAYINCILIK

[*OceanofPDF.com*](http://OceanofPDF.com)

Hartwick Yayıncılık

Terk Edilmiş Vampir

Copyright © 2023 by Penelope Barsetti

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

OceanofPDF.com

İÇİNDEKİLER

1. [Harlow](#)
2. [Harlow](#)
3. [Aurelias](#)
4. [Huntley](#)
5. [Harlow](#)
6. [Harlow](#)
7. [Fildişi](#)
8. [Harlow](#)
9. [Harlow](#)
10. [Aurelias](#)
11. [Huntley](#)
12. [Huntley](#)
13. [Fildişi](#)
14. [Harlow](#)
15. [Aurelias](#)
16. [Harlow](#)
17. [Huntley](#)
18. [Aurelias](#)
19. [Harlow](#)
20. [Huntley](#)
21. [Ian](#)
22. [Huntley](#)
23. [Harlow](#)
24. [Fildişi](#)
25. [Huntley](#)
26. [Fildişi](#)
27. [Huntley](#)
28. [Aurelias](#)

OceanofPDF.com

HARLOW

Masanın ortasında bir vazo dolusu zambak duruyordu, uzun sapları tepedeki güzel beyaz çiçeklere uzanıyordu. Çiçekler sanki o sabah yeni toplanmış gibi camın yüzeyinde yoğunlaşma oluşmuştu. Ortadaki çiçeklere bakarken gözlerim kamaştı ve Atticus'un yanındaki Violet'le konuşmasını dinledim.

"Ailen nasıl?" diye sordu, düğmeli ceket ve pantolonu içinde yakışıklıydı.

"İyiler," dedi. "Ama annem babam yanımda olmadan yavaşlıyor..."

"Bunu duyduğuma üzıldüm."

"Annem evlenmem için bana baskı yapıyor. Tek çocuk olarak evin reisi olacak bir erkek kardeşim yok."

Gözlerimi devirmemek için tüm gücümü harcadım.

Atticus'un buna ne diyeceğini bilemediği belliydi çünkü hiçbir şey söylemedi. Garip sessizlik, Atticus bakışlarını benim baktığım çiçeklere çevirene kadar sürdü.

Ben de katılmaya karar verdim. "Tavsiyemi ister misin Violet?" Başımı çevirip ona baktım. "Bir erkeğin seni kurtarmasını bekleme. Kendini kurtar. Annemin bana verdiği öğüdü ben de sana veriyorum."

Violet bunu bir hakaret olarak algılamış olacak ki sessizce masadan kalktı.

Atticus bana bakmadan önce sessiz bir iç çekti. "Bunu neden yapıyorsun?"

"Ne?" Oda diğer krallıkların kâhyalarıyla, Kral Rolfe'a -babama- hizmet eden kâhyalarla doluydu. Bu bir öğle yemeğiydi, babamın küçümsediği ama annemin teşvik ettiği türden bir sosyal etkinlik. Ona göre sadakat kazanmanın talep etmekten başka yolları da vardı.

"Bana ne deme, Harlow."

Gözlerimi devirdim ve başka tarafa baktım. "Çaresiz bir kadından daha az çekici bir şey yoktur. Lütfen bana bu numaraya kanmayacak kadar zeki olduğunu söyle."

"Ama kaba olmana gerek yok."

"Önce o kaba davrandı."

"Nasıl?"

"Çünkü seni sadece bir şey için istiyor - sen geleceğin kralı olduğun için. Bir kadının kardeşime olan sevgisi gerçek olduğunda, o zaman kabalık etmem." Tabagımdaki yemeği görmezden gelerek tekrar başka tarafa baktım.

"Benim geleceğin kralı olup olmadığımı bilmiyoruz. Sen en

büyüğümüzsün." "Ama ben bir kadınam."

"Babamın bunu umursamadığını biliyorsun."

"Ama aynı zamanda tıpkı bir ejderha gibi ateş püskürten bir ağızım olduğunu da biliyor."

Saklamaya çalışsa da yüzünde bir gülümseme belirdi. "Bu konuda haklısın."

Müzisyenler şarkılarına son verdi ve salondaki tüm konuşmalar kesildi. Dikkatimiz birazdan açılacak olan çift kapıya yöneldi. Masaya sığmayacak kadar büyük vazoyu görebilmek için sandalyemde kaymak zorunda kaldım.

Sonra trompetler çalmaya başladı ve hizmetkârlar iki kapıyı da aynı anda açarak babamı kral üniforması içinde, kılıcı elinde

Ben doğmadan önce savaşta görev almamış olmasına rağmen. Uzun boylu, kaslı ve öldürebilecek gözlerle, "Burada olmak istemiyorum" diyen bir tavırla dosdoğru önüne bakıyordu. Yanında muhafızları olduğu halde odaya girdi masaların arasındaki dama tahtalarını geçerek kendisini bekleyen tahta yaklaştı.

Yaklaştığında gözleri oturduğumuz masaya kaydı.

Bu diplomatik saçmalıktan ne kadar nefret ettiğini bildiğim için gülümsedim.

Benden başka kimsenin fark edemeyeceği kadar inceydi, dudaklarından ziyade gözlerinde bir gülümseme vardı. Bir saniyeden kısa sürdü, sonra gözleri tekrar ileri baktı. Yükselişin tepesine ulaştı, arkasını döndü ve kendisine hizmet eden tüm görevlilere baktı ve ardından mücevherlerden oluşan tacı başına geçirerek yerine oturdu.

Oda, şehrin en iyi sanatçıları tarafından yapılmış heykellerle doluydu; güzelliği sert kayalarda yakalayan insana benzeyen heykeller. Annem ve babam ellerinde şarap kadehleriyle odanın diğer tarafına geçip öğle yemeğindeki tüm konukların arasına karıştılar. Kardeşim ve ben oturduğumuz yerden onları izliyor, babamın yüzündeki şaşkınlık ifadesine gülmemeye çalışıyorduk.

Atticus sırtarak, "Fiziksel acı çekiyor gibi görünüyor," dedi. "Şimdiye kadar buna alışmış olması gerekirdi."

"Hiç kimse saçmalıklara alışabilir mi?"

Kardeşim bana baktı. "Güzel bir elbise giyen ve saçında çiçekler olan sensin."

"Bunun saçmalık olması güzel görünemeyeceğim anlamına gelmez."

"Bak." Onlara doğru başıyla işaret etti. "Bunca zamandır tek kelime ettiğini sanmıyorum."

"Annem bu tür şeylerde çok daha iyidir." Omuzlarını açıkta bırakan dökümlü kolları olan kırmızı bir elbise giymişti. Belini sıkıca sarıyordu, siyah saçları güzel bukleler halinde sırtından aşağı uzanıyordu. Tıpkı anneme benziyordum ama babamın ruhuna sahiptim.

"Babama Ethan'dan bahsedecek misin?"

Adını duyunca döndüm. "Bunu nereden biliyorsun?" Gözlerini hafifçe devirdi. "Bu tam olarak bir sır değil."

"Kimseye söylemedim." Ethan fetihlerini herkese anlatıyor muydu?

"Yani, itiraf ediyorsun?" Kardeşim yüzüme baktı.

"Bana tuzak mı kurdun?" Gözlerim kısıldı.

Dudaklarında yavaş bir gülümseme

belirdi. "Piç kurusu."

Sessizce kıkırdadı.

"Ethan'ın konuştuğuna

inanamıyorum." "Konuşmuyor.

Gösteriyor."

Şimdi kaşlarım şaşkınlıkla çatıldı.

Bana baktı ve odanın diğer tarafındaki bir heykele doğru başını salladı. Başında çiçekten bir taç olan güzel bir kadındı bu, elbisesinin bir askısı tek ve diri göğsünü ortaya çıkaracak şekilde düşmüştü. Taştan yapılmış olsa da kadının ifadesi çok belirgindi ve benzerlikleri görmek için bir bakıştan fazlası gerekmiyordu. Çok açık olduğu için utançtan yanaklarım kızardı.

"Şanslısın ki annem ve babam yaptırdıkları sanat eserlerini önemsemiyorlar."

Bir sonraki konuşmamızda Ethan'ın taşakları topuğumla buluşacaktı.

"Ciddi görünüyor."

"Bu konu hakkında konuşmuyoruz."

"Ama burnunu Violet'le benim arama sokabilirsin, öyle mi?"

"Onunla yatıyor musun?"

"Hayır-"

" zaman aynı şey değil," dedim. "Lütfen anneme ve babama söyleme." Atticus bir kaşını kaldırarak bana baktı.

"Ve bunu şantaj olarak da kullanmayın."

"Benim hakkımda bu kadar düşük bir fikre sahip olduğunu fark etmemiştim."

"Bana kızgın olduğun için yatak odama çürük yumurta saklayan sendin."

"On iki yaşındaydım."

"Her neyse. On yıl sonra bile o kokuyu hala burnumdan atamıyorum."

Dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Sırrın benimle güvende, Harlow. Yani... ciddi mi?"

Cevabım için iki kez düşünmeme gerek kalmadı.

"Hayır." "Öyle olduğunu düşünüyor gibi görünüyor."

"Duygularının derinliğini bir heykele bakarak yorumlamazdım."

"O bir heykel değil. Bu bir aşk ilanı."

"O heykelin bana dayanıp dayanmadığından bile emin

değiliz-" "Hadi ama Harlow." Bana baktı.

"Bırak onu," dedim fısıltıyla. "Geliyorlar." İkimiz de ailelerimizi selamlamak için ayağa kalktık.

Önce annem yanıma geldi, ellerini kollarıma götürerek beni şefkatle sıktı. "Bu çiçeklere bayıldım." Dallardan yapılmış tacın içine örülmüş beyaz çiçeklere hayranlıkla baktı.

"Teşekkür ederim," dedim. "Ama asıl ateşli olan sensin." Ellerini indirirken bir kahkaha patlattı.

"Sen ateşlisin anne." Ona bir aşağı bir yukarı baktım. "Bu elbise..."

Gülüştü yerini sırtımaya bıraktı. "Teşekkür ederim, tatlım." Beni kucakladı ve şakağıma bir öpücük kondurdu.

Babam Atticus'u kucakladıktan sonra yanıma geldi.

"Çok seksi görünmüyor mu?" diye sordum.

Dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme vardı ama gözleri benden ayrılmıyordu. "Atticus bana Violet'i kovaladığını söyledi."

"Bu çok abartılı." Çok sinirlenmedim, çünkü gizli sevgilim yerine Violet hakkında konuşmayı tercih ederdim. Annem Atticus'a doğru kaydı ve onu da aynı sevgiye boğdu. "Ona sadece başkasının yapmasını beklemek yerine kendi başının çaresine bakmasını söyledim."

"Ayrıcalıklı bir yerden gelmeseydi bu iyi bir tavsiye olurdu, Harlow."

"Ben ayrıcalıklı bir yerden gelmiyorum," dedim. "Babam kendilerine ait olmayanı alan barbarları devirmek zorunda kaldı ve annemle birlikte kıtadaki herkesi kurtarmak için Necrosis'i yenmek zorunda kaldılar. O taç için canınızı dişinize takmanız gerekiyordu ve benim damarlarımda da bu hayatta kalma kanı dolaşıyor."

Bana kışın donmuş bir gölü hatırlatan kristal mavisi gözleriyle bakıyordu. Düşünceleri derinlerde bir yerde saklıydı ve yüz ifadesini okuyabilen tek kişi annemdi. Ama saniyeler geçti ve sonra gözlerine ışık geri döndü. "Annene çok benziyorsun."

"Gerçekten mi?" Dedim. "Çünkü tıpkı senin gibi olduğumu söylüyor."

Kolu omzumda dolanırken dudaklarında ince bir gülümseme belirdi. Beni kendine yaklaştırdı ve bırakmadan önce şakağıma bir öpücük kondurdu. "Kâhyalarla bir toplantım var. Beladan uzak dur."

"Ne zaman başım belaya girdi ki?"

Yürümeye başlamadan önce ağzının kenarı gülümsedi.

Hava karardıktan sonra kaleden çıktım ve Ethan'ın çalıştığı dükkâna varana kadar arnavut kaldırım sokaklarda yürüdüm. Dükkânın hemen üstünde, ikinci katta oturuyordu.

kattaydı, ama ne zaman ilham gelse çalıştığını biliyordum, o yüzden muhtemelen aşağı kattaydı. Kapı kilitli değildi, ben de içeri girdim ve öndeki tezgâhı geçerek arkadaki geniş alana doğru ilerledim. Ortada kısmen tamamlanmış bir heykel duruyordu, altında yerde kırık mermer parçaları yığınları vardı. Bir masanın üzerinde durmuş, taşı yontmaya o kadar odaklanmıştı ki beni fark etmedi. Kesiklerin olması gereken yerlerde kalem izleri vardı ve aletini vurarak bir parça daha kazıdı.

Çıplak bir kadın değil, alnında tacı, yanında kılıcı olan bir kraldı. Yüzü şu anda boştu ama kim olması gerektiğini çok iyi biliyordum. "Babamın bunu istemiş olmasına imkân yok."

Ethan sesimi duyunca sustu ve sonra bana baktı. Sözünü kesmeme izin vermedi ve oymakta olduğu omzu bitirdi. Yere daha fazla döküntü düşerken bir dakikalık sessizlik oldu. Sonra masadan kalktı ve elindeki aletleri bir kenara fırlattı. "Annen yaptı."

"Umarım ona bağlı - çünkü yok edecektir."

Bana yaklaşırken ellerini bir havluya sildi, kıyafetlerinde toz ve boya vardı. "Sanatın en güzel yanı onu yapmaktır."

"Ona baktığını sanıyordum?"

"Sanata bakmaktan hoşlanıyorum - kendime ait olmadığı sürece." Havluyu bir kenara fırlattı, sonra yaklaştı ve yüzümden sadece bir santim uzakta durdu. Koyu renk gözleri bir ileri bir geri kayarak benimkilere baktı. "Bana söylemek istediğin bir şey mi var?"

"Nereden biliyorsun?"

"Çünkü seni tanıyorum, Harlow." Bana bir öpücük vermeden geri çekildi. "Ne oldu?"

"Dün yaptığın heykeli kimsenin fark etmeyeceğini mi sandın?" Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum.

"Fark etmelerini umuyordum."

"Peki ya babam fark ederse?"

Özür dilemeden öylece baktı. "Sanat gerçekte ilgilidir. Ve ben yalan söylemeyeceğim, ona bile."

"Ne yalanı?"

Baktı, gözleri sertti.

"Sanki yakalanmak istiyorsun."

"Belki de istiyorum."

Yaklaştım, kollarım hâlâ çaprazdı. "Dileğin gerçekleşti, çünkü kardeşim bunu çok çabuk anladı. Bunun ne kadar garip olduğunu biliyor musun?"

"Peki ona ne söyledin?"

"Ona hiçbir şey söylemek zorunda değildim çünkü gerçek çok açıktı."

Yüzü soğukkanlılığını koruyordu ama gözlerinde bir zafer parıltısı vardı.

"Bunu bir daha yapma."

"Bana sanatımı nasıl yapacağımı söyleme."

"Size sanatınızı nasıl yapacağınızı söylemiyorum. İznim olmadan resmimi kullanmamamı söylüyorum. Tanrı aşkına, mememi dışarı çıkarmışsın. Babam fark etseydi, şu anda ölmüş olurdun, biliyor musun?"

"Kral Rolfe adil bir hükümdar. Öldürdüğü tek insanlar hainlerdir."

"Kızının bedenini onun izni olmadan sergileyen adam için bir istisna yapardı."

Şimdi kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Bunun için özür dilemeyeceğim." "Özür dilemeni beklemiyorum. Sadece bir daha yapma."

Bana baktı.

Ben de baktım.

"Bu kavga bitti mi?"

Benim için değil. "Ne yapmaya çalışıyorsun?"

"Bundan daha açık olmalısın." "O heykeli

yapmanın bir nedeni vardı." "Ben bir

sanatçuyım-"

"Saçmalık." Göğsünden itecekmiş gibi ona doğru yürüdüm. "Senin son oyunun ne?"

Başını hafifçe eğerek bana baktı. "Üç ay oldu." "Vay canına, matematikte iyisin."

Alaycılığımlı görmezden geldi. "Eğer bu bir kaçamak olsaydı, şimdiye kadar çoktan bitmiş olurdu. Demek ki bu gizli bir ilişki ve artık gizli kalmasını istemiyorum."

"Böyle bir heykelle kesinlikle bir sır değilsiniz."

"Harlow." Sesi kızgınlıkla derinleşti. "Ne kadar zeki olduğunu biliyorum. Bu konuşmanın olacağını biliyordun. Hislerimi uzun zamandır biliyordun ve bilmiyorsan bile artık biliyorsun."

Kalbim çılgın bir kuşun kanat çırpışı gibi hızla çarpıyordu.

"Artık bir sır olmak istemiyorum."

"Ben Delacroix Prensesiyim."

"Yani?"

"Herhangi biriyle evlenemem-"

"Baban istediğini kişiyle evlenmene izin verirdi, yani bu saçma bir bahane."

Gözlerimi kaçırđım çünkü bakışları çok . "Harlow."

Yine de ona bakmadım. "Hadi

ama."

Bir nefes aldım ve ona tekrar baktım.

"Ne oldu? Senin için yeterince iyi değil miyim?"

"Lütfen bunu yapma."

"Ne yapmayayım, Harlow?"

"*Bu.*" Kollarım göğsümün üzerinde gerildi. "Onu rahat bırakmalıydın."

Gerçek gözeneklerine sızdığında, bakışlarını yeni bir şekilde sertleştirdi.

"Eğlenceliydi... kolaydı. Ve şimdi bu bir şey. Konuşmamız gereken bir şey. Ve sana söz veriyorum, ne kadar çok konuşursak o kadar kötüleşecek. Bu yüzden, hadi... duralım."

Sessizlikte nefes aldı, sert ifadesi yavaş yavaş acı dolu bir ifadeye dönüşüyordu. "Bütün bunlar senin için bir şey ifade etmiyor mu?"

"Ben öyle demedim."

"O zaman senin için bir anlamı

vardı." "Elbette öyleydi Ethan."

"O zaman neden şu anda terk ediliyorum?"

"İşin peşini bıraksaydın terk edilmeyecektin." "Neden?" diye

sordu. "Neden mi?"

Sessiz kaldım.

"Harlow."

"Şu anda seninle olmaktan hoşlanıyor olmam sonsuza kadar seninle olmak istediğim anlamına gelmez." Bana beni sevdiğini söyledikten sonra bunu söylemek çok acımasızcaydı ama gerçek buydu. "Kocam olmayacak olman bu ilişkinin henüz bitmesini istediğim anlamına gelmiyor. Her ilişkinin sonsuza dek mutlu bir sonla bitmesi gerekmez. Çoğu öyle değil. Ama şimdi bu konuşmayı yapmaya zorladığına göre... bitmek zorunda."

Yüz ifadesi hiç değişmemişti. Yüzü hâlâ taş gibi sertti. Gözünü bile kırpmadı.

Kendimi bok gibi hissettim. "Özür dilerim-"

"Sanatçı olduğum için mi? Zengin olmadığım için mi?" "Hayır," dedim. "Sadece seni sevmiyorum."

OceanofPDF.com

HARLOW

Pencere pervazımın altındaki kuytuda oturmuş, hançerimi kılıfından çıkarıp tekrar kılıfına sokuyordum. Bir ileri bir geri gidiyordum, hareketlerime dikkat çünkü bu artık ikinci doğamdı. Dört direkli yatağım yapılmamıştı çünkü odamı hizmetçilere temizlemeleri için bırakmamıştım. Kılıcım yatağımın yanındaki duvara yaslanmıştı. Pencereilerin üzerindeki perdeler şampanya pembesiydi. Yatak odam kalenin köşesindeydi, bu yüzden köyü ve uzaktaki dağları görebiliyordum.

Kapım çalındı.

Hançerimi çevirmeye devam ettim. "Öyle mi?"

Kapı açıldı ve babam göründü, onu savaşa giderken hiç görmemiş olmama rağmen zırhını giymişti. Miğferi kolunun altına sıkıştırılmıştı. "Giyin ve kılıcını al."

Çarşamba olduğunu unutmuşum. "Bugün biraz yorgunum..."

Ne dediğimi duymamış gibi bana baktı.

Hançerimi kılıfına geri soktum. Bakışları

hâlâ kaya gibi sertti.

"Savaşta falan değiliz-"

"Ama buna hazırlıklı olmalıyız. Bir daha sormayacağım." Dışarı çıktı ve kapıyı arkasından kapattı.

İçimi çektim ve giyindim.

Babam ve ben hayatım boyunca antrenman yapmıştık. Başladığımızda o kadar küçüktüm ki eğitimin ne zaman başladığını bile hatırlamıyordum. Her zaman, her Çarşamba yaptığımız bir şeydi, tek istisna hepimizin bir kış korkunç bir griple yatalak olduğu zamandı.

Babam gördüğüm en iyi kılıç ustasıydı. Zırhında tek bir çizik bile olmadan aynı anda birden fazla askere meydan okumasını izledim. Çekirdeği her zaman sıkı ve vuruşları güçlüydü, bu yüzden bir savaştan çok bir dans gibiydi.

Bir gün onun kadar iyi olmayı umuyordum ama bunun mümkün olup olmadığından emin değildim.

Ağaçların gölgesi altındaki alana geçtik ve seansımıza başladık. Artık bana talimat vermiyordu. Tek yaptığımız dövüşmekti, çünkü tecrübe en iyi öğretmendi. Kılıcıyla üzerime geldi ve benim engellememle durdu. Beni geri püskürtmeye çalışarak ilerlemeye devam etti, ama ben ona bir dizi darbe indirdim ve sonra üstünlüğü ele geçirmek için yoldan yuvarlandım.

"Aferin kızıma." Ben ne kadar iyi yaparsam o da beni o kadar zorluyor, beni o kadar terletiyordu ki parmaklarım kabzanın üzerinde kayganlaşıyordu. Ne zaman fırsat bulsam, nemi gidermek için parmaklarımı bacağıma sildim.

Kılıcımı elimden almak için fırsat kolladı. "Sana kaç kere eldiven takmanı söyledim?"

Yoldan yuvarlandım ve bu sırada kılıcımı kaptım, hızımla saldırılarından kaçtım. Bacağına bir tekme attım, ardından kılıcımı onunkine sertçe vurarak yere doğru ittim, böylece suratına bir yumruk indirebildim.

Darbeyle birlikte başı döndü ama bir saniye içinde geri geldi, gözlerinde gurur vardı. Daha önce hiç olmadığı kadar sert bir şekilde üzerime geldi, zorlukla karşı koyabileceğim bir hızla hareket ediyordu. Savunmada kalmamı gerektiriyordu çünkü çok güçlüydü. Beni uçurumun kenarına itti, yanımdaki dikenleri görmezden gelmeye ve devam etmeye zorladı. Yapabildiğim tek şey, çılgınca hasar vermek için bir açık ararken onun vuruşlarını engellemekti.

Bana öğrettiği şekilde kılıcını yakaladım ve dönmeye zorladım, parmaklarını terk etmeye zorladım, böylece tarlada uçacaktı.

Ama bana gururla bakmak için durmadı. Yumruklarıyla üzerime geldi, kılıcı elimden almak için bileğimden yakaladı.

Bana öğrettiği şekilde tutuşundan kurtuldum ve onu tekmeledim.

Üzerime gelmeye devam etti, eli boynuma doğru uçuyordu çünkü kızı olarak bile bana asla yumuşak davranmazdı.

Dirseğimi koluna indirdim ve aynı tekme attım. Bu onu birkaç adım geri attırmaya yetti.

Elime geçecek tek fırsatın bu olduğunu bilerek koştum. Üzerine atladım ve bıçağımın çeliğini boynuna dayadım. Nefes nefese kalmıştım çünkü çok yorulmuştum. Kaslarım nefes almak için çığlık atıyordu.

Kılıcını ona dayamış yatıyordu ve bana açık bir gururla bakıyordu. Sonra dudaklarına nazik bir gülümseme yerleşti. "Aferin kızıma."

Kılıcımı bıraktım ve nefes almak için bir anlığına çimlerin üzerine oturdum.

Dik oturdu ve kollarını dizlerine dayayarak diğer baktı. "Adamlarımın çoğundan daha iyi bir askersin."

"Bu bir sonraki savaşta savaşacağım anlamına mı geliyor? Eğer bir tane daha olursa." "Bir tane daha olacak. Her zaman vardır. Ama hayır."

"Hayır mı?" Şaşkınlıkla sordum. "O zaman neden yürümeye başladığımdan beri beni eğitiyorsun?"

"Çünkü seni korumak için her zaman olamayacağım, Harlow."

Kalbim sanki bir yumruk tarafından sıkılmış gibi sıkıştı. "şeyler söyleme."

"Ve korunmak için bir erkeğe bağımlı olmanı da istemiyorum."

"Ben kesinlikle bilmiyorum."

"Her zaman hazırlıklı olun."

"Baba, sen saygıdeğer bir kralısın. Düşmanınız yok."

"Düşmanlarınız, onlar için en uygun zaman gelene kadar kendilerini belli etmeyecektir." Gözlerini uzaklara dikti, sıcak gururu gitmiş, yerini duygusuz bir soğukluk almıştı. "Ve işbirliğini kazanmanın en iyi yolu sen ve Atticus'tan geçiyor. Her zaman hazırlıklı olmalısınız."

Babamın paranoyak olmasının bir sebebi olduğunu biliyordum. Babası öldürölmüş ve annesi gözlerinin önünde tecavüze uğramıştı. Ailesine ait olan her şey elinden alınmıştı - çünkü bunu beklemiyorlardı. "Kimse bana dokunamaz. Bunu sen de gördün baba."

"Umarım öyledir, tatlım."

Makyaj masama oturdum ve hizmetçilerin eve servis yaparken getirdikleri sıcak havluyla yüzümdeki makyajı sildim. Sonra uzun saçlarımı taradım, nazikçe düğümleri çözdüm. Bu gibi sessiz anlar en zor olanlarıydı, çünkü kendi düşüncelerim ve kalbimdeki acı beni boğuyordu.

Tak tak. Tak. Tak. Kapıma hafifçe vuruldu. "İçeri gel."

Kapı açıldı ve annemin aynadaki yansımasını görebildim. Yüzündeki makyaj da silinmişti ve geceliğinin üzerine bornozunu giymişti. Uzun saçları bir omzunun üzerinden dökölmüşü ve aynada ikimizin de yansımasını görmek bana görüşlerimizdeki benzerlikleri hatırlattı. Gözleri benimkilerle buluştuğunda küçük bir gülümseme verdi. "Bir dakikan var mı?"

"Elbette, anne."

Kapıyı kapattı ve makyaj masamın yanındaki köşeye oturdu. Bacak bacak üstüne attı ve sanki başının üzerinde görünmez bir kaseyi dengelemek zorundaymış gibi dik bir omurgayla oturdu. Ellerini dizlerinin üzerinde birleştirdi. "Sadece her şeyin yolunda olup olmadığını görmek istedim."

"Neden olmasın ki?"

"Baban bugün antrenman yapmak istemediğini söyledi." "Oh... Sadece yorgundum."

"Daha önce hiç bu kadar yorgun olmamıştın." Bakışları müdahaleciydi, sanki maskemin ardındaki gerçeği görebiliyordu. Bu onun doğaüstü anne yeteneklerinden biriydi, sadece o güçlü bakışıyla zihnimi okuyabiliyordu. "Ve baban gözlerinin üzgün görüldüğünü söyledi."

Sanırım babam da gözlemciydi.

Beni sorgulamak yerine, tüm işi gergin sessizliğin yapmasına izin verdi.

"Şey... Biriyle görüşüyordum ama artık görüşmüyorum." Annemden bir şey saklamazdım ama ona bu tür ayrıntıları anlatmak için de elimden geleni yapmazdım. Prensesken sevgilim olması pek hanımefendiye yakışmazdı, bu yüzden bunu mümkün olduğunca gizli tutmak için elimden geleni yaptım. Ama annem bunun için beni hiç azarlamadı. Belli bir yaşa geldiğimde bana bu tür sorular sormayı bıraktı ve mahremiyetime saygı gösterdi.

"İyi misin?" "Bunu atlatacağım."

"Sanatçı, değil mi?"

Kahretsin. "Nereden biliyorsun?"

"Heykelinden."

O orospu çocuğunu öldürecektim. "Şey-uh-evet."

"Merak etme. Baban fark etmedi. Böyle olaylar olduğunda aklı hep başka yerlerde oluyor."

"Tanrılara şükürler olsun."

Kıkırdadı. "Yoğun bir ilişkiye benziyor."

"Sadece fiziksel bir şeydi." Bunu söylerken annemin bakışlarından kaçındım.

"Umarım seni rahatsız etmiyorumdur, Harlow. İstemiyorsan bunların hiçbirini benimle paylaşmak zorunda "

Ona geri döndüm. "Hayal kırıklığına uğramadın mı?"

"Neden olayım ki?"

"Şey... Yani... Ben bakire değilim."

"Babanla tanıştığında bakire olduğumu mu sanıyorsun?" diye sordu hafifçe gülerek.

Kaşlarım neredeyse yüzümden fırlayacaktı.

"Babandan önce de erkeklerle birlikte olmuşum. Senin yaşındayken babamın muhafızlarından biriyle bir şeyler yaşadım. Senin yapıp da benim yapmadığım hiçbir şey yok Harlow. Utanmana gerek yok."

"Sana hiç ne kadar havalı olduğunu söylemiş miydim?"

Gülümsedi. "Şimdi iyiyim çünkü sen bir yetişkinsin. Ama sen küçükken *çok* kafa tokuştururduk."

"Şey, ben bir ."

"Velet değil," dedi hemen. "Fikir sahibi ve dik kafalı diyebilirim."

"Aynı şey."

Kıkırdadı. "Ben de tam bir baş belasıydım. Peki Ethan'la neden yürümedi?"

"Sadece bir yere varacağını

düşünmemiştim." "O halde bitiren

sizsiniz?" "Evet."

"Yaralanmış olmalı."

"Evet... Sanırım öyleydi. Kendimi kötü hissediyorum."

"Yapma," dedi. "Hayat böyledir işte. Doğru kadınla tanışacak ve seni tamamen unutacak. Ve sen de doğru adamı doğru zamanda bulacaksın."

"Bitmesini istemedim ama onunla evlenmek de istemedim." "Bu mantıklı."

"Öyle mi?" Ben sordum. "Hiçbir anlamı yokmuş gibi hissediyorum."

"O anda doğru olduğunu hissettiniz ve o anın ömür boyu sürmesini istediniz. Bu anların tadını çıkarabiliyorken çıkarmalısınız çünkü kocanızla tanıştığınızda bir daha asla gelmeyecekler. Bu çocuk sahibi olmak gibi bir şey. Bir aileden sorumlu olmadan önce bu zamanın tadını çıkarın, bir aileniz olduğunda keşke olmasaydı demeyin."

"Sanki beni yatıp kalkmaya teşvik ediyormuşsun gibi geliyor," dedim gülerek. Omuz silkti. "Kendini ortaya koymazsan kocanı nasıl bulacaksın?"

"Babam bunları bana söylediğini bilse çıldırırdı."

"Hayır, yapmazdı. Bugün üzgün olmanızın nedeninin bu olduğundan şüpheleniyordu ama bu konuşmayı kendisi yapmak istemedi. Seni ve mutluluğunu koruyor ama hayatının bu döneminde bu deneyimleri yaşamaya hakkı olan yetişkin bir kadın olduğunu da anlıyor."

"Bunu hiç beklemezdim."

"Bu konuda asla konuşmayacak ama anlıyor."

Ellerime baktım, o öğleden sonra savaşıırken eldiven giymeyi reddettiğim için oluşan su toplamalarını gördüm. "Onun doğru kişi olduğunu nasıl anladın?"

Gözleri eski anılarla buğulanırken gözleri başka yöne kaydı. "Bu bir an ya da bir düşünce değil. Sadece hissettiğin bir duygu... ve sonra bu duyguya ne zaman kapıldığını hatırlayamıyorsun çünkü sanki hep oradaymış gibi geliyor."

"Siz hala aşıksınız."

"Yaşlandıkça daha iyi oluyor."

"Öyle mi?" Şaşkınlıkla sordum.

Başıyla onayladı. "Kesinlikle."

"Yaşlı olmana rağmen mi?"

Güldü. "Tatlım, biz yaşlı değiliz. Baban ve ben-" "Tamam, bunun nereye gittiğini biliyorum."

Kıkırdadı. "Derinleşiyor ve derinleşiyor. Ve tam daha fazla derinleşemeyeceğini düşündüğünüzde, derinleşiyor. Ve sonra çocuklarınız olduğunda, aranızdaki bağ daha da derinleşiyor. Bilirsiniz, o benden çok önce çocuk sahibi olmak istemişti. Onu bekletmek zorunda kaldım."

"O kadar iyi bir baba ki buna inanıyorum."

"Evet, o iyi bir adam," dedi. "Tanıdıklarımın en iyisi."

Ertesi sabah uyandığımda kaslarım ağrıdan çılgık atıyordu. Babama karşı kendimi savunmuş olabilirim ama şu anda yatakta yatmadığını biliyordum çünkü hareket edemeyecek kadar ağrıyordu. "Ugh..." Sonunda ayağa kalktım ve pencerelere doğru yürüdüm, altın sabahı ortaya çıkarmak için perdeleri açtım. Köyü gören son pencereye gittim ve aşağı baktığım anda onu fark ettim.

Bir heykel.

Beyaz mermerden yapılmış, pürüzsüz ve bitmiş bir tabloydu ve tutkulu bir kucaklaşmaya kilitlenmiş bir çift aşığı gösteriyordu. Adam onu öperken yanaklarını avuçluyor, elbisesi görünmez esintide dalgalanıyor, kolları yaptığı işten aldığı güçle şişiyordu. "Oh lanet olsun."

Hızlıca giyindim ve kahvaltı yapmadan şatodan ayrıldım. Bu ailemle paylaştığım bir sabah rutiniydi, çünkü babam gün geçtikçe daha meşgul oluyordu ve çoğu gece akşam yemeğini çalışma odasında tek başına yiyordu. Ama bunu o öğrenmeden önce halletmem gerekiyordu.

Bu *çok kötü* olurdu.

Arnavut kaldırımli sokaklardan neredeyse koşarak dükkanına gidiyordum. Henüz sabahın erken saatleriydi, bu yüzden insanlar evlerinde kahvaltılarının tadını çıkarırken sokaklar boştu. İçeri girmek için kapı kolunu çevirdim ama kilitliydi. Döğmeyi tekrar ama yerinden oynamadı. "Ethan!" Elime bir çakıl taşı aldım ve penceresine fırlattım. Çakıl taşı sekti, ben de bir tane daha aldım ve çok sert fırlatmış olmalıyım çünkü cam kırıldı. "Hoppala..."

Ethan bir an sonra, gece uykusundan sonra saçları dağılmış bir halde göründü. Üstü çıplaktı ve yorgun gözleri sıkıntısını zar zor gösteriyordu. Pencere pervazını kavradı ve bana baktı, hiçbir şey söylemedi çünkü neden orada olduğumu çok iyi biliyordu. Sonra ortadan kayboldu, muhtemelen aşağı inip beni dükkanına alacaktı.

Bir süre sonra kapı açıldı ve ben hışım ile içeri daldım. "Ne oluyor Ethan?" İçeri girer girmez ona saldırdım.

Kapıyı hafifçe itti ve gözlerindeki uykuyu silerken yanımdan geçip gitti. Üzerinde salon pantolonu vardı ve başka bir şey giymemişti, güçlü sırtı eserleri üzerindeki sıkı çalışmasından dolayı yontulmuştu.

"Alo?"

"İki dakikadır uyanığım."

"Oh, sabahını mı mahvettim? Çünkü benim sabahım, penceremin altında o lanet heykeli gördüğümde mahvoldu."

Benimle yüz yüze gelmeden önce ellerini yüzünde gezdirdi. "Hoşuna gitti mi?"

"Beğendim mi?" İnanamayarak sordum. "Nasıl hareket ettirdin ki?"

"Soruya cevap ver."

"Ethan, sen Delacroix'nın sahip olduğu en iyi ressamısın. Tabii ki çalışmalarını seviyorum."

"Hala soruya cevap vermedin."

"Hayır. Gördüğünüz gibi beni çok kızdırdı." Kollarımı çılgınca savurdum.

"Tamamen giyiniksin-"

"Mesele bu değil. Babam gibi biri görmeden önce onu taşımalısın."

"umurumda değil." "Gerçekten görmelisin."

"Kızını sevdiğimi bilmesi umurumda değil. Bunu yüzüne söyleyeceğim."

Ellerimi yüzümde gezdirirken i  çektim. "Ethan, kes şunu. Beni bir heykelle kazanamazsın-"

"Başka bir erkeğin senin için bunu yapacağını mı düşünüyorsun?" "İstedim bir erkek değil," diye tersledim.

Sert yüzündeki taşlaşmış ifade değişmedi. "Kesin şunu."

"Ben bir general ya da asker değilim ama sanatım bir kılıç kadar acı verebilir. Ne düşünürsen düşün, ben sana layık biriyim."

"Ethan, bu değerlilikle ilgili değil-"

"Birlikte harikayız, Harlow."

"Evet, çok iyi sevişiyoruz ama bu."

"İstedim her kadına sahip ve sen bana gerçekten istediğim tek kadının beni istemediğini mi söylüyorsun?"

"Biraz kibirli..."

"Babana, kızına layık olduğumu ." "Eğer seni seviyorsam, zaten layıksındır ama *değilim*."

Hiçbir şey duymamış gibi bana .

"Seni incitmek istemiyorum ama bana s yletiyorsun. Seni kocam olarak hayal edemiyorum. Özür dilerim."

"Daha fazla zaman verseydin yapardın-"

"Daha fazla zamana ihtiyacım yok, Ethan. Az önce istediğin kadını elde edebileceğini söyledin. Ve sevgine karşılık vermeyen bir kadınla zamanını boşa harcamamalısın. Sana söylediğim onca şeyden sonra, seni hak etmiyorum. Hak eden bir kadınla birlikte ol."

Gözlerini dikip bakmaya devam etti.

"Heykeli kaldırın. *Hemen.*" Dükkândan çıkıp sokağa fırladım ve sert bir duvara çarptım. Momentum geriye doğru kaydı ve neredeyse yüz üstü sokağa düşüyordum ki güçlü bir kol beni kavradı ve geri çekti.

"İyi misin?" Güçlü tutuşa derin bir ses eşlik etti.

Gözlerim önümdeki yüze kaydı ve görünüşünden o kadar ürktüm ki konuşmadım. Bir saniye geçti. Bakışlarını, açık tenini ve kahve rengi gözlerini özümledim. Keskin bir çene çizgisi vardı, gölgesiyle kaplıydı, aynı babamın saçları gibi, sakala dönüşmeden önce her zaman keserdi. Bir saniye daha geçti. Koyu renk saçlarını fark ettim, kısa ve hafifçe dağınıktı. Uzun boyluydu, benden çok daha uzun, babam ve ağabeyim gibi uzun. Bakışları o kadar kendinden emindi ki korkutucuydu. "Evet... Ben iyiyim." Kolumu tuttuğu yerden çektim ve düşmanımıymış gibi geri çekildim.

"Emin misin?" Gözleri zekâyyla parlayarak beni incelemeye devam etti.

"İyiyim dedim ya," diye tersledim, ortada hiçbir neden yokken sinirlenmişim.

"Bir cam kırılması duydum. Bir şeyleri kontrol etmek istedim." "Oh... o bendim."

"Neden camları kırıyorsun?" "Bu bir kazaydı."

"Kazara bir cam nasıl kırılır?"

Üçüncü dereceden rahatsız olarak bir adım daha geri çekildim. "Her şey yolunda. Nereden geldiysen oraya dönebilirsin." Koyu renk kıyafetler giymişti, tamamen siyah, başkalarının giydiğini görmediğim kıyafetler. Neredeyse krallara layık görünüyordu.

arma yoktu. Etrafında dolaşmadan önce bir süre daha bakışlarını üzerimde tuttum, beni tekrar yakalayabilecekmiş gibi gereğinden fazla mesafe bıraktım.

"Kızgınsın, bu yüzden iyi görünmüyor."

Onu görmezden gelip yürüyüp gidebilirdim ama durdum. "Kızgın değilim."

"Bunu söylemeden önce bir aynaya bakmalısın."

"Neden umursuyorsun ki?" Tersledim.

"Benim yaptığımı kim söyledi?"

Bakışlarım yüzüne kilitlenmişti, yüz hatları beni duraksatan bir adam görüyordum. Yüksek elmacık kemikleri, güçlü bakışları, gözbebeklerinin daha önce gördüklerimden farklı oluşu. Varlığı hem çekici hem de ürkütücüydü.

Topuklarımın üzerinde döndüm ve artık sonsuza dek zihnime kazınmış olan etkileşimi unutmaya kararlı bir şekilde uzaklaştım.

O gece yattığımda heykel gitmişti.

Ethan onu geri almış olmalıydı ve kimse bu gülünç sevgi gösterisine tanık olmamıştı. Ethan'ı bir kez terk etmek zaten yeterince zordu, ama ikinci kez terk etmek daha da kötüydü. Ona ya da kendime zarar vermek istemiyordum.

Ertesi sabah kapım aceleyle çalındı. "Harlow?" Annemin telaşlı sesini tanıdım. "Kapı açık."

Kapıyı açtı ve hızla odaya girdi.

"Ne oldu?" Çarşafı tekmeledim ve ayağa kalktım, hiç saldırıya uğramamış olsak da kılıcımı almaya hazırlandım.

"Kalenin her yerinde heykeller var ve yatak odamızın hemen dışında."

"Lanet olsun."

"Harlow, o biliyor."

"Siktir."

"Ve Ethan babanla görüşme talep etti."

Geri çekilirken başımı tuttum. "Böyle bir şey olmayacak."

"Onunla ilişkini bitirdiğini sanıyordum."

"Yaptım, *iki* kez."

"Ethan mesajı almamış."

"Ondan ayrılmama izin vermiyor. *Kelimenin tam anlamıyla.*"

"Acele etmen gerek," dedi. "Çünkü baban onunla çalışma odasında buluşmak üzere."

"Böyle bir şey olmayacak." Yatak odama koştum ve bulabildiğim her şeyi aldım. "Olmuyor." Botlarımı giydim ve neredeyse devriliyordum. "Ona her şeyin bittiğini söylüyorum ve o babamla konuşmaya mı karar veriyor? Bunu kim yapar?"

"Evlenme teklif etmek üzere olan bir adam."

Ona bakarken sustum. "Hayır."

Annem hafifçe omuz silkti. "Başka ne olabilir ki?"

Babamın çalışma odasının kapısından içeri daldım ve Ethan'ı babamın masasının karşısındaki koltukta otururken buldum.

Babam orada oturuyordu ve hiç bu kadar rahatsız görünmemişti. Gözleri bana kaymıştı, sert yüzü sanki kaçmak istediği bir akşam yemeği partisinde sıkışıp kalmış gibiydi.

Ethan beni görünce ayağa kalktı.

Söylemek istediğim ama babamın önünde söyleyemediğim o kadar çok şey vardı ki, "Ne yapıyorsun?" diye fısıldadım.

Ethan'ın gözleri tekrar babama döndü. "Benim soyum kraliyete bağlı değil. Aristokrasiyle hiçbir bağlantım yok. Babam ellerindeki kabarcıklar patlayana kadar toprağı işledi. Annem kıyafet dikti ve parmaklarını kanayana kadar deldi. Tıpkı onlar gibi, ellerim benim zanaatım. Kalenizdeki salonlar için en iyi parçaları ürettim, düşmanlarımız kapılarımıza dayandığında onları uyarmak için güçlü heykeller yaptım. Kızınıza sunacak çok şeyim yok ama ellerim ona bir hayat sağlayacaktır. Kalbim ellerimde ve yaptığım her heykel ona benziyor, çünkü ondan daha güzel bir kadın yok."

Bu utanç vericiydi.

"Kral Rolfe, kızınızla evlenmek istiyorum." "*Ethan.*"

Beni görmezden geldi ve babama baktı.

Babam gözleri bana kaymadan önce uzun bir süre ona baktı. Ölmek istiyordum.

Masasının arkasında ayağa kalktı, omuzları kocaman ve pelerini uzundu. "Kızımın sevdiği bir adamla evlenmek için benim iznime ihtiyacı yok. Kızımı da oğlumu yetiştirdiğim gibi yetiştirdim; dışarıdan görüş ya da onay almadan kendi kararlarını verebilmesi için. Yani, sormanız gereken kişi o, ben değilim."

Ethan bana döndü, gözleri zafer kazanmış gibiydi.

Fırtına bulutlarının gözlerimde toplandığını hissedebiliyordum. "Sana istasyonunun bununla hiçbir ilgisi olmadığını söylemiştim."

"Kızımdan seninle evlenmesini iste."

Gözlerim Ethan'da kaldı ama babamın ses tonunu duyduğumda tüylerim diken diken oldu.

"*Ona sor.*"

Ethan yutkundu, muhtemelen düşmanlığı o da fark etmişti. "Harlow-"

"Hayır."

Sessizlik o kadar ağırdı ki nefes almakta zorlanıyordum. "Buraya gelmemeliydin," diye fısıldadım.

Babam masasına geldi. "Kızım cevabını verdi. İşimiz sona erdi." Ethan'a yaklaştı ve gözleri ok gibi keskin bir şekilde ona baktı. "Kızımı bir daha taciz edersen, bu yaptığın son şey olur." Babam sesini yükseltmedi ama yine de duvarlar sarsıldı. Sessiz bir darbeydi bu, kaburgaların arasına saplanmış bir bıçak. "*Git* buradan."

Ethan hemen çalışma odasından ayrıldı.

O gittiğine göre kendimi daha iyi hissetmem gerekirdi ama babamın yanında durmak nedense çok daha kötüydü. Gergin. Garip. Dayanılmazdı. Babam bana hiç bakmadı, sanki tüm bunlar unutmak istediği korkunç bir kabusmuş gibi. "Özür dilerim-"

"Özür borçlu değilsin." Gözleri sonunda tekrar benimkilere kaydı. "O kötü bir adam değil-"

"O, kırık bir kalple nasıl başa çıkacağını bilmeyen bir adam," dedi. "Kaybettiklerini geri almak için her şeyi yapmaya hazır ama gerçekle yüzleşmesi gerekiyor; sen asla onun kaybedeceği bir şey değildin."

Babamın bu şekilde konuştuğunu hiç duymamıştım.

"Annen ve ben hayatının bu kısmıyla onun ilgileneneği konusunda anlaştık. Bu benim görevim değil ve benim görevim olmasını da istemiyorum. Ama sadece güzel değil, aynı zamanda zeki ve sert bir kıza sahip olmanın sonuçları olacaktır ve ben bundan habersiz değilim."

Ne diyeceğimi bilemedim.

"Seni bir rahatsız ederse bana söyle. Ben hallederim." "Senin halletmene ihtiyacım yok, baba."

Gözleri başka yöne kayd ı ve sessiz bir iç geçirdi. "Amcan ziyaret için yola çıktı."

"Öyle mi?" Heyecanla sordum, konu değıştiğı için minnettardım. "Peki ya Büyükanne? Ve Lila?"

"Sadece Ian Amca."

"Bu yine de heyecan verici."

"Sabah burada olur." Babam masasına baktı. "İlgilenmem gereken konular var. Başka bir şey var mı?" Hâlâ garipti. Gerçekten garip.

"Hayır."

Masasına döndü ve gerginliğı mümkün olduğunca çabuk atlatmak isteyerek işine geri döndü.

Dışarı çıktım ve kapıyı arkamdan kapattım, o günün dehşetini unutmak istiyordum.

OceanofPDF.com

AURELIAS

Binanın çatısında oturdum ve onun penceresine baktım. Duygularının zihnime geçmesi için çok uzaktaydı ama ileri geri hareket ederken, kollarını göğsünde kavuşturmuş volta atarken, gözleri ayaklarının yanındaki zemindeyken bedenindeki duyguları okuyabiliyordum.

Bir gece önce Ethan'ın heykelleri yerleştirmesini, muhafızlar şaşkınlıkla izlerken onları kalenin önüne yerleştirmesini izlemiştim. Onları kalenin dört bir yanına dikti ve onu gördükten sonra, onun benzerliğinde yapıldıklarını anladım.

Ve bundan hoşlanmadığını biliyordum.

Dükkânına girdiğinde, öfkesinin kabardığını, küçücük bedeninden taşan hiddeti hissedebiliyordum. Delacroix'ya geldiğimde bu görevin kolay olacağını düşünmüştüm. Sadece Prenses Harlow'u alıp gidecektim. Ama o işi karmaşık hale getirdi.

Babasıyla birlikte antrenman yapmasını izledim; kendisinden iki kat büyük ve çok daha deneyimli bir adamla mücadele ediyordu. Şımarık bir kraliyet üyesi olmak yerine zamanını Delacroix'ya adanmış, Kral Rolfe'un şehirde hayatlarını daha iyi hale getirecek iyileştirmeler yapabilmesi için köylülerden geri bildirim toplamıştı. Kral Rolfe, hükümdarlığı sırasında başkentin Delacroix'ya taşınmasını, bu şehirde büyümüş ve bu şehri çok seven eşine hürmeten gerçekleştirmişti. Diğer yargıçların aksine, bu kraliyet ailesi halkına hizmet ediyordu - tam tersi değil.

Yapmak üzere olduğum Şey için neredeyse kötü hissediyordum.

Neredeyse.

Pencereye yaklaşmasını, sonra da heykelin günler önce bulunduğu yere bakmasını izledim. Beni fark etmedi, zihni tüm sıkıntısıyla dağılmıştı. Dükkânın dışında bana çarptığında, bu bir sınavdı.

Tepkisini test etmek için.

Sevgilisiyle ya da *eski* sevgilisiyle yaptığı konuşmadan dolayı öfkeliydi, bu yüzden içinde bir duygu girdabı vardı. fkeliydi, gözyaşlarına boğulacak kadar sinirliydi ama gözleri benimkilere kilitlendiğinde bir anlık bir duraksama oldu.

Bulutların arasında bir

mola. Bir güneş ışığı.

Bir cazibe parıltısı.

Onu zorla srkleyemezdim, bıçak konusunda bu kadar yetenekliyken ve kolayca olay ıkarabilecekken olmazdı. Onu yalnız yakalamalı, yemeğine ya da ieeğine bir Şeyler katmalı ve sonra da görünmeden Delacroix'dan ıkarmalıydım.

Onun saçmalıklarını kabul ettiğime inanamıyordum... bir prensesi kaçırmayı. Bu çok aşağılayıcıydı. Kardeşim şimdiye kadar tüm krallıkları iyileştirmiş ve Ethereum'ı yeryüzünden silmiş olsa iyi olurdu. O kahramanı oynuyordu ve ben ahırları temizlemek zorunda kalmıştım. Bu bok için neredeyse bir Yeti tarafından ldrlyordum.

Acılarımın içinde kaybolurken zihnim sürüklenmeye başladı, ancak ortaya çıkan çıplak teni fark ettiğimde tüm bu düşünceler silindi. Gözlerim pencereye odaklandı ve onun elbisesini başının üzerine çektiğini gördüm. Her Şey çok hızlı olmuştu, sıkı karnı, diri memeleriyle birlikte sergileniyordu. Ama sonra gözden kayboldu ve geri döndüğünde başka bir Şey giymişti.

Onun pembe tenini görünce tüm şikyetlerim ve kızgınlığım kayboldu. Güzel bir kızdı, bunu inkar edemezdim, ama ben daha güzel kızlara alışmıştım.

Beni memnun etmek için çırpınan kadınlar. Ama de beni duraklattı, dünyanın bir anlığına durmasına neden oldu.

Belki de onunla yalnız kalmak o kadar dayanılmaz olmazdı.

OceanofPDF.com

HUNTLEY

Gözcülerim Pyre'ı çok uzaklarda gördü, ben de kaleden ayrıldım ve kardeşimle birlikte ineceği açıklığa adım attım. Ivory benimle geldi, benimkine benzer bir üniforma giyiyordu çünkü sadece sosyal etkinlikler için elbise giyiyordu ve sadece ikimiz olduğumuzda hiçbir şey giymiyordu.

Pyre'ın pulları güneş ışığında parlıyordu ve yaratık hatırladığımdan daha görkemliydi. Güçlü kanatları onu havaya doğru indirdi ve keskin pençeleri yere çarptığında yer sarsıldı. Ian onun ensesine oturdu ve öne doğru devrilmeden önce denge için dizginleri kavradı.

Ian Pyre'dan inip toprağa basarken üzerinde siyah üniforması, zırhı, kürkten bir ceket ve sırtında bir pelerin vardı. HeartHolme'de hava Delacroix'da olduğundan çok daha soğuktu. Gözleri benimkilerle kilitlendi ve yaklaştı, kolları sallanıyordu, pelerini arkasındaki esintide hareket ediyordu.

Dudaklarıma yayılan sırtımayı bastıramadım. O da

bastıramadı.

Bana ulaştığında, tokalaşmayı ve diplomasiyi atlayıp bana bir ayı gibi sarıldı.

Buna hazırdım, bu yüzden onu sıkıca kavradım ve sırtına sert bir şaplak attım. "Bir dahaki sefere senin için bir tabure getireceğim."

Ian beni üzerinden iterken güldü. "Güzel. Kıçına sokacağım." Sonra Ivory'ye döndü ve ona çok daha nazik bir şekilde sarıldı ve buna şakağına kondurduğu hızlı bir öpücük eşlik etti. "Görüşmeyeli uzun zaman oldu."

"Ailen nasıl?" "İyi."

"Güzel."

Ian bana döndü. "Özel olarak konuşalım." "Bu iyiye işaret değil."

Ayrılabilmemiz için kaleye doğru başıyla işaret etti.

Ivory Pyre'a doğru ilerledi ve başlarını birbirine yaklaştırırken onun burnunu okşadı. Aradan onlarca yıl geçmişti ama aralarındaki bağ her zamanki gibi güçlü kalmıştı.

Ian ve ben kaleye döndük ve koridordan geçerek çalışma odama gittik. "Annem nasıl?" diye sordum.

"Ölümsüz."

Kıkırdadım. "Yavaşlamıyor musun?"

"Asla düşünmeye başlıyorum. Zekası hala çok keskin."

"Muhtemelen ondan önce öleceksin ve asla HeartHolme Kralı olamayacaksın." Sırıttı. "Şaşırmazdım."

Çalışma odama girdik ve kapıyı kapattık. Ian masamın üzerindeki sürahiye uzandı ve kendine bir bardak doldurdu. Eldivenlerini çıkarmadan önce ağır paltosunu çıkarıp boş bir sandalyenin üzerine attı. "Delacroix ve Krallıklar'da işler nasıl?"

"Bir sürü parti ve saçmalık."

Elinde bardağıyla sandalyeye çöktü, sırtışı hâlâ oradaydı. "Nasıl eğleneceğini öğrenmen gerek."

"Kıç yalayıcılarla konuşmak benim eğlence anlayışıma

uymuyor." Bir içki aldım. Başını salladı. "İyi ki Fildişin var."

Bütün konuşmayı o yaptı ve ben sadece orada durdum. Tek halkımın güvenliğiydi. Geri kalan her şey önemsiz görünüyordu.

"Ufaklıklar nasıl?"

"Küçükler mi?" Ben sordum. "Atticus bir erkek ve Harlow... O artık küçük değil." Bunu söylemek, çocuklarımın hayatlarının bu yeni aşamasına adım atmak bana acı veriyordu. Küçükken çok ele avuca sığmazlardı, beni bütün gece uyutmazlardı ve her küçük şey için bana bağımlıydılar ama şimdi o ilk günlere dönmek için her şeyimi verirdim.

"Uzun geceler, kısa yıllar." Bir içki aldı. "Annem haklıydı."

"Harlow bir... olay yaşadı." Bu konuyu Ivory ile konuşmamıştım bile çünkü bu konuda konuşmak zordu.

"Ne tür bir olay?"

"Ethan'ı hatırlıyor

musun?" "Ressam olan,

değil mi?"

"Çok yetenekli bir genç adam. Ama kızımı biraz takıntı haline getirdi."

Ian ciddileşti, kendi kızı olduğu için rahatsızlığı anlıyordu.

"Onun elini istedi."

Kaşları dimdik yukarı kalktı. "Kahretsin. Ne dedin sen-"

"Bıraktım kendisi cevaplasın."

"Ne dedi?" "Hayır."

"Siktir... Bu çok garip."

"Sanırım Ethan' aralarında *bir ilişki* vardı... ve Ethan ayrılmaya çalıştığında Ethan daha sert mücadele etmeye karar verdi."

Ian rahatsızlığını bir içkiyle daha maskeleydi. "Planı neydi? Onu kalmaya ikna etmek için senin onayını almak mı?"

"Bilmiyorum. Ne kadar az bilirim o kadar

iyi." "Onu öldürmediğine şaşırdım."

"Ben istedim." Masanın arkasına oturdum, kıvrılmış eklemlerim çenemin altındaydı. Şömine soğuktu çünkü ateş yakılamayacak kadar sıcaktı. Ama çoğu gece, ben çalışırken Ivory ziyaretime gelirdi ve alevler sırtımı ısıtırken onu masanın üzerine yatırırdım. "Ama Ivory birkaç yıl önce benimle bir konuşma yaptı."

"Ne tür bir konuşma?"

"Kuşlar ve Arılar - Baba Baskısı."

Ian muhtemelen çok iyi anladığı için hiç şaka yapmadı.

"Diğer tarafa baktım ve onun işine karışmadım. Ona özel hayatıyla ilgili tek bir soru bile sormadım. Ethan buraya gelip beni bu işe bulaştırana kadar gayet iyi çalışıyordu."

"Bu berbat."

"İşte bu yüzden onu öldürmek istiyorum. Kafamı kumdan çıkarmaya zorladı." Bir içki daha aldı.

"Peki ya Lila?"

"Benim kafam seninkinden daha derin kuma gömülü."

"O yaştayken nasıl olduğumuzu hatırlıyorum. Beni hasta ediyor." "Evet."

"Ama o benim karımın kızı ve onun akıllı olduğunu biliyorum - kendi iyiliği için fazla akıllı. Kalbi kırılmayacak kadar akıllı. Daha düşük bir adamla yetinmeyecek kadar akıllı. Seçeceği erkeğin benim sevdiğim biri olacağına inanıyorum."

Bardağını döndürdü ve hiçbir şey söylemedi.

Bir süre bu şekilde sessizce oturmaya devam ettik.

"Ne haberler getirdin?" Sonunda sordum. "HeartHolme nasıl?" "Soğuk," dedi. "Her zaman soğuktur."

"Dişler mi?"

"Topraklarında kalırlar ve anlaşmayı asla ihlal etmezler." "Güzel."

"Ama bir süre önce bir gemi vardı."

Gözlerim yüzünde kısıldı.

"Gözcüler bana haber verdiğinde yelken açmıştı. Tahtası karanlıktı, neredeyse siyahtı ama ışığı yansıtan altın benekleri vardı, daha önce hiç kimsenin görmediği türden bir gemiydi. Yelkenleri de siyahtı, sanki sadece karanlıkta seyretmek için yapılmış gibiydi. Onu aramak için bir filo gönderdik ama bir daha asla bulamadık."

Her kelimeyi sindirmiştım. "Dışlanmışlar mı?" "Belki."

"Bizden uzağa mı gidiyorlardı?"

"Evet."

"Bu da istediklerini alıp gittikleri anlamına geliyor."

"Sanırım."

"Pyre'ı alıp aradın mı?" "Aradım ve o hiçbir şey görmedi."

"Gözcüleriniz kayalıkların dibinde birinin hareket ettiğini rapor etmedi mi?"

Başını iki yana salladı. "Bir keresinde iki yeti gece yarısı kükrüyordu, dağlardan değil, vadiden. Bir arama ekibi

sabah gönderildi ve sonunda kanlar içinde ve bıçaklara yenik düşmüş cesetleriyle karşılaştılar."

"Bırakın iki yetiyi, bir yetiyi bile alt etmek kolay değil." "Katılıyorum."

"İnsanlarla dolu bir gemi bile zor zamanlar geçirirdi."

"Katılıyorum."

Kardeşime bakmaya devam ettim, zihnim gizemi çözmek için hararetle çalışıyordu. "Cesetler nerede bulundu?"

"Kampımızın yaklaşık elli fersah doğusunda." "Yani Dişler'e daha yakın."

"Yarı yarıya diyebilirim."

Kanım dondu. "Sence bir şey mi planlıyorlar?"

"Topraklarına birini davet edip yakalanma riskini göze alacaklarından şüpheliyim." "Tabii kimseyi davet etmedilerse... ve kendi istekleriyle gelmedilerse." Ian bir kadeh içmek üzereydi ama onun yerine kadehini indirdi. "Kim?"

"Bilmiyorum..."

"Bunu öğrenmenin tek bir yolu var. Rancor'la konuşacağız. Eğer haklıysak, onun peşinde olduğumuzu bilir ve planladığı şeyden vazgeçebilir. Eğer haklı değilsek, o zaman hala ondan şüphelendiğimizi ve gardımızı düşürmediğimizi biliyor demektir."

Uzun bir süre sessizce düşündükten sonra başımı salladım. "Geçtiğimiz on yıllar hayatımın en güzel barış yıllarıydı. Dişlerin bunu heba etmesine izin vermeyeceğim."

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

HARLOW

Brianna ile barda oturduk, ikimiz bir kase fındıkla birlikte biranın tadını çıkardık. Masalardaki müşteriler mutfaktan gelen yahninin tadını çıkarıyor, akşam eğlencelerini akşam yemeğine dönüştürüyorlardı. Diğerleri ise barda tek başlarına oturup zor bir iş gününün ardından içkilerini yudumluyorlardı. Ocakta yanan ateş, karanlık mekândaki tek ışıktı.

"Yani gerçekten bitti mi?" Brianna sordu. Son birkaç yıldır kıyafetlerim üzerinde çalışan bir terziydi. Bir dostluk kurmuştuk ve yıllar içinde iyi arkadaş olmuştuk.

"Evet."

"Ethan çok seksi ama."

"Biliyorum," dedim iç çekerek. "Ama işi karmaşık hale getirdiğinde her şeyi berbat etti."

"Babandan seninle evlenmesini istediğine

inanamıyorum." "Aptal."

"Başka bir kral olsa sırf bu hakaret yüzünden kellesini uçururdu. Ethan şanslı ki baban sakın ve öfkeli biri değil."

"Oh... onun bir öfkesi var." Sadece bunu Atticus ve benim önümde göstermiyordu. "O zamandan beri Ethan'la konuştun mu?"

"Babam beni rahatsız ederse onu öldürmekle tehdit etti. Görünüşe göre Ethan bu tehdidi ciddiye almış. Bunun sadece eğlence için olması gerekiyordu ama her şeyi berbat etti."

"O bir sanatçı. Duygusaldır ve bir şeylere bağlanır." Biramı aldım ve bir yudum içtim.

"Ne yazık... Çok ateşliydi."

"Benden izin mi istiyorsun, Brianna?"

"Hayır," dedi gülerek ama hemen fındıklara uzandı ve bakışlarımdan kaçındı. "Bunu sana yapmazdım."

"Kızım, devam et."

"Ne?" diye sordu kuşkuyla.

"Her şeyi bitiren benim, bu yüzden adam üzerinde bir hakkım yok."

Birkaç fındık yedikten sonra tekrar bana baktı. "Sen ciddisin."

"Evet. Yatakta harika, bu yüzden onu tavsiye ederim."

Birden dikkati dağıldı çünkü sanki arkamda yürüyen birini izliyormuş gibi gözleri odanın içinde gezindi. Sonra bakışları omzumun üzerinden sabit bir şekilde döndü. "Bahse girerim yatakta iyidir..."

"Kim?"

"Ateşli bir orospu çocuğu bara oturdu."

"Ateşli bir orospu çocuğu mu?" diye sordum. "Bunu daha önce hiç duymamıştım."

"O süper seksi, tamam mı?" Brianna söyledi. "Başka nasıl bilemiyorum."

Dönmeye başladım.

Bileğimi tuttu. "Belli etme. Bu tarafa bakıyor."

Elini ittim. "Baktığımı bilse bile umurumda değil." Taburede döndüm ve Brianna'nın bakışlarını takip ettim. "Bu ateşli orospu çocuğuna bir göz atmak istiyorum." Gözlerim onu buldu, geniş omuzları

Gömleğinin kumaşını geriyordu, boynunda belirgin kordonlar vardı, gözleri kömür kadar karanlıktı. Gözlerinin odanın öbür ucunda benimkilerle buluştuğunu görünce onu tanımam sadece bir saniye sürdü.

Brianna'ya döndüm ve tedirginliğimi biramı içerek örtbas ettim. "Sana söylemiştim."

"Onunla daha önce tanışmıştım."

"Onu tanıyor musun?" diye sordu şaşkınlıkla.

"Şey, *tanışmak* doğru kelime olmayabilir. Ona bir kez rastladım. Pisliğin tekiydi. Ateşli bir pislik."

"Bunlar en ." "Onlar..."

"Onunla konuşacak mısın?" "Hâlâ yalnız mı oturuyor?"

"Evet ve sana bakıyor."

"Sana bakmadığından emin misin?" diye sordum.

"Evet," dedi. "Yüzde yüz. mısın?"

"Ya sen Ethan'ı ziyaret edersen ve ben de pençelerimi bu adama geçirirsem?"

"Oooh, bu bir plana benziyor. Sonra kahvaltı yaparız ve çayı dökeriz."

"Mükemmel."

Birasının kalanını bitirdi ve tabureden ayrıldı. "Umarım biraz alırsın."

"Sen de." Yüzümü öne dönmek için taburede dönmeden önce onun gidişini izledim. Hemen ona doğru yürümek yerine, orada oturmaya ve acele etmemeye, önce bana gelmesi için ona bir şans vermeye karar verdim. İlk hamleyi yapmak umurunda değildi ama kovalanmayı tercih ederdim.

"Bu koltuk dolu mu?"

Hayır.

Yanımda bir adam belirdi, birası çoktan barın üzerindeydi çünkü kabul etsem de etmesem de tabureyi işgal etmeye niyetliydi. Görünüşü fena değildi ama ateşli orospu çocuğuyla kıyaslandığında sade kalıyordu. "Uh..."

Oturdu. "Jacob. Senin adın ne?"

Bazı insanlar beni görür görmez tanıyordu ama hepsi değil. Ancak babam herkes tarafından tanınabiliyordu. "Duygularınızı incitmek istemem ama-"

"Hey, bebeğim." Ateşli orospu çocuğu ortaya çıktı, gözleri beni kaldırmaya çalışan adama kaymadan önce bir an bana baktı. Başka bir şey söylemedi ama düşmanlığı bir çılgılık kadar yüksekti.

"Özür dilerim." Jacob birasını aldı ve geldiği yere geri döndü.

Kendisi için ayrılan tabureye çöktü, barmenin dikkatini çekmek için parmaklarını tezgâha vurdu ve bir bira daha sipariş etti. Kadın yaptığı her şeyi bıraktı ve Brianna'nın yaptığı gibi onu fark etmiş gibi hemen verdi.

Gözlerimiz buluşsun diye taburede hafifçe dönmeden önce bir yudum aldı.

Parmaklarım bardağımın etrafında, bakakaldım. Kalbim hızla çarpıyordu. Ellerim aniden nemli hissetti. On altı yaşımdan beri midemde kelebekler uçuşmamıştı ama şimdi tüm güçleriyle geri dönmüşlerdi.

Koyu renk gözleri bana sakinlikle bakıyordu, sanki bu buluşma onu benim kadar tahrik etmemişti. Kendinden emin ve kibardı, seksiliğinin beni etkilediği gibi güzel bir kızıdan etkilenmemişti.

Poker suratımı zorladım ve her zamanki özgüvenimi takınmaya çalıştım. "İlgilenmediğimi nereden biliyorsun? Belki de ilgileniyordum."

"Bir çocukla mı yoksa bir erkekle mi konuşmayı tercih edersin?"

Evet... O ateşli bir pislikti. "Çocuk kim, erkek kim?"

Yorumumun onu dengesiz yakalamasına izin vermedi. Birasını alıp içmeden önce dudaklarında küçük, bilmiş bir gülümseme belirdi. "Bu

tadı sidik gibi."

" zaman neden içiyorsun?"

"Viskileri bitmiş."

Babam da aynı şeyi içerdi. Çalışma odasında her zaman şişeler olurdu. Çok fazla bakmamaya, gözlerimi içkime ya da barın diğer tarafına dikmemeye, doğal davranmaya çalıştım. Ama bu kadar gergin olduğumda normalliğin neye benzediğini hatırlamak bile zordu.

"Son zamanlarda başka cam kırdın mı?" Hafifçe bara yaslandı, kolu orada duruyordu, pazusu ve ön kolu kolun altında açıktaydı. Kolları boynu gibiydi, kaslarının dağlarında kaybolan nehirlerle kaplıydı. Teni açık tenliydi, sanki dışarıda zahmetli bir işi yokmuş da içeride onu güneşten koruyan bir işi varmış gibiydi.

Görünüşü o kadar dikkatimi dağıtmıştı ki sorduğu soruyu unutmuştum. "Pardon?"

O kibirli sırıtış geri döndü. "Camları kırdığın gibi kalpleri de kırdığını duydum."

Haber bir yangın gibi yayılmıştı. Herkes Ethan'ın kalenin etrafına diktiği heykelleri görmüş ve noktaları birleştirmişti. İnsanlar ona bunu sorduklarında, gerçeği söylemiş olmalıydı - evlenme teklifini reddettiğimi. "Ne duyduğunu bilmiyorum ama ben bir sürtük değilim. Yani, öyleyim ama o *tür bir* kaltak değilim."

O kısmi gülümseme dudaklarında kaldı ve gözleri bir parça entrika ile parladı. "Ressamın sana sırılsıklam aşık olduğunu ve kraldan seni istediğini ama senin hayır dediğini duydum."

"Bunların hepsi doğru, ama hikayenin devamı da var."

Beni hiç sorgulamadı, sadece daha fazla bilgi için sessizce dürtükledi.

"Hiç geleceği olmadığını bildiğiniz ama yine de kalmak istediğiniz bir ilişki yaşadınız mı? En azından kısa bir süre için."

Uzun bir sessizlik boyunca soruyu düşündü. O kadar uzun bir sessizlik ki, ardından hiçbir şey gelmeyecekmiş gibi görünüyordu. "Hayır."

"Evet, öyle oldu. Kocam olmayacağını biliyordum ama bu, ilişkimizin bu kadar çabuk bitmesini istediğim anlamına gelmiyordu. Ama o daha ciddi bir şey istiyordu, ben ise sadece sevişmek istiyordum."

Gülümsemesi azaldı ve şimdi bakışları sertleşti.

"Eminim bu tür ilişkilerden ya da *durumlardan* çokça yaşamışsınızdır."

Bunu ne doğruladı ne de reddetti.

"Vay canına, bir

beyefendi." "Oh, güven

bana. Ben ."

Kahretsin, erkeklerin "umurumda *değil*" tavrını severdim. Benim zayıflığım. Pislik olduğunu yüzünüze karşı söyleyen bir pislik. Denemeden bile seni elde edebileceğinden emin bir adam.

"Ethan iyi bir şeyi mahvetti."

"Evet, öyle yaptı."

"Ama benim için işe yaradı." Kendinden emin bakışlarla bardağını dudaklarına götürdü ve bir yudum aldı, gözlerini benden ayırmıyordu. Sadece birkaç erkek böyle bir özgüvene sahip olabilirdi ve o da onlardan biriydi.

"Neden seni daha önce buralarda görmedim?" Zamanımın çoğunu köyde geçiriyordum. Herkesi tanıımıyordum ama onu daha önce sokakta görmüş olsaydım hatırlardım. Bu muhteşem adamı görüp de unutmuş olmam mümkün değildi. Bu gece onunla eve gitmezsem, hatırasının benimle kalacağını biliyordum.

"Delacroix'ya bir ay önce taşındım."

"Ne iş yapıyorsun?"

"Özel krediler. Çiftçilerin hasadı kötü gittiğinde onlara borç veriyorum ve faiz alıyorum. Evler ve binalar gibi diğer projeleri finanse ediyorum. Bunu diğer krallıklarda da yaptım ve burada da iz bırakabileceğimi düşündüm."

Bu, parası olduğu ama kraliyet ya da aristokrasi üyesi olmadığı anlamına geliyordu. Belki de ailesi servetlerini nesiller boyunca aktarmıştı. "Etkileyici."

"Senin kadar etkileyici değil."

Göğsümde bir çarpıntı hissettim. "Benim neyim bu kadar etkileyici?"

"Kılıç kullanma becerin." Kaşlarım çatılınca devam etti. "Seni babanla sahada antrenman yaparken gördüm. Çok iyiydin. Çoğu erkekten daha iyisin."

"Nereden biliyorsun?" Bir içki almadan önce sordum. "Eğer sadece bir bankacıysan..."

O gülümseme geri döndü. "İltifat kabul edemiyorsun."

"Evet, . Sadece *bu* beklemiyordum."

"O zaman ne bekliyordun? Sana ne kadar güzel olduğunu söylememi mi? Kızını her gördüğümde beni sertleştirdiğini mi? Sikimin sikmek istediği göğüslere sahip olduğunu mu?" Tüm bu sapıkça şeyleri havayı tarif ederken kullandığı tonla söyledi, başka herhangi bir erkek suratına tokat yiyeceği zaman bunu başardı. "Bu iltifatın daha iyi karşılanacağını düşünmüştüm."

Sıcaklığın yanaklarımın derisini yaktığını hissettim. Yansımamı görmeden, dışarıda geçen uzun bir günün ardından oluşan güneş yanığı gibi gül kırmızısı olduklarını biliyordum. Çekirdeğim bir şeye hazırlanmak için güçlenirken midem gerilmişti... her neyse.

"Ya da belki ikincisini tercih edersiniz." Bir yudum daha aldı ve dudaklarını yaladı.

"Sen bir pisliksin." O

sırıtiş geri gelmişti.

"Ama şansına... Ben pislikleri severim."

Taş şömineli, iki katlı mütevazı bir kulübe olan evine girdik. Kapıdan girdiğimizde ocakta bir ateş vardı, yumuşak ışığın köşelerinde gölgeler vardı. Etrafa bir göz atıp iltifat etmeliydim ama şu anda evi gerçekten umurumda değildi.

Arkamı döndüğümde gömleği çoktan çıkarılmış ve bir kenara atılmıştı. Bir dağ gibi yapılı ama parçalanmış, güçlü omuzları, seksi kolları ve bir kasırgadan daha yoğun gözleriyle 1.80 boylarında erkeksi bir güzelliğe sahipti. Ethan ateşliydi... ama *bu kadar* değil. "Siktir..." Gözlerim göğsüne hayranlıkla baktı, sonra yavaşça aşağı indi ve oradaki tüm kasları, sekizini de saydı.

Bana doğru geldi ve beni kıcımdan tutup kaldırdı, dizlerimin arasında durabilmesi için mutfak tezgahının üzerine koydu. Dudakları dudaklarımı yakalayabilsin diye beni kendine doğru çekti. Öpücüğü diğer öpücükleri gibi sert, talepkâr ve şiddetliydi.

Tam da sevdiğim gibi.

Kollarım boynunu çevreledi ve parmaklarım kısa saç tellerini hissetti. Göğüslerim göğsüne değiyordu ama giysilerim tenimi ondan gizliyordu. Babamın boyu bana miras kalmamıştı, bu yüzden bu adam benden çok daha uzundu, bir adımdan fazla, belki de neredeyse iki adım, bu yüzden tezgahın üzerine bana boynumu eğmeden onu öpme fırsatı verdi.

Çaresizlikle ağzımı aldı, alt dudağımı ısırıktan sonra başını hafifçe çevirerek dudaklarıma amaçlı bir öpücük daha kondurdu. Hızını ayarladı, yüzümü istediği gibi konumlandırırken eli saçlarımin derinliklerine kaydı. Ne istediğini biliyordu ve benden aldı, parmakları saçlarımin sahiplenici bir şekilde yumrukluyordu.

Parmaklarım omuzlarını keşfederken kalçalarım kalçalarını sıktı, kasların güç çizgileriyle ayrılışını hissettim. Kollarına da dokundum, kasların üstündeki kordonları hissettiğimde ağzına doğru inledim.

Gömleğimi kavradı ve başımın üzerinden çekerek altındaki dantelli beyaz sütyenimi ortaya çıkardı. Öpüşmemize ara vermeden omurgama uzandı ve yüzlerce kez yapmış gibi sütyenimi açtı. Dantelli sütyen kucağıma düştü ve iri elleri iki göğsümü de öyle bir kuvvetle kavradı ki

incindim. Bana kırılabilir bir porselen parçası gibi davranmadı. Bana bir kılıcın çeliği, bükülemeyecek ya da parçalanamayacak kadar güçlü bir silah gibi davrandı.

Bu hoşuma gitti.

Parmaklarım pantolonuna uzandı ve onu açtı, her şeyi kalçalarının üzerinden çekerek sikinin serbest kalmasını sağladı.

Bakmak için öpüşmemizi kestim.

Dudakları hemen boynuma yöneldi ve kulağıma doğru ilerlerken beni öptü.

Beklentilerimi karşıladı. "Gördüğün hoşuna gitti mi, bebeğim?"

Dudaklarım tekrar onunkileri bulurken kolum boynuna dolandı. "Sikeyim evet."

"Hissedene kadar bekle." Beni tezgahından aldı ve ateşin önündeki kanepeye taşıdı. Pantolonu kalçalarına kadar inmişti ama bu adımlarını engellemiyordu. Beni köşeye bıraktı ve çıplak kalana kadar botlarını ve pantolonunu tekmeledi, uzun bacakları yontulmuş ve güçlü, siyah saç girdaplarıyla kaplıydı. Aleti bakımlıydı, sanki insanların ona sık sık bakmasını bekliyormuş gibiydi.

Hayatımda pek çok iyi seks yapmışım ama bunun en iyisi olacağını biliyordum.

Botlarımı çıkarmadan önce pantolonumu ve külotumu ayak bileklerime kadar çekti. Tekrar çekiştirdi, sadece çıplak tenim kalana kadar her şeyi çıkardı. Ayak bileklerimden tuttu ve dizleri kanepenin minderlerine düşmeden önce beni aşağı sürükledi. Üzerime çıktı, kalçalarımın arasına yerleşti, güçlü vücudu benimkinin üzerindeydi. Göğsü beni bir yağmur bulutu gibi kapladı ve sonra elleri yanaklarımı kavradı ve kalçalarımı içeri girebilecek şekilde ayarladı.

Dudakları benimkileri yakalamak için aşağı doğru inerken ellerim göğsüne yerleşti. Dili ağzıma girip benimkine dokundu ve onları en erotik dansla birbirine doladı. Bu adam beni henüz becermemişti bile ama hayatımın en iyi yatışıydı. En iyi öpüşen de oydu, bu yüzden onun yatağındaki kızların sayısı benim yatağımdaki erkeklerin sayısından çok daha fazla olmalıydı.

Bacaklarımdan biri omzuyla kanepenin arkasına sabitlenmişti, diğer bacağım ise kenardan sarkıyordu. Kalçalarımın açısını derinleştirdi ve parmaklarını içime kaydırmadan önce beni ona açtı.

Onu hissettiğimde ağzına doğru nefes aldım, büyük parmakları yerine aletini bekliyordum.

Beni öperken içimde titreşti, ne kadar ıslak olduğumu hissettiğinde seksi bir inilti verdi.

Utanmadım bile.

Başparmağı mememi bulurken parmaklarını büktü. Onu da ovdu, dokunuşu bir yıldırım çarpması gibi sıcaktı. Dairesel hareketlerle daha sert ve daha sert olarak kalçalarımın gıcırdamasını sağladı. Elim yüzünü kavradı ve ağzına doğru inledim, yavaş yavaş oluşmaya başlayan patlamaya doğru ilerliyordum.

Parmaklarını çekti ve dokunuşunun yokluğu buz gibiydi. Ama ıslak parmaklarının uzunluğuna karşı çıkardığı sesi duydum ve o koca aleti içime sokabilmek için başını kayganlaştırarak kendini uyarılmamla nasıl kapladığını gördüm.

Dudaklarımız birbirine yakındı, ama şimdi hepsi sıcak nefesler ve ıslak vücut parçalarıydı. Beni tekrar parmakladı ve kendi üzerine daha fazla sürerek aletini tabana kadar kapladı.

Tırnaklarım derisini pençelemeye başladı çünkü çok endişeliydim. Kendi uyarılmışlığım beni daha da tahrik ediyordu, onun için başka hiç kimse için olmadığım kadar ıslandığımı biliyordum. "Becer beni, göt herif."

Tabanını tutup aletini girişime yönlendirmeden önce dudaklarında kısmi bir gülümseme belirdi. Başı kolayca sığamayacak kadar büyüktü, bu yüzden sıkı dudaklarımı kırmak için birkaç kez itmek zorunda kaldı. Ama başka bir hamleyle bunu başardı ve sonra güzelce ve yavaşça battı, sıkılığımdan inledi. Bacaklarımın arasındaki zevke yenik düştüğü için önceki gardını düşürmüştü. Bir inilti daha hırıltılı bir ses olarak kaçtı ve beni kanepenin köşesine vurdu, küçük bedenim minderler ve kolçak arasında daha da battı.

Ellerim sırtına dokundu, onu içime çekerken derinin altındaki tüm farklı kasları hissettim, bir hayvan gibi becerildim. En başından beri sert ve hızlıydı ve yükünü zapt edemediği için durup gitmesine, kendini sınırlamasına gerek yoktu. Vücudu benimkinin üzerinde bir battaniye gibiydi, bakışları karanlık ve yoğundu.

Kahretsin, çok iyiydi.

Denemeden boşalacağımı, ben bitene kadar kendini kontrol edebileceğini, böylece acele etmeyip tadını çıkarabileceğimi bildiğim için rahatlamıştım. Çok büyük bir aleti vardı ve bana böyle çarptığında daha da büyük hissediyordum, taşakları defalarca kıcıma çarpıyordu. Yoğun nefes alışverişlerimiz giderek artıyor ve inlemelerimiz bu nefeslere karışıyordu.

"Hadi, bebeğim." Beni bu kadar sert ve bu kadar uzun süre becerdiğinde terlemişti. Devam etti, aleti bir köpekten daha iyi eğitilmişti.

"Biraz daha devam edersen girmene izin vereceğim."

"Siktir..." Bir hırıltılı ses daha çıkardı ve sonra durdu, gözleri konsantrasyonla kapandı.

Elimle kıcını kavradım ve devam etmesini isteyerek onu kendime çektim. "İçime boşalmak ister misin?"

Gözlerini kapalı tutuyordu, aleti vücudumun içinde çok sertti.

"O zaman hak et." Elimle yanağını kavradım ve bakışlarını üzerimde tutmaya zorladım. Gözleri açıldı ve bakışları öldürebilirdi.

"Ve belki gerçekten iyi bir iş çıkarırsan, kıcıma boşalmana izin veririm-"

"*Tanrı aşkına.*" Bana tekrar çarptı, beni daha önce yaptığından daha sert becerdi, beni olabildiğince çabuk boşaltmak için elinden geleni yaptı.

Klitorisimi okşadığı andan itibaren eşikteydim, ama kendimi bilerek zorladım, sonunu getirmek hem de ona işkence etmek istiyordum. İyi seks yapmıştım ama çoğu zaman, adam yükünü tutamadığı için çok ara vermiştik. Bu adam tutabiliyordu ve ben onu kırılma noktasına kadar zorlamak istiyordum.

"Daha sert." Tırnaklarım kıcına battı.

Zaten bana her şeyini veriyordu, seksi kaslarının her biri içimde derinlere doğru hareket etmek için çok çalışıyordu.

"Bunu bilerek yapıyorsun," dedi dudaklarıma karşı.

"Evet."

Kızılmaktan çok tahrik olmuş gibi bir inilti çıkardı.

Bu ses görmezden gelinemeyecek kadar fazlaydı ve artık dürtüyle savaşıyordum. Patlama anıktı, beni uyarmadan sertçe vurdu ve gömüldüğüm kanepenin köşesinden çığlık atmama neden oldu. "Siktir...evet." Sansasyonel, kavurucu, şimdiye kadar yaşadığım en iyi doruk noktasıydı.

Ben zevk içinde kıvrılırken hızını korudu, mümkün olduğunca uzun sürmesi için işini yapıyordu. Ama çığlıklarım dindiğinde ve nefeslerim ağırlaştığında, tam bitiş çizgisinde hafifçe yavaşladı.

Gözlerim onunkilere kilitlendi. "İçime gel..."

Çıkardığı inilti neredeyse öfkeli gibiydi. Son pompalarıyla beni doldurdu, boynundaki kordonlar gerildi, yüzü kıpkırmızı oldu. Barın karşısından seksi görünüyordu ama sevişirken daha da seksiydi.

Kıcını çekiştirdim ve onu içimde tuttum. "Bunu hak ettin."

Nefes alışları kısa ve düzensizdi, kalçaları kontrolsüzce sallanıyordu. "Evet..." İçimi tümüyle doldurdu, her damlasını bana vermek için kendini zorladı. Bitirdiğinde bile nefesleri gergin kaldı ve aleti hiç yumuşamadı.

Bu kadar dolu olmak çok iyi hissettirdi.

Sonra hiç beklemediğim bir şey yaptı ve beni tekrar sikmeye başladı.

Daha önce hiçbir erkeğin bunu yaptığını, bir tur daha taş gibi sert kaldığını ve sanki ilk tur ana yemekten önceki lanet bir mezeymiş gibi beni ikinci kez agresif bir şekilde aldığını görmemiştim. "Sikeyim evet..."

Bir süre orada yattım ve uyuyakaldım.

Kanepe küçüktü ve o iri bir adamdı, bu yüzden birbirimize yakın olmak zorunda kaldık, şehvetten ziyade aşkla bağıymışız gibi sarıldık. Gözlerimi açtığımda, kalçam onun kalçalarına asılmıştı ve yüzüm onun sert göğsüne yaslanmıştı. Dönüp odaya bakmadan önce birkaç kez gözlerimi kırpıttım. Hâlâ karanlıktı, açık perdelerin arasından ay ışığı geliyordu. Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum, on beş dakika ya da birkaç saat, ama eve gitmem gerektiğini biliyordum. Kayarak kurtulmaya ve onu uyandırmamaya çalıştım ama kanepenin arkasına yapışmış olan bendim. Doğrulmayı ve diğer tarafa sürünmeyi başardım ama o zaman uyandı.

Sessiz bir iç çekip kolunu başının arkasına koymadan önce bana baktı. Gözleri çökmüş ve ağırlaşmıştı ve bu uyku hali onda bir şekilde seksi görünüyordu. Hâlâ çıplaktı ve aleti sertleşmemiş olsa bile etkileyici bir şekilde orada duruyordu. "Gizlice kaçmaya mı çalışıyorsun?" Derin bir sesle konuştu, her zamankinden daha derindi çünkü hâlâ yarı uykuluydu.

"Deniyorum ve başarısız oluyorum." Halının üzerinden külotumu aldım ve üzerime geçirdim.

Doğrulup avucuyla bir gözünü ovuşturdu, tutkunun sancıları içinde parmakladığım için saçları dağılmıştı. "Sana biraz su getireyim."

"Ben iyiyim." Sonra pantolonumu buldum ve yukarı çektim.

Pantolonunu çekti ve bir bardak su almak için mutfığa yöneldi.

Onu takip ettim, içki istediğim için değil, sütyenime ve gömleğime ihtiyacım olduğu için.

Suyu tezgahın üzerine koydu.

Görmezden geldim.

Tezgâhın arkasında durdu ve elleri kenarı kavrayarak baktı.

Saçımı düzeltmeden önce sütyenimi sıktım ve gömleğimi giydim. Şatoya gizlice girmem gerekiyordu ve yakalanırsam genelevdeki bir fahişe gibi sikilmiş gibi görünmek istemiyordum. Bu suç için bir ceza olmayacaktı ama yine de garipti. "İyi geceler." Ön kapıya doğru yöneldim.

Ayak sesleri arkamdan geliyordu. "Size eşlik edebilirim."

"Kendim eşlik edebilirim." Kolu tuttum ve kapıyı açtım ama durmadan önce sadece bir aralık açıldı. Gözlerim başımın üzerindeki eline, çıkışımı engelleyen engele kaydı. "Geç oldu ve yorgunum." Kapıyı kapattım ve dönüp ona baktım. "Ve o şeyi yapmak zorunda değiliz."

"O şeyi yapmak zorundayız çünkü seni tekrar görmek istiyorum."

Gözlerim kısıldı. "Pislik olmaya ne oldu?"

Dudaklarında yavaş bir gülümseme belirdi. "Bu değişmedi bebeğim. Bir anlaşma yapmıştık."

"Ne anlaşması?"

Bana yaklaştı, kaslarının hatları karanlıkta bile belirgindi. "Eğer seni iyi becerirsem, seni kışından becerme onuruna sahip olurum."

"Bu sadece kirli bir konuşmaydı-"

"Seni kaç kere boşalttım?" Yaklaştı, sırtımı kapıya doğru itti, yüzü benimkinin üzerinde belirdi.

Gözlerim onunkilere kilitlenirken nefes alışverişim hızlandı.

"Cevap ver bana."

"Sen bir pisliksin."

Sırtışı derinleşti. "Anlaşma anlaşmadır, bebeğim. Yoksa sen sözünün eri bir kadın değil misin?"

"Beni manipüle etme-"

"Yarın akşam seni burada bekliyorum. Ve eğer gelmezsen, gelip seni bulacağım."

"İyi şanslar." Kapıyı açabilmek için onu göğsünden ittim ve hışımla dışarı çıktım.

HARLOW

Ertesi sabah kahvaltı için aileme katıldım, bir önceki gecedan tamamen bitkin değilmişim gibi davranmak için elimden geleni yaptım. Makyaj göz altlarımdaki torbaları kapatıyordu ama vücudumun her yerinde hissettiğim yorgunluğu maskeleyemiyordu. O bütün sevişmeyi yaptı ve ben sadece orada yattım, ama bir günde bütün krallıkları koşmuş gibi hissediyordum.

Babam her zamanki gibi masanın başında oturuyordu, Ian Amca da onun sağındaydı. Tabakları çiftlikten yeni çıkmış ırpılmış yumurta, pastırma ve sosis şeritleri, kepekli tost ve kızarmış patatesle doluydu.

Annem babamın diğer tarafında oturmuş, elinde çeşitli meyvelerden oluşan yetersiz bir tabak vardı.

"Yani üç kral mı vardı?" Atticus, Nekroz'un yenilgisini yüzüncü kez duymak isteyerek sordu.

"Evet," dedi Ian Amca. "Ve hepsi de piçti."

"Ejderhalar olmasaydı o savaşı kaybederdik," dedi babam. "Annen ve ben HeartHolme'e vardıığımızda bu savaşı kaybetmiştik... ta ki onlar ateşlerini serbest bırakana kadar."

"Nekrozun ne olduğunu anlamıyorum," dedi Atticus. "Onlar ölümsüz yaratıklar mı?"

"Ne oldukları önemli değil," dedi Ian Amca pastırmasından bir ısırık alırken. "Artık çoktan gittiler."

Hizmetçilerden biri bana bir tabak getirdi, üzerine esmer şeker serpilmiş bir kâse yulaf ezmesi. Babam ve ağabeyimin aksine, istediğim her şeyi yiyip minyon bedenimi koruyamazdım. Adamlar sanki mideleri dipsiz bir çukurmuş gibi yemeklerini tıka basa yiyorlardı.

"Yorgun görünüyorsun." Annem elini sırtımın ortasına bastırdı, sorusu suçlayıcı olmaktan ziyade şefkatliydi.

"Evet... iyi uyuyamadım." Ya da hiç.

"Öğleden sonra babanla antrenman yaptıktan sonra bu gece rahat uyuyabilirsin." Kahvaltısını bitirmek için elini masaya götürmeden önce parmakları saç tellerimde gezindi.

Atticus masanın karşısından bana bakarak, "Müsabaka yapmalıyız," dedi. "Herkesin söylediği kadar iyi olup olmadığını merak ediyorum."

"Hayır." Babamın tek söylediği buydu, kollarını masaya dayamış, görgüsüzce yemek yiyordu.

Atticus masanın başındaki babama baktı. "Neden? Onunla tartış-"

"Eğer kız kardeşine vurursan, ben de sana vururum." Durup kardeşime baktı, ona karşı gelmenin aptallık olacağını söyleyen bir bakış attı.

Atticus bana baktı ve sonra hafifçe omuz silkti.

"Ian Amca, Lila'yı yanında getirmediğin için hayal kırıklığına uğradım," dedim kaşığımı kâsede karıştırırken.

"Şu dersleriyle meşgul," dedi Ian Amca kahvesini içmeden önce. "Belki bir dahaki sefere."

Sonraki birkaç dakika boyunca sessizlik içinde yemek yedik, çoğu insanın yaşadığı gibi garip ve rahatsız edici bir sessizlik değildi bu. Birbirimizi o kadar iyi tanıyorduk ki sessizlik, sürükleyici bir sohbet kadar rahatlatıcıydı.

Sonra babam konuştu. "HeartHolme'e döndüğünde Ian Amca'ya katılacağım. Annemi görmeyeli uzun zaman oldu."

"Bir sorun mu var?" Ağzımdan kaçırdım. "O iyi mi?"

"Hiç bu kadar iyi olmamıştım," dedi Ian Amca. "Dürüst olmak gerekirse benden daha iyi durumda."

"Ama artık Delacroix'ya gidemiyor ve ben de onu ziyaret etmeyeli uzun zaman oldu," dedi babam. "Bir kral olarak yükümlülüklerim var ve aynı zamanda bir oğul olarak da yükümlülüklerim var. Umarım ben öldüğümde ve annenin sahip olduğu tek şey sen olduğunda bunu hatırlarsın."

Atticus gözlerini devirdi. "Her gün ölümün hakkında konuşuyorsun, yemin ederim." "Konuşuyorsun," dedim aynı fikirde olarak. "Sinir bozucu."

Yemeğine odaklandı. "Ölüm karanlıkta hızla gelir. Bir gölge gibidir. Tam arkanda durana kadar . Senden tek istediğim benim örneğimden ders çıkarman ve benim anneme nasıl baktığımı izlediysen sen de annene öyle bakman."

Annem meyve yemeyi bıraktı ve dirseklerini masaya dayamış, ellerini birleştirmiş bir halde babama baktı. Sessizdi, ama delici bakışı kendi başına bir konuşma yürütüyordu.

Babam onun bakışlarını görmezden geldiğinde, cennette bir sorun olduğunu anladım. "Ne zaman gidiyorsun?" diye sordum.

"Yarın," diye yanıtladı babam. "Ben yokken annen benim yerime hüküm sürecek."

"Güzel," dedi Atticus. "Demek ki buralarda işler yoluna girecek."

Kıkırdamamı yuttum.

Ian Amca bir sırtışın geçmesine izin verdi.

Babam hakaretleri gelerek yemeye devam etti ama yüzü de bakışları kadar sertti.

FİLDİŞİ

Çalışma odasının kapısı hafif aralıktı, ben de kocama, Delacroix ve Krallıklar Kralı'na bakmak için başımı içeri uzattım.

Masasına oturdu, dirseğini kolçağa dayadı ve kıvrılmış parmaklarını çenesine dayadı. Gözlerini kırpmadan soğuk şömineye baktı, düşünceleri denizin dibindeki bir çapa gibi ağırdı. Orada bir dakikadan fazla oturdu ve gözlerini kırpması daha da uzun sürdü. Dikkati bir şahinin avına odaklanması gibi odaklanmıştı - bu yüzden zihninin güvensizliklerle dolu olduğunu biliyordum.

Çalışma odasına girdim ve işte o zaman gözleri benimkilere kaydı.

"Ne oldu bebeğim?" Elini çenesinden indirdi ve yapmaması gereken bir şey yaparken yakalanmış gibi doğruldu.

Masasına yaklaştığımda yıllar önce aşık olduğum adamı gördüm. Zaman yüz hatlarını biraz değiştirmişti ama gözleri hâlâ baharda gökyüzüyle yarışacak kadar maviydi. Gözleri ve ağzı hâlâ sertti ve çene çizgisi bir bıçağın keskinliğine sahipti çünkü bebeklerimiz doğmadan önce barış hüküm sürmesine rağmen formunu korumuştur. Çoğu kral tahtlarını sıcak tuttukça şişmanlar ve tembelleşirdi ama Huntley sanki bir kuşatma bir fersah ötedeymiş gibi savaşa hazırdı. Kolları hala kalın ve güçlüydü ve omuzları giydiği her şeyi uzatıyordu. En verimli çağındaki genç bir adamın vücuduna sahipti ama iyi bir şarap gibi yıllanmış bir adamın seksiliğine de sahipti.

Onun bağılılığına ayak uydurmak için elimden geleni yaptım ama ona iki çocuk verdikten sonra vücudumun eskiden sert olan yerleri yumuşamıştı. Ama yaralarımı onu tahrik ediyormuş gibi öpüyor ve beni bu gece için satın almış gibi kıcıma şaplak atıyordu. Kralların metresleri vardı ama kocamın sadece ben vardım.

Bakışlarına devam etti, cevabımı bekliyordu.

"Bana yalan söyledin."

Yüz ifadesi değişmedi, her zamanki gibi sert ve meydan okuyucuydu. "Ben de birbirimize bunu yapmadığımızı sanıyordum."

O kadar hareketsizdi ki taşa dönmüştü. Nefesler göğsünü bile kaldırmıyordu çünkü suçlama karşısında nefes almayı bırakmıştı.

"Sadece sıkkan bir şey olduğunda şömineye öyle bakıyorsun." Sonunda gözleri düştü ve sinirli bir iç geçirdi.

"Bunu en son Harlow prematüre doğduğunda ve tek yapabildiğin o sandalyede oturup düşünmekti."

Bakışlarımdan kaçmaya devam etti, yakalandığına göre bir sonraki hamlesini planlıyordu.

"HeartHolme'e seyahat etmeniz gerçək nedeni nedir?"

Sandalyesinden kalkıp masaya gelmeden önce bir süre daha şömineye baktı ve benimle bir hükümdar gibi değil, bir eşit gibi konuştu. Bana her zaman bu şekilde davranırdı, ona sadece çocuk veren bir kadın olarak değil, tacı paylaşan biri olarak "Bu Ian ve benim aramda."

Bana meydan okuduğunda kollarım göğsümün üzerine kaydı ve başım öne eğildi. "Affedersiniz?"

"Beni duydun." Benden bir karış daha uzun ve üniformasının içinde muhteşemdi, kocam olsa bile korkutucuydu.

"Ve bunu kabul etmemi bekliyorsun-"

"Söyleyemem bebeğim."

"Ve ben bunu kabul edemem,

Huntley." Bana dik dik baktı.

Bu bakışa kendi düşmanlığımla karşılık verdim. "Benden senin yerine hükmetmemi istedin. Bu da planlarınızdan haberdar olmam gerektiği anlamına gelir. Beni kandırman ya kibirli olduğun ya da-

"Endişelenmeni istemiyorum." Sesi alçaldı, benimle sevişirken ya da Harlow'la konuşurken olduğu gibi yumuşaklaştı. "Ve çocuklarımızı da endişelendirmek istemiyorum."

Amacım onun itirafını almaktı, ama şimdi elimdeydi ve istemiyordum. "Neler oluyor, Huntley?"

"Muhtemelen hiçbir

şey-" "Söyle. Bana."

"Seni tanıyorum." Mavi gözleri benimkiler arasında gidip geliyordu. "Benimle gelmek için ısrar edeceksin ama yokluğumda ya da ölümüm halinde Delacroix'yı ve çocuklarımızı koruyacağına güvendiğim tek kişi sensin."

Sadece ikimizin olduğu, adaya gidip ejderhalar için hayatlarımızı riske attığımız, yanan binaların tepesinde Necrosis'le savaştığımız günleri özledim. Ama şimdi, ikimizden daha büyük sorumluluklarımız vardı. Hayatlarımız pahasına korumamız gereken bir krallığımız ve bebeklerimiz vardı. "Huntley... Bilmem gerek."

Gözlerimdeki kararlılığı test etmekle geçen uzun bir sessizlikten sonra konuştu. "Gözcüler kıyılarımızdan ayrılan tanımlanamayan siyah bir gemi tespit etti. Karakol ile Dişler arasındaki vadide iki yeti öldürüldü, başka kayıp yok."

Bir an için bu bilginin işlemesine izin verdim çünkü sindirilmesi gereken çok şey vardı. "Ne öneriyorsun?"

"Burnumuzun dibinde Dişler'le ilgili bir şeyler dönüyor olabilir."

"Onlara merhamet ettikten sonra bu kadar aptal olabilirler mi?"

"Topraklarını ve besin kaynaklarını ele geçirdik, yani bu mümkün."

"Siyah gemide kim vardı?"

"Bilmiyorum," dedi sakince. "Bir senaryoyu bir araya getirmek için yeterli bilgi yok ama bence araştırılmalı. Tüm olayların birbiriyle ilgisi olmayabilir. Belki de o gemi kayboldu ve kıyıya ulaştıktan sonra geri döndü. Belki de Yeti'leri öldürenler Dişler'in kendileriydi. Ya da belki de birileri Dişlerle bir ittifak hakkında konuşmak için topraklarımıza geldi."

Düşüncesi bile kanımı dondurdu.

"Ve belki de tahtı devirmeyi ve halkımız da dahil olmak üzere tüm toprakları kendilerine almayı planlıyorlar."

"Bunu nasıl ?" "Ian ve ben

soracağız."

"Öylece kapılarına dayanacak ve cevap mı isteyeceksiniz?" İnanamayarak sordum.

"Cevap talep etmek değil, tehdit etmek."

"Sadece mi? Bir orduya ihtiyacınız olacak."

"Ejderhalar daha korkutucu." "Huntley,

bundan hoşlanmadım."

"Eğer bize karşı komplo kuruyorlarsa, onlardan şüphelendiğimi bilecekler. Ve eğer bir şey planlamıyorlarsa, o zaman ihanetlerini her zaman tahmin edeceğimi bilecekler. Bu senaryoda en iyi taktik doğrudan yüzleşmektir. Onlardan korkmuyorum ve eğer istersem hepsini yakmaktan çekinmeyeceğimi bilmeleri gerekiyor."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturmuştum, korku kalbimi hızlandırıyordu. Uzun zamandır huzurun tadını çıkarıyorduk ve kocam -ve şimdi de ailem- için korktuğum bir zamana geri dönmek istemiyordum.

Yüzümde dans eden duyguları izledi. "Bundan kaçınmaya çalıştım."

"Bilmem gerekiyordu."

"Ama çocuklarımız bilmiyor, o yüzden bu kalacak. Onlar çok özel bir zamanda, dünyanın iyi bir yer olduğu bir zamanda yetiştirildiler. Hiçbir zaman bir ebeveynlerini ya da sevdikleri birini kaybetmekten korkmadılar. Artık birer yetişkin oldular ve özgürlüğün ne demek olduğunu anlamaları gerekir, çünkü onu kazanmak için çok çalıştık ama ben onları mümkün olduğunca saf tutmayı tercih ederim."

Kollarım çelik bir kafesin parmaklıkları gibi göğsümün üzerinde kilitli kaldı. O kadar uzun zamandır böyle bir çaresizlik hissetmemiştim ki bunu nasıl sindireceğimi bilemiyordum. "Eğer çocuklarımız olmasaydı, seninle gelirdim."

Gözleri yumuşadı. "Biliyorum, bebeğim."

"Ama onları bırakamam... ne olur ne olmaz." Çenem düştü, bir dul olabileceğim ihtimaliyle yüzleşemedim. Kralı olmayan bir kraliçe.

"Sen de halkımızı terk edemezsin, Ivory. Eğer geri dönmezsem-" "Lütfen dönme." Acıdan gözlerimi kapattım.

Bir an durakladı. "Delacroix ve Krallıklar onlara liderlik etmene, tıpkı geçmişte yaptığımız gibi onlara zafer getirmene ihtiyaç duyacak. Bunu yapması için senden başka güvenebileceğim kimse yok. Karım olduğun için değil, kraliçem olduğun için."

Bunu hep yapardı ve beni ona yeniden aşık ederdi. "Lütfen beni sensiz yönetme." Bu düşünce bile gözlerimi yaşarttı. Benimle birlikte altında durmasaydı bir daha asla gökyüzüne bakamazdım.

Eli yanağıma gitti ve başparmağı düştüğü anda bir gözyaşını yakaladı. "Yapmayacağım, bebeğim."

Dokunuşuna doğru dönerken iki elim de bileklerini kavradı.

Başparmağı alt dudağımda gezindi ve bana her zamanki gibi baktı, sanki beni masanın üzerine eğip alacakmış gibi. "Seni seviyorum bebeğim."

"Ben de seni seviyorum."

Eli saçlarıma kaydı ve beni kendine yaklaştırdı, boynunu eğerek beni öpebildi, otoriter ağzıyla dolgun dudaklarımı yakaladı. Bana özel bir şekilde baktı, sanki ikimiz de gençlikle çiçek açıyorduk ve ben onun şimdiye kadar gördüğü en güzel şeydim. Şatodaki bazı hizmetçi kızlar da güzel ve gençti ama onun bir kez olsun başını çevirdiğini görmedim. Bana her baktığında hala yanıyordu, gözlerinde yanan ateş sanki beni o anda ve orada istiyormuş gibiydi.

Kolu sırtımın altından geçti ve beni kendine doğru çekti, eli en sevdiği yere, kıcıma gitti. Beni oturma odasındaki kanepeye doğru iterken pantolonumun üzerinden sıktı.

Ellerim, dağları yerle bir edebilecek kaya gibi sert vücudunu ortaya çıkarmak için kıyafetlerini çekiştirdi. Kıyafetleri yere düştü ve benimkiler de yağmur damlaları gibi halıya çarptı. Sırtım minderlere çarptı ve üstüme çıktı, kalçaları etli kalçalarımın arasındaydı, sonra sert bir hamleyle içime girdi. Elleri saçlarımdaydı, bakışları o kadar sertti ki kızgın görünüyordu. Beni bir fahişe gibi beceriyor ama bir kraliçe gibi seviyordu.

Kraliçesi.

Kanepede uyuyakalmıştık, sandalyenin arkasındaki battaniyeyi çıplak bedenlerimize örtmüştük. Yerin çoğunu Huntley kaplıyordu, bu yüzden ona o kadar sokulmak zorunda kaldım ki neredeyse tek bir kişi gibiydik - umursadığımdan değil. Bacağım onun kalçasının üzerindeydi ve yüzlerimiz birbirine yakındı, tıpkı yatağımızda uyuduğumuz zamanki gibi.

Kapı gıcırdadı ve ardından Harlow'un sesi çalışma odasına geldi. "Baba?"

Onu duyduğumuzda ikimiz de sustuk. Kafalarımızı kapıya çevirdik.

Bizi hemen fark etmedi ve fark ettiğinde de dehşet içinde hareketsiz kaldı. Gözleri o kadar büyüktü ki, bir insandan ziyade bir baykuşa benziyordu. Yanakları bir anda kızardı ve gitmek için hızla geriye doğru kaçmaya başladı. "Ah... boş ver." Kapıyı arkasından öyle sert kapattı ki çarptı.

"Çocuğumuzun olmadığı zamanları hatırlıyor musun?" İç çekerek sordum.

"Ve istediğimiz zaman ve istediğimiz yerde sevişebiliyorduk? Evet, hatırlıyorum." Beni kendine çekti ve çıplak omzuma bir öpücük kondurdu. "Ama bunu atlatacaktır. Bu ilk kez olmuyor ki."

Kalkıp giyinmeliydim ama onun sıcak göğsünde o kadar rahattım ki ayrılmak istemedim. Huntley günün büyük bir bölümünde meşguldü ve akşamları çok yoruluyordu, bu yüzden böyle birlikte olmak, dikkatimizi gerektiren bir şey olmadan sadece bir arada bulunmak için çok fazla zamanımız yoktu.

"Ethan'a göz kulak ol. Ben yokken bir şeyler deneyebilir ve kızımız da sana karşı dürüst olamayacak kadar inatçı."

"*Gururlu*," dedim. "Dürüst olamayacak kadar *gururlu*. Ve bunu senden aldığını biliyorsun, değil mi?"

"Her şeyi benden alıyor."

"Artık tanıştığımız andan beri nelere katlandığımı biliyorsun."

Yakışıklı yüzünde ince bir gülümseme belirdi. "Ve ikimiz de buna neden katlandığınızı biliyoruz."

Omzuna şakacı bir şaplak attım. "Domuz."

Beni tekrar kendine çekti ve dudaklarıma zorla bir öpücük kondurdu.

Karşı koyuyormuş gibi yaptım ama bu adamdan gelen hiçbir şeye karşı koymak istemedim. "Bir anlaşma yaptık ve ileride buna saygı göstersen iyi olur."

"Ne anlaşması bu?"

Dirseğine yaslandı ve bana soğuk bir bakış attı. "Ethan." "Seninle konuşmak istemesi benim suçum değil."

"Sana bununla uğraşmak istemediğimi söylemiştim." Ayağa kalktı ve beni geride bırakarak kanepenin köşesine oturdu, ayağını sehpayaya dayadı. "Bana tek yapmam gerekenin ona bir yetişkin olarak saygı duymak ve onun işine karışmamak olduğunu söylemiştin. Bunu yaptım ama yine de saçmalıklarıyla uğraşmak zorunda kaldım." Bir kez daha şömineye baktı, karamsardı.

Ayağa kalktım ve sıcaktan yere düşen giysilerimi aldım. "Huntley." Her şeyi üzerime geçirdim, çıplak vücudumu örterken o kanepede çıplak kaldı ve bana bakmadı. "Buna baba olmak deniyor. Baba olmanın senin için en uygun olduğu zamanı seçemezsin."

Gözleri ateşte kaldı, çene çizgisi sertleşti.

"O da en az sizin kadar rahatsızdı, bu yüzden gelecekte bundan kaçınmak için elinden geleni yapacağından eminim. Ethan kendi gündemini takip etmeseydi, bu durum en başta yaşanmazdı, yani bu onun hatası değil."

"Öyle olduğunu hiç söylemedim."

"Ve bence bunu iyi idare ettiniz."

Gözleri tekrar benimkilere kaydı, hâlâ sert ama bir o kadar da şaşkıındı. "Kafasını kesmek istedim-"

"Ama sen yapmadın."

"Onu neredeyse Delacroix'dan sürgün

ediyordum-" *"Ama etmediniz."*

Gözleri kızgınlıkla kısıldı. "Bunun benim için ne kadar zor olduğunu bilemezsin-"

". Ve bence harika bir iş çıkardın. edelim."

Tekrar şömineye baktı, bakışları bir kez daha soğuktu. "Deneyeceğim..."

HARLOW

Yatak odamdaki kanepeye oturdum ve kitabımı okudum. Pencereleeri açık bıraktım, böylece yaz esintisi saçlarıımın arasından geçip burnuma yasemin kokusu getirebiliyordu. Bazen kitabımın sayfalarını çevirecek kadar güçlü bir rüzgâr esiyordu ama çoğu zaman hafif ve rahatlatıcıydı.

O akşam şehre inip onu ziyaret etmem gerekiyordu... *adı neydi?* Bunu bile bilmediğimi, bana hayatımın en iyi seksini yaşatan adamın bir adı bile olmadığını fark ettim. Kendini beğenmiş kötü çocuklara her zaman bayılmışımdır, ama aynı zamanda inatçıydım ve emirleri dinlemeyi reddediyordum, bu yüzden onu ekmeye karar verdim.

Belki de hayatımın en iyi seksiydi ama benim üzerimde hiçbir gücü yoktu. Sadece bir anlık ilgisi için boyun eğen kadınlara alışık olduğundan emindim ama ben o kızlardan biri değildim. Hiç olmadım ve asla da olmayacağım.

Sayfayı çevirdim ve odanın öbür ucundan gelen sessiz bir gümbürtü duydum.

Gözlerimi kitabımdan kaldırdım, yerde bir şey görmeyi bekliyordum çünkü esinti onu devirmişti, ama *bir şey* yerine biriydi. Beni gafil avladığında yüzünde küstah bir sırıtma belirdi. "Beni başından savabileceğini mi sanıyorsun bebeğim?"

Kanepede donup kaldım, parmaklarıım hâlâ sayfayı mincıklıyordu. Gözlerim ondan pencereye doğru kaydı ve kale duvarlarına tırmanarak pencereye ulaştığını fark ettim.

Ben. "Delirdin mi sen?" Parmaklarım ciltli kitabı sert bir şangırtıyla kapattı ve ayağa kalktım. "Kayabilir ve ölebilirdin."

Söylediklerimi duymazdan geldi ve bana yaklaştı, neredeyse hiçbir şeyi örtmeyen küçük geceliğimin içinde bana bakarken gözleri ısındı. Parmakları belimdeki kumaşa uzandı ve parmak uçlarının arasında hissetti, ardından nazikçe çekerek ağzımı kendisine doğru itti.

Vücudum çekiştirmeyle birlikte hareket etti ama öpücüğünü reddetmek için yanağımı çevirdim. "Eğer biri seni görürse, babam kelleni uçurur-"

Eli çenemi vurucu bir yılan hızıyla kavradı ve gözlerimi tekrar ona çevirmeye zorladı. Tutuşuna direnmeye çalıştım ama bu bir dağın kucağından kaçmak gibiydi. O ateşli gözler beni izliyordu, sanki riskler ya da tehlike umurunda değilmiş gibi. "Ben kimseden korkmuyorum bebeğim. Şimdi soyun."

"Birileri bizi duyacak-" "O

zaman sessiz ol."

"Bu tehlikeli-"

"Sanki burada hiç erkeğin olmamış

gibi." Suçlama karşısında gözlerim

kısıldı.

Pislik herif gülümseme cüretini gösterdi. "İstediğin kadar tatlı ve masum davran -"Bu beni tahrik ediyor." Omzumdaki küçük kayışı aşağı itti ve düşmesine izin verdi, göğüslerimden birinin pencereden içeri giren esintiyle sertleşerek dışarı çıkmasına izin verdi. Diğer kayışı aşağı itmeden önce onu sıktı. Kumaş hemen vücudumdan düştü ve beni külotumla orada öylece bıraktı.

Sanki tamamen onunmuşum gibi beni baştan aşağı süzdü.

Göğüs uçlarımla sertleştiğini, kalbimin heyecan ve korku içinde attığını hissettim.

Gözlerini tekrar kaldırdı ve benimkilere kilitledi. Uzun bir süre beni inceledi, sanki yüzümdeki ifadeyi bir sayfadaki kelimeler gibi okuyordu. "Benden korkuyor musun, bebeğim?"

"Hiçbir şeyden korkmuyorum."

"Gitmemi istersen giderim."

"Anlaşmamız ne olacak?"

Gözleri benimkiler arasında gidip geliyordu. "Pazarlık yapabiliriz."

Tek yapmam gereken ondan gitmesini istemektir ve o da geldiği yoldan geri dönecekti ama dudaklarım sımsıkı kapalı kaldı. "O zaman pazarlık yapalım."

Omuzlarının arkasına uzandı ve gömleğini başının üzerinden çekerek, ayak parmaklarımla birkaç kez kıvrılmasına neden olan yontulmuş vücudunu ortaya çıkardı. Pazuları kaslarla doluydu ve kolları ile omuzlarındaki farklı kas kesimleri o kadar belirgindi ki sanki boya ile işaretlenmiş gibiydiler. Çene çizgisinde koyu bir gölge vardı, sanki en son birlikte olduğumuzdan beri tıraş olmamış gibiydi. Bir erkekte hoşuma giden bir başka özellik de yumuşak kalçalarımla arasında o kirli sakalı hissetmektir.

Botlarını tekmeledi ve sonra pantolonunu indirdi, benim gibi iç çamaşırlarıyla durana kadar soyundu. Sert göğsü bir kalkan gibiydi ve karnı bir tahta gibi sağlamdı. Küçük bir saç teli şortunun içinde kayboluyordu. Bakılamayacak kadar çok şey vardı ve kendimi onun bana baktığı gibi bakarken buldum.

Beni yatağın ayak ucuna kadar sırtladı, kolları iki yanında, sadece onun otoritesiyle hareket etmemi sağladı. Dizlerimin arkası yatağa değdiğinde, iri elleri kışımı kavradı ve beni kaldırdı, kışımı kenara çekmeden önce beni yatağa yatırdı. Sonra dizlerinin üzerine çöktü, kaslı kollarıyla bacaklarımı kavradı ve onları tutmam gerekmesin diye kucakladı.

İçimi bir ateş dalgasıyla birlikte bir sıcaklık kapladı. Heyecan çok güçlüydü ve ne yapmak üzere olduğunu anladığımda otomatik olarak alt dudağımı ısırdım ve ona sormama bile gerek kalmadı.

Önce bir uyluğumun iç kısmına, sonra da diğerine basit bir öpücük kondurarak başladı. Öpücükleri devam etti ve onu en çok istediğim yere yaklaşırken beni nazikçe ısırdı. Sanki bunu çok yapıyormuş gibi, dudakları nihayet benimkine ulaşmadan önce beklentiyi artırdı ve sıcak ağızıyla bana ıslak bir öpücük verdi.

Çıkardığım inilti kontrol edilemezdi.

Beni tekrar tekrar öptü, yavaşça hareket ederek daha fazlası için beni çaresiz bıraktı. Bu bir alaydı ve yatakta daha fazla kıvranmama neden oluyordu, ağzımı kapalı tutmak için elimden geleni yapıyordum, özellikle de pencere hala tamamen açıkken.

Sonra öpücükleri sertleşti, dolgun dudakları bir amaç uğruna benimkileri kavradı. Dili üzerimde gezindi ve dünyamı ateşe veren küçük çıkıntıya odaklandı. Beni öpmeden önce, dudaklarımı ağzına almadan önce diliyle daireler çizdi.

O kadar iyi hissettiriyordu ki inlemeye başlamıştım. Ne zaman başımı versem, karşılığını almayı umuyordum. Çoğu zaman bu olmadı ve asla istemedim çünkü bu uyarılmamı paramparça etti. Bir erkeğin bunu yapmak istemesini istedim, yapmasının istenmesini değil.

İnlemeler inlemeye dönüştü çünkü çok iyi hissettiriyordu. Sırtım dikleşti, kalçalarım yüzüne doğru itildi ve çenesinin en sevdiğim şekilde kalçalarımı çizdiğini hissettim. Elim kendi kendine karnımdan aşağı indi ve saçlarına gömüldü, onu bedenime doğru itti çünkü daha fazlasını istiyordum.

Ağzını geri çekti ve ben protesto için çığlık atmak istedim. Parmakları karnımda düzleştikten yukarı doğru hareket etti, göğüslerimin arasından geçip boynuma uzandı. Dudaklarındaki parıltı uyarılmamın çiyiydi ve onu öpmek için ani bir dürtü beni sardı. Çenemi kavradı ve başparmağını içeri kaydırmak için dudaklarımı ayırmaya zorladı. "Em."

Anında itaat ettim, bacaklarımın arasındaki işine dönerken büyük başparmağını emdim. Şimdi öpücüğü talepkâr, sınırda öfkeli, aşırı öpücük, emme ve daire çizme yüklüydü.

Başparmağını neden ağzıma soktuğunu biliyordum, beni susturmak için.

İnlemek istediğimde tenini daha sert emdim, vücudumu dudaklarına bastırırken iki elim de saçlarının "Siktir..." Kelime dilimde kayboldu, başparmağı tarafından emildi. Daha da ileri giderek, ateş topuna yaklaştım, daha vurmadan önce kıvranıyordum.

Bana kalkanıma saplanmış bir bıçak gibi çarptı ve daha öncekilerden bile daha iyi bir coşku içinde kıvranırken başparmağını ısırdım.

Kalçalarım kendi kendine esnedi ve gözyaşlarım gözlerimin kenarlarından kulaklarıma doğru süzüldü. Cennet gibiydi. Lanet olası cennet.

Kontrol edilemeyen kıvranmalarım geçene, amımı yüzüne doğru itmeyi bırakana kadar beni öptü. Ayağa kalktı ve şortunun önünü çekiştirerek koca sikini serbest bıraktı, sonra da sıırıslıklaı olmuş etimin içine girerek tek bir hamleyle rahim ağzıma vurdu. Çenesini sıkarken sessiz bir inilti çıkardı ve bu beni yeniden tahrik etti.

Uyluklarımlın arkasını kavradı ve sert ve hızlı bir şekilde iterken onları geriye doğru sıkıştırdı, yüzü zaten uyarılma ve efordan kırmızıya boyanmıştı. Boşalmak için bir yarış gibiydi, sanki beni memnun etmek bir zorunluluk değil de bir zevkti. Beni geçen seferkinden daha sert becerdi, sanki boşalmak için o kadar çaresizdi ki yavaşlayamıyordu. Bir dakika içinde, bana bakarken tüm aletini içime sokarak serbest bıraktı, büyüklüğünden dolayı yaptığım irkilmeyi görmezden geldi.

İçimde sert bir şekilde kaldı, kendi tohumuyla yavaşça içeri ve dışarı hareket etti. Güçlü göğsü derin nefesleriyle inip kalkıyor, göğsüne ve karnına kırmızı lekeler yayılıyordu.

"Nasıl böyle sert kalabiliyorsun?"

Beni daha yakına çekmeden önce gözleri tekrar benimkilere kaydđ ve aletini tekrar içime sokmaya zorladı. "Sen." Beni sertçe becerdi, yatak başlığının duvara çarpmaması için vücudumu destekledi. "Hepsi senin, bebeğim."

Yatağmda uyuyakalmıştık, yatak odasının penceresi hala açıktı, dünya sessizdi. Gökyüzü hafif maviydi çünkü gecenin en karanlık kısmı geçmişti. Birkaç saat içinde şafak sökecekti.

Gözlerimi açtığmda yanımdaki adam şampanya pembesi yatağıma hiç yakışmıyordu. Kolunu karnıma dolamıştı ama aramızda mesafe vardı, bu yüzden kanepede yaptığımız gibi tam bir kucaklaşma değildi.

Uyandığımı anlamış gibiydi, çünkü gözleri bir saniye sonra açıldı. Bir an birbirimize baktık ve ilk kez sabahın ilk saatlerinde sıcak kahve rengindeki gözlerine derinlemesine bakma fırsatı buldum.

"Bana adını söyle."

Dudaklarında yavaş bir gülümseme belirdi ve gözlerine ulaştı.

"Aurelias." "Daha önce hiç böyle bir isim duymamıştım."

"Ve eminim bunu asla unutmayacaksın."

"Pislik olmaktan hiç yoruldun mu?" Meydan okudum.

"Duruma göre değişir. Sen hiç biriyle yatmaktan yoruldun mu?"

Komodinin üzerindeki su bardağına uzanmadan önce gözlerimi yüzünde gezdirdim. "Biraz su ister misin?"

"Hayır."

Parmak uçlarım bardağa dokundu ve yanlışıyla bardağı devirdi. Halının üzerine düştü ve her yere döküldü ama bardak kırılmadı. Sürahim boştu çünkü okumaya başlamadan önce içmiştim. "İşte bu kadar." Ona geri döndüm.

Bakışları aniden soğuklaştı, bir saniye önce bardağın olduğu yere bakıyordu.

"Senin sorunun ne?"

Gözleri bana kaydı ve o kızgın ifadesi devam etti. "Biri bunu duymuş olabilir."

"Bundan şüpheliyim."

Tekrar uzandı ve bu kez derin bir iç çekti. Üzerindeki enerji artık tamamen farklıydı. Sinirlendiği her halinden belliydi. Gözlerini tavana dikerken parmaklarını saçlarında gezdirdi.

"Geç oluyor... ya da erken, sanırım. Gitmelisin."

"İstedğin kadar uyuyabilirsin."

"Babam şafakta yola çıkıyor ve ben de veda etmek istiyorum. Ve sen bana yatıya kalacak bir adam gibi gelmiyorsun."

"Değilim." Kolu başının arkasında hareket ederek yan tarafındaki güçlü kasları uzattı. "Nereye gidiyor bu?"

"HeartHolme."

"Peki ya annen?"

"Bizimle kalacak." Ona bakmak için başımı çevirdim. "Neden umursuyorsun ki?"

Sert bakışları devam etti. "Bu, o etrafta olmayacağı için istediğim gibi gizlice girebileceğim anlamına geliyor."

"Hayır," dedim. "Hiç de öyle demek değil. Ve annem ateş püskürten bir ejderhanın gazabına sahiptir."

Yüz hatlarına eğlenceyle karışık bir gülümseme yerleşti. "Bunu tekrar yapmak istemiyormuş gibi davranma."

"Başka biriyle yapabilirim."

"Ama o kadar iyi olmayacak ve bunu ikimiz de biliyoruz." Bana bakmaya devam etti, bu yatakta bulunmuş en seksi adamdı. "Seni tekrar görmek istiyor olmam Ethan gibi olduğum anlamına gelmez. Sevişecek birini istedin ve o kişi benim. O yüzden bu saçmalıklarla işi karmaşık hale getirme."

"Saçmalık mı?" İnanamayarak sordum. "Yatak odama gizlice girmeni istememek saçmalık değil."

"Pazarlığın sana düşen kısmını yerine getirseydin buna gerek kalmazdı. Ve pazarlığın diğer kısmını da sana yaptırmadığım için şanslısın."

Gözlerim bana gerçekten ne yapmak istediğini düşünerek başka yöne kayd.

"Yarın gün batımından sonra benim evimde." Bana baktı, gözleri delici ve sertti.

"Bu üst üste üç gece demek-"

"Arka arkaya üç geceden daha *fazla* olacak."

Yorganı ittim ve bacaklarımı kenardan aşağı salladım.

Kolu karnımı kavradı ve beni kendine doğru çekti, dudakları öpücüklerle boynuma gömüldü, iri parmakları vücuduma girdi.

Kolunu çekmeye çalıştım ama beni daha sıkı kavradı, öpücüklerini omzuma bastırdı. Sırtım onun sert göğsüne yaslandı ve kokusu beni boğdu. Tamamen erkekti, tamamen sıcaktı ve vücutlarımız birbirine yaklaştığı anda tutkal gibi yapıştık. Bu adamı diğerlerinden daha çok istiyordum, bu yüzden onu elimden geldiğince sert bir şekilde ittim.

Beni tekrar yatağa yatırdı ve üzerime çıktı. Ayak bileklerimden tuttu ve ayaklarımı sert vücuduna dayadı, biri karnına, diğeri göğsünün altına yerleştirildi.

Kışın soğuk zemin gibi sertti ve çıplak ayaklarımda bu gücü hissettiğimde tenimde tümsekler oluştu. Parmakları boynuma uzandı ve beni yerine oturttuğunda sıktı, daha adını yeni öğrenmişken bana sahipmiş gibi kavradı. Sonra kendini içime itti ve itmeye başladı, başparmağı emmem için dudaklarıma doğru ilerledi.

Ağzımı ayırdım ve iniltilerini bastırmak için başparmağını sertçe emerek aldım.

Beni tekrar sertçe becerdi, aleti kılıcımın çeliği kadar sertti ve bana yarın gece neden kapısının önünde görüneceğimi hatırlattı... ve ondan sonraki gece... ve ondan sonraki gece.

HARLOW

Babam tepeden tırnağa silahlıydı ve onu daha önce hiç görmediğim siyah zırhını giymişti. Eğitim yaparken dayanıklı çelik plakalar giyerdi ama bu savaş için yapılmış bir şeydi. Pelerini arkadan sıkıca sarılmıştı ve arkasındaki rüzgârda göndere çekilmiş bir bayrak gibi dans ediyordu. Kılıcını kalçasında, baltasını da sırtında taşıyordu. Ian Amca da aynı şekilde giyinmişti.

Bir şeyler doğru gelmiyordu.

Annem sessizdi, gözleri düşüncelerine müdahale edilmesine karşı korumalıydı. Ya babama ya da uzaklara bakıyordu. Bir gece daha uyumadığımdan şüpheleneceklerinden korkuyordum ama fark edemeyecek kadar dalgındılar.

Bu iyi bir şey değildi.

"Önden mi arkadan mı?" Ian Amca Pyre'a bakarken sordu.

Babası ona soğuk bir bakış attı.

"Ön ..." Ian Amca anneme veda öpücüğü verdikten sonra yeşil ejderhaya doğru yürüdü ve bize vedalaşmamız için yer verdi.

Ama veda ediyormuş gibi hissettim.

Babam sert bakışlarını anneme yöneltti, kolları iki yanında, anneme sadece ona ve başka hiç kimseye atmadığı bir bakış attı.

Sonunda göğsüne doğru ilerleyip ona veda öpücüğü vermeden önce gözlerini dikip baktı. Dudaktan hızlı bir öpücük değil, tam bir aşık öpücüğüydü ve bu Atticus'la benim rahatsız bir şekilde birbirimize bakmamıza neden oldu.

Babam sonra Atticus'a doğru ilerledi ve onu omzundan kavradı. "Ben yokken annene göz kulak ol." Boynunun arkasını kavradı ve onu şakağından öptü. "Seni seviyorum, oğlum."

"Ben de seni seviyorum, baba."

Babam yanağını hafifçe okşamadan önce gözleriyle gülümsedi. Sonra bana döndü ve orada belirgin bir duraksama fark ettim, sanki bana veda etmek bir şekilde daha zordu. Yaklaşmadan önce bir nefes aldı ve bıraktı. "Benimle bir yürüyüşe çık."

Kalbim karnıma düştü.

Beni uzaklaştırdı, çimenlerin üzerinde, duyma mesafesinden tamamen uzaklaşana kadar yürüdü. "Bir şeyler oluyor..."

Yüzü bana dönüktü, pelerini dün gece yatak odamın penceresinden giren yaz esintisiyle dalgalanıyordu. "Senden ayrılmak hiç kolay değil."

"Bunu daha önce de " "Ama uzun oldu."

"Savaş zırhını giyiyorsun ve sen onu *hiç* giymezsın." Diğer herkesten izole olduğumuzu bildiğim için sesimi yükselttim. Hayal kırıklığına uğramış gözyaşlarım gözlerimi hiç terk etmedi ama yuvalarımın arkasında delikler açtılar.

"Bu annenin isteğiydi. Aşırı temkinli." "Tedbirli olacak ne var-"

"Harlow." Sesini yükseltmedi ama sözümü kesmek için ses tonunu sertleştirdi.

"Bu hiç mantıklı değil!"

"*Harlow.*"

Ağır bir nefes aldım, burun deliklerim bir öküz gibi açıldı.

"Akıllı ve güçlü bir kızım olsun istedim ve şimdi bu dileğimden pişmanlık duyuyorum." Mavi gözleri benimkilere dikilmişti, kral olarak otoritesi etrafımızdaki esintide çınliyordu. "İkimizden de sana miras kalan bir özellik, şüphesiz."

"Bana gerçekte neler olduğunu anlat."

Sessizce bana baktı, gözleri hareketsiz ve odaklanmış, zihni düşüncelere dalmıştı. "Bunu kendine saklamalısın. Annene bundan bahsetme."

"Ama o zaten biliyor."

"Başkaları için cesur bir yüz ifadesi takınmak kendiniz için takınmaktan daha kolaydır."

Derin bir nefes aldım, korku önce tenime sonra da vücudumun geri kalanına işledi.

"Ian Amca ve benim kayalıkların dibindeki bir rahatsızlığı araştırmamız gerekiyor. Ejderhalarla silahlanmış olacağız ve bu nedenle dokunulmaz olacağız. Eğer şüphelerim doğruysa, bir uyarı yayınlayacağım. Ve eğer yanlışsa, bir özür yayınlayacağım. Ama ya biri ya diğeri olacak."

Yüzümü asmamaya çalıştım ama derin nefes alışım beni ele verdi. "Ne şüphesi-"

"Detaylar önemli değil."

"Eğer gelip seni almam gerekirse önemli."

Gözlerindeki sinire rağmen dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme belirdi. "Benim işim seni sevmek ve koşulsuz korumak, senin işin de bana izin vermek. Hiçbir koşul altında benim için hayatını riske atmanı istemem. Kendi çocukların olduğunda, bu sözler sende şimdi olduğundan daha farklı bir yankı uyandıracak."

Başımı hafifçe salladım. "Beni korkutuyorsun-" "Korkacak bir şey yok. Bir hafta içinde döneceğim."

Şimdi bakışlarından kaçıyordum, midem

düğümlemişti. "Harlow."

Çimenlere baktım.

"Tatlım."

Gözlerim tekrar onunkilere kaydı.

"Sen farkına dönmüş olacağım."

"Söz mü?"

O bakarken sessizlik uzadı. "Böyle bir söz verbilecek kadar büyüksün."

"Bundan hoşlanmıyorum-"

"Geri dönmemem ve annenizin yönetmeye uygun olmaması, çekip gitmeyi seçmesi ya da... artık burada olmaması durumunda... yerime geçmeniz için sizi seçtim."

"Ne?" Tek umursadığım onun gitmesiydi, tacını alması değil. "Peki ya Atticus?"

"Sen benim ilk

çocuğumsun." "Ben bir

kadınım-"

"Unvandan dışlanmak için saçma bir sebep. Atticus'un dönüştüğü adamlar gurur duyuyorum ama hükmetmesi gereken kişi sensin. Atticus'ta kendimi görüyorum, ama seninle aynıyız."

"Bunu Atticus'a yapamazdım-"

"çoktan konuştum ve senin daha iyi bir seçenek olduğunu kabul etti." "Öyle mi dedi?"

"Burası onun da krallığı, Harlow. Bunun için en iyisini istiyor ve bu da ."

Kendimi Krallıklar'ı babamın yaptığı gibi, sessiz bir otoriteyle, bir ömür boyu adanmışlıkla kazandığı türden bir saygıyla yönetirken hayal edemezdim. O tarihimizdeki en büyük kahramandı ve ben de onun kızıydım. "Baba, şu anda bu umurumda değil. Sadece eve dönmeni istiyorum."

"Biliyorum, tatlım." Eli omzuma gitti ve Atticus'a yaptığı gibi sıktı. "Özgürlük için neredeyse hayatımı veriyordum ve

onu korumak için hayatımı vereceğim. Bu benim - çünkü bilmeni istediğim tek dünya bu." Omzumu bıraktı ve şakağıma bir öpücükle birlikte sarılmak için beni kendine çekti. "İkinize ve *annenize* geri dönmek için elimden gelen her şeyi yapacağım, her zaman."

Pyre mavi gökyüzünde sadece bir leke olana kadar uzaklara baktık. Delacroix artık kralıydı ve onun varlığı ortadan kalktığı anda krallık kendini boş hissetti. Annem muhtemelen daha da uzun süre kalmak istiyordu ama onun yokluğundan rahatsız olmamış gibi davranmak zorundaydı, bu yüzden kaleye döndü.

kardeşime baktım. "İsteyeceğim son şey aramıza bir şey girmesidir."

Gözlerini ufuktan ayırdı ve bana baktı. "İlişkimiz benim için bir taçtan daha önemli."

Şaşırtıcı bir şekilde, ağzının köşesi tıpkı babamınki gibi bir gülümsemeyle yukarı kıvrıldı. "Ezik olmadığımı biliyorsun."

Rüzgârın saçlarımı kamçıldığını ve gözlerimi yaktığını hissettim. Rüzgârlı bir gündü ama bu Pyre için caydırıcı değildi. "Bunun iyi olduğuna emin misin?"

"Evet." Göğsünde ailemizin armasını taşıyan üniformasıyla vücudunu bana doğru çevirdi. Her iki ebeveynimizin de özelliklerine sahipti, ikisinin mükemmel bir karışımıydı. "Babam ve ben Delacroix'nın senin liderliğine ve benim kılıcıma ihtiyacı olduğu konusunda hemfikiriz. Ben hizmet etmeye, halkımız için savaşmaya daha uygunum ve sana memnuniyetle hizmet ederim, Harlow."

Her nasılsa, ağabeyimin güveni babamınkinden daha önemliydi. "Gerçekten mi?"

Hafifçe başını salladı. "Gerçekten mi?"

"Delacroix'nın generali daha bariz bir seçim olduğu için babamın sizi seçeceğini düşünmüştüm."

"Henüz general değilim. Babam bunun hala kazanmam gereken bir unvan olduğunu söylüyor. Ve ikisini birden yapamam, Harlow. Delacroix Kraliçesi'nin halkımızı yönetmesi, Delacroix Generali'nin de orduyu yönetmesi gerekir. Aynı yerde iki farklı krallık var."

"Sence iyi bir kraliçe olur muyum?"

O gülümseme yavaşça yüzüne geri dönerken gözleri beni inceledi.

"Kesinlikle." "Ama her zaman ne kadar sinir bozucu olduğumu söylüyorsun-"

"Sinir bozucusun." "Ve

aptal olduğumu-"

"Aptal *olduğumu* söylemedim. Aptalca *davrandığımı* söyledim."

"Ve benim iyi bir kraliçe olacağımı mı düşünüyorsun?" İnanamayarak sordum.

"Aptal ve sinir bozucu olmadığın zamanlarda, evet, bence oldukça harikasin. Ama ben olsam bu konuda çok fazla endişelenmezdim çünkü annem ve babam uzun süre buralarda olacaklar. Babam benden daha iyi durumda ve benden onlarca yaş büyük. Annem de sapasağlam. Bu konuda uzun süre endişelenmene gerek yok, Harlow."

Kalbim sıkılmış bir yumruk gibi gerildi, gerçeğin ağır yükünü taşıyordu. Ama bunu kendime sakladım, bu sırrı midemin çukurunda tuttum. Gözlerim tekrar mavi gökyüzüne kayd, artık babamı sırtında taşıyan kudretli ejderhayı göremiyordum. "Evet... haklısın."

"Moralin bozuk görünüyor." Brianna barda yanıma oturdu, ikimizin de elinde bira bardakları vardı.

Gözlerim tekrar onunkilere kayd. "Babam bu sabah gitti." Bu halkla paylaşılması gereken bir haber değildi ama ona söyleyebileceğimi biliyordum.

"HeartHolme'u sık sık ziyaret etmiyor mu?"

"Evet, bazen."

"O zaman neden endişeleniyorsun?"

Omuz silktilim. "Beni bilirsin, hep endişelenirim."

"Hayır," dedi. "Sen hiç endişelenmezsin."

Yüzümdeki gerginliği bir içki alarak kapattım. "Ethan'la ne oldu?"

"Ethan'la ne oldu?" diye sordu kuşkuyla. "Ateşli Orospu Çocuğu hakkında bir şeyler duymak istiyorum. Kulağa erotik bir macera gibi geliyor."

Sessizce kıkırdadım. "Önce sen git."

"Haklıymışsın, Ethan yatakta iyiymiş."

"Bir değil." Bardağımı onunkine vurdum. "Ama sonrasında çok garip davrandı."

"Nasıl garip?"

"Gerçekten soğuk, mesafeli, düşmanca... duvara bir yumruk attı... ve sonra sanırım biraz ağladı?"

"Biraz ağladım da ne demek?"

"Gözleri ıslak ve kırmızıydı, sanki ağlamak üzereydi."

Dehşete kapılmışımdım ama bunu belli etmemek için elimden geleni yaptım. "Seni unutamadı."

Daha geçen hafta babamdan benimle evlenmek için izin istemişti. Onunla tanıştığımdaya yoğunluğunu çekici bulmuştum, ama şimdi çok fazla gibi geliyordu.

"Peki, Ateşli Orospu Çocuğu'nun bir adı var mı?"

Bakışlarımı tankardımdan ayırdım ve ona bir kez daha baktım. "Aurelias."

"Ooh...egzotik."

"Dün geceye kadar adını bilmiyordum."

"Bu çok ateşli."

"Bu gece oraya gitmem gerekiyordu ama..." "Ama ne?"

"Başka bir Ethan durumuna giriyormuşum gibi hissediyorum." "Yapışkan mı?"

"Hayır."

"O zaman anlamıyorum."

"Korkarım yapışkan olacak olan benim." "Ooooh."

"Hiçbir şey ya da hiç kimse umurumda değil' gibi bir tavrı var ve bu beni çıldırtıyor. Onu sikime takmak istiyorum. Ve o çok güzel. Gözleri çikolata ve kahve gibi ve o kadar sert ki... bu tezgahdan daha sert." Avucumla yüzeye vurdum.

"Sanki... aleti o kadar sert mi?"

"Hayır," dedim gülerek. "Göğsü, omuzları..." İç çekti.

"Kulağa rüya gibi geliyor."

"Ve yatakta çok iyi. Hem de nasıl." Bir içki daha aldım.

"Onu sadece ona sahip olamadığın için mi istiyorsun, yoksa gerçekten istiyor musun? Çünkü sen böylesin. Kovalamacayı seviyorsun. Ethan'la da böyleydin."

"Emin değilim." Başından beri duvarlarımı yüksek tuttum, herhangi bir şekilde kırılganlık göstermekten korktum. Normalde kendime güvenirdim ama o beni tedirgin etti, gerdi, göz göze geldiğimiz anda acıdan korkmama neden oldu. "O şimdiye kadar birlikte olduğum en ateşli erkek. Karşılaştırma yok. Sadece bana hayalet gibi davranmasını bekliyorum..."

"Ne kadar ateşli olduğunu unutuyorsun,

Harlow." Dilimi çıkardım ve üfledim.

"Oh, kapa . Seksi olduğunu , Harlow."

"Evet, ben göze kolay görünüyorum ama bu adam saf ateş.

Kıyaslanamaz." "Ben katılmıyorum."

Bardağımı bitirdim ve barın üzerine koydum. "Ethan'ı tekrar göreceğini düşünüyor musun?" Gözlerim barı hızlıca taradı, tarlalarda ve dükkânlarda geçen uzun bir günün ardından biralarının tadını çıkaran köylüleri gördüm. Gözlerim tanıdığım birini taradı ama tepki vermem bir saniye sürdü.

"Bilemiyorum. Seks iyiydi ama sonrası berbattı."

Gözlerim onunkilere kilitlendi, çoğu gece içine baktığım gözlerine. Atölyesinin çatı katında saklanırdık, kış soğuğu pencerenin köşelerini buzlandırırdı. Vücudu beni ısıtırdı ve gözlerindeki ateş beni yakardı.

Brianna dikkatimin dağıldığını fark etti ve bakışlarımı takip ederek Ethan'ın köşede tek başına oturup bana baktığını gördü. "Bu çok garip."

Önce teması kestim ve başka tarafa baktım.

"Sanırım seninle konuşmak istiyor. Belki de onunla yatmak kötü bir fikirdi." İçkisinin kalanını bitirdi ve boş testisini benimkinin yanına bıraktı. "Bırakayım da ikiniz sohbet edin." Yanımdaki tabureyi boş bırakarak bardan çıktı.

Ethan siyahlar giymiş bir halde barı geçti ve yanımdaki tabureye oturdu. Kasları gömleğinin kumaşını geriyordu. Güzel gözleri kayıptan çukurlaşmıştı. Yoğunluğu her zaman derindi, en başta onu istememin nedenlerinden biri de buydu. Şimdi gözlerinde öfke ve hüznün bir kasırga gibi birlikte dönerek bana bakıyordu. "Ben içten içe ölüyorum ve sen gayet iyisin."

"Arkadaşımı becerdin-" "Ve sen

umursamıyorsun. Hem de hiç."

"Ethan-"

"Harlow." Sesi derinleşti. "Bunu öylece mısın?" "Ethan-"

"Seni seviyorum-"

"Dur." Elimi kaldırdım çünkü başka bir açıklama duymak istemiyordum. "Beni bir daha rahatsız edersen babam seni öldürmekle tehdit etti."

"Ve o burada değil, değil mi?"

"Ama geri geldiğinde-" "O

zaman ben hallederim."

Onu babama ispiyonlamadığım için çok şanslıydı.

"Seni gece geç saatlerde kaleye gizlice girerken gördüm." Gözleri tüm düşmanlığıyla beni sorguluyor, zaten sahip olduğu cevabı arıyordu.

Sormadığı soruya cevap vermeyi reddederek sessiz kaldım. "Sana dürüstçe gerçeği söylememi mi istiyorsun Ethan?"

"Evet."

"Acıtacak."

Sakinleşti, nefes alış veriş biraz daha derinleşti. "Bilmek istiyorum."

"Kocam olmayacağını hep biliyordum." Gazlı bezi yaranın üzerinden çektim ve şimdi her şey soğuk havaya maruz kalmıştı. Sözlerimin acısını hissettim ve onun da hissettiğini biliyordum.

Hiçbir tepki vermedi ama incindiğini biliyordum. "Eğer bu doğruysa, neden bu kadar uzun süre kaldın?"

"Çünkü eğlenceli ve kolaydı. İlişkimizin bitmesini istemiyordum ama bir geleceğimiz olmadığını da biliyordum."

"Eğer bana bir şans verirsen senin kocan olabilirim-"

"Bu sadece bildiğiniz şeylerden biri. Aşık olduğunuzda ne hissetmeniz gerekiyorsa... Ben bunu hiç hissetmedim. Ethan, sen harika bir adamsın ve seni senin onu istediğin kadar yoğun bir şekilde isteyen bir kadını hak ediyorsun. Beni ikna etmek zorunda kalsaydın gerçekten benimle birlikte olmak ister miydin?"

Bakışları devam etti.

"Bundan daha iyisini hak ediyorsun Ethan."

"Belki bu doğru, ama bana böyle hissettiren tek kadın sensin. Tüm parçalarımı yaparken hissettiğim şey... sana her baktığımda hissettiğim şey."

Mideye inen bir yumruk gibiydi.

"Evet, daha iyisini hak ediyorum ama sana karşı sabırlı olmaya hazırım." Şimdi o yumruk bir bıçağa dönüşmüştü. "Ethan, özür dilerim-"

"Hey, bebeğim." Aurelias bir anda ortaya çıktı, tam yanımızda duruyordu, odadaki en uzun boylu, en ateşli, en seksi adamdı. Eli hemen saçlarıma gitti ve eğilip beni öptü.

Her şey çok hızlı oldu, tepki veremedim.

Aurelias Ethan'a baktı, soğuk bakışlarıyla sessiz bir hesaplaşma yaşanıyordu.

Ethan da ona baktı, yüz hatları sert ve anlaşılması imkânsızdı.

Çok çok bir yerde olmayı diledim.

Ethan sonunda ayağa kalktı. "Umarım aradığını bulursun, Harlow." Bardan çıktı ve geceye adımını attı. Kapı arkasından kapandı.

Aurelias boşalan koltuğuna oturdu, parmaklarını bara vurdu ve hemen servis yapıldı. Bira yerine viski aldı, çünkü stoklar yenilenmişti. Hiçbir şey olmamış gibi, dirseğini tezgaha dayamış, parmaklarını sert çene çizgisine dayamış, öylece oturuyordu.

"Bu aptalca bir hareketti."

Bana bakmadan önce bir yudum aldı. "Sadece sana bir iyilik yaptım." "Hayır, sadece pislik yapıyordun-"

"Adamı serbest bırakmak istiyorsan, onu kırmalısın. Her türlü umut şansını yok et. Onu o kadar incit ki senden nefret etsin."

birinden nefret etmek, o da sizi sevmediğinde onu sevmekten daha iyidir."

Aslında bana bir gram suçluluk duymadan pek çok kalp kırdığını söylemişti. Kadınları kendisine aşık etmiş, sonra da kolunda başka bir kadınla çıkıp gitmesini izletmişti. "Tecrübelerinize dayanarak konuşuyormuşsunuz gibi geliyor."

"Niyetlerimi ve beklentilerimi çok açık bir şekilde ifade ederim." "Hiç aşık oldunuz mu?"

Gözleri soğuktu, sanki ona hakaret etmişim gibi. "mi?"

"Hayır."

"Hadi buradan gidelim."

"Soruma cevap vermedin." "Cevabı zaten biliyorsun."

OceanofPDF.com

AURELIAS

Kapı kapanır kapanmaz onu kapıya doğru ittim ve ellerimi üstünün altından geçirerek ipeksi sütyenine ve altındaki dolgun göğüslerine ulaştım. Onu öperken her ikisini de iri ellerimle sıktım, muhteşem vücudunun verdiği hisle taş kesildim. Ufak tefekti, benden bir karıştan daha kısaydı ama tam bir kadındı. Kollarında ve bacaklarında kaslar, karın kaslarının belirgin olduğu düz bir karnı, nektarin gibi dolgun bir poposu vardı. Vücudum ne zaman onunla temas etse, tutkunun sancılarına kapılıyordum ve onun da öyle olduğunu biliyordum.

Vücudu kaynar su dolu bir kazan gibi kaynıyordu. Isı çekirdeğinde, bacaklarının arasındaki merkezde, parmaklarının ucundaydı. Kışın ortasında bir şömine gibi yanıyor, ısı ve dumanla için için yanıyordu. Onu öptükçe daha da yanıyordu ve her geçen saniye ne kadar ısılandığını biliyordum.

Pantolonumu çözdüm ve çekerek açtım, sikim ve taşaklarım serbest kalana kadar aşağı çektim. "Dizlerinin üzerine çök."

Şevkle itaat etti, ellerini tişörtümün altından geçirip gövdeyi kavradı ve uzunluğumu ağzına çekti.

Gömleğimi çıkardım, sonra parmaklarımı saçlarına geçirdim, ağzının sikimi dibine kadar sardığını hissetmek beni heyecanlandırdı. İyi sevişiyordu, bu yüzden iyi emdiğinden de şüpheleniyordum.

Beni tatmak için dilini kaydırmadan önce ağzımı öptüğü gibi başımı öptü. Ağzını sonuna kadar açıp beni içine alırken gözlerini benimkilere dikti, uzunluğumu alabildiği kadar itti. Sonra parmaklarıyla taşaklarımı kavradı ve büyük bir onurmuş gibi sikimi emerken onlara masaj yaptı.

Elimle saçlarını okşadım ve onu izledim, kalçalarımı hafifçe iterek sikimi ağzına sokmaya, onun almak istediğinden daha uzağa itmeye çalıştım. Tüm bu emme ve sürtünmeden dolayı dudaklarının tahrişle dolgunlaşması uzun sürmedi.

Göğsünün içindeki, bacaklarının arasındaki yanmayı hissedebiliyordum. Sıcaklık, ağzının sıcaklığıyla yarışıyordu. Parke zeminde çıplak dizlerinin üzerinde olan oydu ama o da en az benim kadar zevk alıyordu. "Ağzındaki o koca siki seviyor musun bebeğim?" Boynunu kavradım ve daha sert bir şekilde ittim, içeri girmeye zorladım ve ona nefes alması için çok az zaman verdim.

Gözlerinde yaşlar birikti ve alevleri daha da harlandı.

En uygun zamana kadar yükümü tutabilirdim, ama onun coşkusu irademi test etti. Bunu durdurması gereken bendim, çünkü durdurmazsam eğlence çok erken bitecekti. Kanepeye geçtik, tüm kıyafetlerimiz yerdeydi ve ben onu minderlerin üzerine itemedim, o beni kanepenin arkasına itti.

Küçük bedeni benimkinin üzerine tırmandı, kalçalarımı kavradı, pozisyonunu alırken elleri sert göğsüme bastırdı. "Çok ateşlisin..." Gözleri vücuduma, tüm sertliğe ve kasların arasındaki oluklara baktı.

Tabanımı tuttum ve kendimi alt dudaklarına yönlendirdim, yarığı aletimin kendi görüşü varmış gibi buldum.

Kendini alçalttı ve irkilmeler başlamadan önce sikimi olabildiğince içine aldı. Tırnakları omuzlarımı tırmaladı, sonra aşağı yukarı hareket etti, aynı anda kalçalarını salladı, göğsünde bir çırpınışla sikimi tekrar tekrar içine aldı.

Gözlerimi kısa süreliğine kapattım, çünkü o kadar iyi hissettiriyordu ki. Sadece ıslak ve sıkı değildi, aynı zamanda sıcaklığı ve yapışkanlığı akıllara durgunluk veriyordu. Daha önce bir

ama onunki özel bir şeydi.

Aldığı zevk birbiri ardına gelen gelgit dalgaları gibiydi, arzusu o kadar sıcaktı ki beni kavuruyordu. Benim bedenimden zevk alıyordu ama aynı zamanda bana ne kadar iyi hissettirdiğinden de zevk alıyordu. Düşüncelerimi benim onunkileri hissettiğim gibi hissedemiyordu ama beni ne kadar sertleştirdiğini hissedebiliyordu. Bunu yüzümün her yerinde görebiliyordu.

Ellerim seksi kalçalarını kavradı ve onu gücümle yukarı ve aşağı kaldırdım, durmadan devam edebilmesi için eforunu hafiflettim. Göğüsleri yüzümdeydi, meme uçları sertleşmişti, kahverengi saçları omuzlarına dökülüyordu.

Hemen o anda gelmek istedim.

Sonunda bacaklarının arasındaki uzak yanmayı hissettim, her kadına özgü bir histi bu çünkü hepsi farklı şekilde boşalıyordu. Bazıları bunu önce uzuvlarında hissederd. Bazıları ise çekirdeklerinin derinliklerinde hissederd. Süreleri de farklıydı. Harlow'un ki başlangıçta kademeli, sonunda ise yoğundu. Yavaş bir yanmaydı, çekirdeğinden bacaklarının arasındaki bölgeye doğru ilerliyordu, alevler binalar kadar yükseliyordu. Giderek yaklaşıyor, gözlerini dalgalandırıyor ve dudaklarını aralıyordu.

Kendime ait olmayan bir orgazmı hissetmek boşalmamayı çok zorlaştırıyordu. Bu yüzden o bitirdikten sonra uzun süre dayanamadım, çünkü bir kadının boşalmasını sağlamak ve hissetmek gelmiş geçmiş en seksi şeydi.

Başparmağım klitorisine gitti ve hafifçe ovuşturdu, onu unutulmaya doğru ekstra itmek istiyordum. Dokunuşumu hissettiği anda kalçaları kıpırdandı ve ardından diğer tepkileri de yerine oturdu. Güneşten daha sıcak yanan bir ateş serbest kaldı ve zevk tufanı tüm vücuduna yayıldı. Damlalar yanaklarından aşağı kaymadan önce mavi gözleri yaşlarla parlıyordu. Çıkardığı inilti kükreme gibi geliyordu. Bulutlardan bile daha yüksekte, kararlılığını kırarak kadar yoğun bir zevk yaşıyordu.

Homurdanarak boşaldım, o amcığı steril tohumlarımla doldurdum, kendi zevkimin yanı sıra onun zevkiyle de kıvranıyordum. Birlikte boşaldık, kalçalarımız birlikte hareket ediyor, ellerimiz denge için birbirini kavıyordu.

Geçen seferkinden daha iyi hissettirmişti ama onu her becerdiğimde bu düşünceye kapılıyordum. Her kadının farklı duyguları vardı, ama Harlow'unki farklıydı. Sürekli yüzeyde, derisinin hemen altındaydılar, sanki bir anda öfkeyle patlayabilir ya da neşeyle coşabilirdi.

Onu kanepeye sırt üstü yatırdım ve kendimi alabildiğim en derin açıda konumlandırımdı, bacaklarını ayırdım ve birini omzuma bağladım. Beni bir güzel emmiş, sonra da bir güzel sıkmişti.

Şimdi bu iyiliğe karşılık verme zamanıydı.

Daha sonra kanepeye çöktü ve ısınmak için çıplak vücudunun üzerine bir battaniye çekti. Su bardağını tam önüne koydum, böylece uyandığında ilk göreceği şey bu olacaktı. Babası krallığın dışında olduğu için zamanlama daha iyi olamazdı. Yarı uykudayken onu transfer edebilir ve kimse fark etmeden Delacroix'dan sıvışabilirdim. Ailesi sabahın geç saatlerine kadar kaybolduğunu anlamaz ve babası aramaya öncülük etmeden kraliçe ne yapacağını bilemez.

Çantamı, kılıcımın birlikte kapının yanındaki duvara bıraktım. Zırhımı giymiştim, o içkiyi içtiği anda her saniyesinden faydalanmak için gitmeye hazırdım.

Çok küçük bir parçam yapmak üzere olduğum şey için kendimi bok gibi hissediyordu ama bu beni durdurmaya yetmedi. Harlow yabancıların önünde gardını düşürmemeli, adını bile bilmediği bir adamla yatmamalıydı. Bıçak konusunda yetenekli olabilirdi ama doğuştan gelen bir farkındalıktan yoksundu.

Tezgâhta durdum ve Rancor'un bana verdiği haritalara baktım. Kral Rolfe iktidara geldiğinde, uçurumların üstü ile altı arasındaki engeli kaldırmıştı. Kayadan oyulmuş gizli bir geçit yerine, uçurumun kenarına bir patika inşa edilmişti. Delacroix ve HeartHolme arasındaki sevkıyatlar için atlar ve arabalar için yeterince genişti. Buraya gelirken kullandığım yol buydu ve dönüş yolunda da yoldakilerden kaçınmak için gecenin bir yarısı bu kullanmam gerekecekti. Bir keresinde

Altta, onu karların üzerinden onların bölgesine götürmem ve yol boyunca yetilerden kaçınmam gerekecekti. Mücadeleci olacaktır, bu yüzden onu uyuşturmak işbirliği için tek seçeneğim olacaktı, ama onu çok fazla uyuşturursam, onu öldürebilirdim

-Ve o zaman işe yaramazdı.

Bir his bana baskı yaptı... bir alarm hissi. Çenemi kaldırdığımda Harlow'un odanın diğer ucunda, kapının yanında, tek kelime etmeden sıvışmak ister gibi giyinmiş olduğunu gördüm. Bunu sessizce yaptı, sanki yukarıda olduğumu ve bana fark ettirmeden kaçacağını umuyormuş gibiydi.

Gözlerim sehpanın üzerine bıraktığım suya takıldı ve ona dokunulmamıştı.

Kılıca baktıkça alarmım derinleşti ve sonra içinde bir dehşet sarsıntısı patladı.

Haritayı bıraktım ve tezgâhın etrafından dolandım, sessiz olmak ve ona gizlice yaklaşmak için elimden geleni yaptım.

Ama botum döşeme tahtasını gıcırdatınca döndü. O kendinden emin gözler hâlâ düşmanca bakıyordu. Görünüşüme çabucak baktı, seyahat kıyafetlerimi ve başka hiçbir krallığın taşımadığı zırhımı gördü.

Zekiydi -çok zekiydi- ve içi çılgılık atsa da hiçbir sorun yokmuş gibi davranmaya çalıştı. "Bu güzel bir kılıç... Daha önce hiç bu tür işaretler görmemiştim." Kın boyunca uzanan yılan izinden, kırışıklıklardaki altın renginden bahsediyordu. İnsan kılıçlarından farklıydı, aynı amaca hizmet etseler de her yönden farklıydılar.

Yaklaştım.

Gözlerini benimkilere kilitlemiş, kaçmak ya da dövüşmek için bir an bekliyordu. Adrenalin kulaklarında pompalanıyordu. Dehşet, kendinden nefretle birlikte üzerine çökmüştü. "Söyleyecek bir şeyin yok mu?"

Ne yaptığını biliyordum. Zihnim aynı anda iki şeye odaklanamazdı, bu yüzden konuşursam reflekslerim o kadar güçlü olmazdı, bu da onun kaçmak ya da saldırmak için bir fırsat yaratırdı. "Kişisel bir şey değil-"

Bir şarap şişesi kaptı ve kafama fırlattı.

Ondan kaçtım ve ona doğru koştum.

Kılıcın önünden kaçtı ve ulaşabildiği ilk şeyi, masanın üzerinde duran bir kitabı kaptı. Daha zorlu bir şey bulma yolunda onu da bana fırlattı. Muhtemelen onun yerine kılıca uzanacaktı ama ben kasıtlı olarak yolunu kestim. Mutfığa , boş bir şişenin tabanını kırdı ve onu bir silah olarak kullandı, gözlerinde kan şehvetiyle bana baktı.

Onunla yüzleştim ve sinirli bir şekilde iç çektim. "Seni incitmek

zorunda bırakma beni." "Kimsin sen?"

"Sana adımı söyledim-" "O

zaman *nesin* sen?"

"Kılıcım olması beni kötü bir adam yapmaz-"

"Bir bankacının kılıcı olmaz, hele *böyle* bir kılıç hiç olmaz. Bunca yıldır hiç böyle bir şey görmedim, yani Krallıklarda ya da HeartHolme'de yapılmamış. Kıyafetinde de hiç görmediğim bir sembol olan yılan arması var. Babam topraklarımızda tehlike kol gezdiği için gitti ve şimdi anlıyorum *ki sensin*. Şimdi cevap ver bana. Nesin sen?"

Harlow sandığımdan çok daha akıllıymış. "Söylediklerimde ciddiydim. Seni incitmek gibi bir arzum yok-"

"Bu iş bitmeden ikimiz de kan kaybedeceğiz." Bana doğru hamle yaptı, sivri şişeyi yüzüme doğru yard, babasıyla antrenman yaparken gördüğüm kadar hızlı hareket ediyordu. Onu yakalamaya çalıştığımda ıskaladım ve şişeyi koluma doğru indirdi. Söylediği gibi kanımı akıttı ama zırhım beni çoğundan korudu. "Seni öldüreceğim ve kale kapılarının tam üstüne asacağım."

"Bir kral gibi konuştun."

Bana tekrar saldırdı.

Bu sefer bileğinden tuttum ve onu döndürerek şişeyi elinden alıp yere atmaya zorladım. Yanlışlıkla üzerine basmasın diye tekmeleyerek uzaklaştırdım, sonra da kolumu boynuna geçirerek hava akışını kestim

Bu yüzden nefes almakta zorlanıyordu. Vücudunu o kadar güçlü tutuyordum ki tekmeleri işe yaramıyordu ve sonunda pes ederek kollarımda gevşedi.

Onu yavaşça yere indirdim ve şişeyi diğer odada tekmelendiği yerden aldım. Sonra kınından çıkan çeliğin sesini duydum ve arkamı döndüğümde Harlow'un kılıcımı kabzasından tutmuş, gözlerinde cinayetle orada durduğunu gördüm.

Küçük cüssesine rağmen kılıcı bileğinin etrafında döndürüyordu, sanki bu dünyadan çok uzakta başka bir dünyada yapılmış olsa bile onun için yapılmış gibiydi. Dudaklarında da kibirli bir sırıtma vardı, sanki artık hiçbir iyi seks onun kararlılığını azaltamazdı. Bana saldıracak ve beni öldürecekti. "Kaç."

"Ben kaçmam, tatlım." Ona bakarken dudaklarımda bir gülümseme belirdi. Hissetmem gereken tek şey beni kandırdığı için duyduğum kızgınlık olmalıydı, ama bunun yerine bir hayranlık dalgası hissettim. Şişeyi bir kenara fırlattım çünkü dikkatli olmazsam onu yanlışlıkla öldürebilirdim.

Giriş ve oturma odası arasındaki açık alanda birbirimize baktık, ağır kılıcı kolaylıkla tutuyordu, sanki bir ömür boyu aldığı eğitim bileklerini ve kollarını ağırlığı taşımaya hazırlamıştı. Kalbindeki adrenalin de muhtemelen ona ekstra bir güç veriyordu.

Sonra hareket etti, hayatımı çabucak sonlandırmak için bıçağı boynuma doğru çevirdi.

Yoldan sıyrıldım ve gövdemdeki zırhı kesecek bir başka darbeden kaçındım.

Beni evin içinde kovaladı, giderken mobilyaları kesti ve şifonyerleri devirdi.

Bıçaktaki ustalığına rağmen ondan çok daha hızlıydım ve bu onun bir insan olarak asla taklit edemeyeceği bir şeydi.

Hayal kırıklığı içinde inledi, tek bir darbe bile indiremiyordu. "Bunu nasıl yapıyorsun?"

Ona doğru geldim ve kılıcını vambrace'imle mükemmel bir şekilde engelledim ve kılıcı yere düşürmeye zorladım. Bileğini dizime vurduğum ve onu tekrar yakalamak için hareket etmeden önce bıçağı düşürmeye zorladım.

Bu sefer suratımın tam ortasına yumruk attı ve çeneme bir üst kroşe fırlattı. Beni bayıltacak kadar büyük değildi ama yine de ağızımdan kan gelmesine neden oldu. Bu kazanması mümkün olmayan bir savaştı ama bu kadar iyi mücadele ettiği için ona hayranlık duyuyordum. Kolunu kendi kolumun etrafında döndürdüm, dizinin arkasına tekme attım ve onu düşmeye zorladım ve sonra kolumu tekrar boynuna kilitledim. Hava akışını kestim ve tutuşuma karşı verdiği mücadeleyi izledim. "Bu sefer numara yapmayacağından emin olacağım."

OceanofPDF.com

HUNTLEY

HeartHolme'e gitmek tam bir gün sürdü ve ak am karanlığında indik. Soğukta b y m  t m, bu yüzden bir insan olarak beni etkilememi ti ama Delacroix'nın sıcaklığından sonra bunu hissetmek beni yine de     rtmi ti. Yere indiğimizde Pyre'nin burnunu ok adım ve sonra karde imle birlikte  ehre girdim, neredeyse  n kapıyı ele geçirecek olan savaşı hatırladım. Annemin hayatına neredeyse son verecek olan    Kral'dan biri olan Haldor'u orada yenmi tim.

 ehrin içinde yürüdük, me aleler arnavut kaldırımlı yollarda ve binaların arasındaki sokaklarda çoktan yanmaya ba lamı tı. Son birkaç on yılda hiç deği memi ti ama sakinleri Nekroz ve Dişler'den korkmadan geli iyordu.

"Dişler'i kı kırtmadan önce bu gece dinlenelim," dedi Ian. "Zaten onları gün ışığında ziyaret etmeyi tercih ederim."

Pyre gözcüler tarafından gökyüzünden görüldükten sonra Avice ve Lila'nın onu kapıda bekliyor olmasını bekliyordum ve orada olmadıklarında, onları kaleye giderken durdurmayı umuyordum ama bu da olmamıştı. "Annemle konu malıyım. Beni bir süredir görmedi."

"Ve eğer önce onu ziyaret etmezsen seni asla affetmez," dedi hafif bir sırıtı la.

Sonunda  atoya ula tık ve ta    minenin sıcaklığını i imize çekerek çift kapıdan içeri girdik. Mobilyalar uzun zamandır yenilenmemi ti.

Yirmi yılı aşkın bir süredir kullanılıyordu ama hizmetkârlar bakım konusunda özenli davrandıkları için toz ve örümcek ağlarından arınmıştı.

Merdivenlerden yukarı çıktık ve annemin odasının bulunduğu en üst kata yöneldik.

"Ailen nerede?"

Ian önde kaldı, yüzlerce kez yürüdüğüm her yolu unutmuşum gibi bana yol gösterdi. "Eminim yakında onları göreceğiz."

Sahanlığa , muhafızlarıyla görüştük ve ardından şehrin ve ötesinin olağanüstü manzarasına sahip özel odasına adım attık. Odaya girer girmez annem kalktı, gözleri sanki Ian orada değilmiş gibi benimkilere kilitlendi. Üzerinde aile arması olan üniformasını giymişti, paltosu da saçlarına işlenmiş tüylerle uyumluydu.

Zaman, gözlerinin ve ağzının etrafındaki deri ve duruşunun gücü gibi görünüşünün ayrıntılarını bozmuştu, ama o hala her zamanki kraliçeydi, kılıcı hala belindeydi, sanki savaş her an sınırlarında belirebilirmiş gibi. Gözleri bana bir ömür boyu gösterdiği koşulsuz şefkatle parlıyordu ve sonra dudaklarına yayılan gülümseme bana kendi oğluma ve kızıma nasıl baktığımı hatırlattı.

"Oğlum." Bana yaklaştı ve kollarıyla bedenimi çember içine alarak zayıf bedeninin sıkabildiği kadar sıktı.

Kucaklaşmaya karşılık verdim, bedenini kollarımla sardım, çenemi başına yasladım. "Seni özledim anne."

"Oh, seni özlediğim kadar değil." Uzaklaştı ve hâlâ bir çocukmuşum gibi iki yanağımı da avuçladı. "Ailen nasıl?"

"İyiler."

Ian müsaade istedi. "Ben sizi yalnız bırakayım. Huntley, sizinle her zamanki yerimizde buluşuruz." Dışarı çıktı ve gardiyan kapıyı arkasından kapattı.

"Otur oğlum." Uzun yolculuğumun ardından bana bir içki getiren hizmetçisine eliyle işaret etti.

Diğer koltuğa, annemin tam karşısına oturdum ve onun bana gurur ve neşe kaynağıymışım gibi bakmasını izledim. "Nasılsın?"

"Gözlerim yorgun. Kemiklerim yorgun. Ama kalbim acımasız." "Ian senin ölümsüz olduğunu düşünüyor."

Gülümsedi. "yaşayacak çok şeyim var."

"Umarım haklıdır."

"Umutsuzluğa kapılma, Huntley. Hâlâ çok zamanımız var. Harlow nasıl?"

"Ona bir gün kraliçe olacağını söyledim. Şaşırmış görünüyordu."

"Çünkü o kibirli bir velet değil. Onda sizin zekanız ve annesinin alçakgönüllülüğü var."

"Ve onun güzelliği."

Hafifçe başını salladı. "Öyle."

"Kızımın bir kadın olduğunu kabul etmem gereken yaşa resmen ulaştık."

Ellerini kolçaklara dayamış, hafifçe öne doğru kıvrılmıştı. "Hayatında bir erkek mi var?"

". Adam onunla evlenmek istedi ama kadın hayır dedi."

"Eminim pek çok erkek onunla evlenmek istiyordur."

"Ve ben bunun bir parçası olmak istemiyorum."

Bana acınası bir gülümseme verdi. "Bana hep kızlarını da oğulların gibi yetiştireceğini söyledin."

"Ve yaptım."

"Bu kategoride değil. Atticus'un özel hayatı umurunda değil. Onunkinden de rahatsız olmamalısın."

"Söylemesi yapmaktan daha kolay."

"Seninkine hiç karıştım mı?"

Bakışlarımı ona yönelttim ve soğuk bir bakış attım.

"Oh, doğru... Ben yaptım."

Bakışlarım yumuşayarak kısmi bir gülümsemeye dönüştü.

"Ama bu farklıydı," dedi. "Atticus nasıl?" "O iyi bir adam. Ona oğlum demekten gurur duyuyorum." "Ama sen Harlow'a daha düşkün görünüyorsun."

"Benim favorim yok."

"Her ebeveynin bir favorisi vardır, Huntley. Ve ikimiz de benim oğlumun hangisi olduğunu biliyoruz."

Bakışlarını tuttum. "Çocuklarımı eşit derecede seviyorum. Harlow'a daha fazla ilgi duymamın tek nedeni karıma benzemesi... ve ben karımı çok seviyorum. Onu hayatım pahasına korurum, bu yüzden Harlow'a karşı böyle hissetmemek çok zor. Çocuklarınız artık size ihtiyaç duymadığında bir ebeveyn olarak başarılı olursunuz, ancak küçük kızımın artık bana ihtiyaç duymayacağı bir zamanı hayal etmek zor."

"Artık sana ihtiyacı yok, Huntley. Eğer onu taç için seçtiysen, bu onun sadece kendisiyle değil, tüm Krallıklarla ilgilenebileceğine inandığın anlamına gelir. Bu ona verebileceğin en büyük iltifat."

Pencereden dışarı baktım, karanlığı ve ötesindeki meşaleleri gördüm. "Ian ve Avice arasında ne oldu?" Bakışlarını karşılamak için ona döndüm. "Seyahatimden döner dönmez karım kollarıma koşacaktı. HeartHolme'e ayak bastığımızdan beri karısından ya da kızından hiçbir iz görmedim."

Annem uzun bir süre bana baktı, konuşmaya diplomatik bir resmiyetle yaklaştı. "Bir süredir ayrılır."

Tepki vermedim ama kaburgalarımın arasındaki gerginliği hissettim. Avice'e de Ian'ın Ivory'ye davrandığı gibi şefkatle yaklaştım, onu bir kayıinvalideden ziyade bir kız kardeş gibi karşıladım, ama acı kardeşimin adına geldi. Onu ne kadar sevdiğini biliyordum ve ayrılımlarının nedeni ne olursa olsun, bu onu çok üzmüştü.

"Birden fazla kez boşanmak istedi." "Ve sen bunu reddettin?"

"Ona bunu düşüneceğimi söyledim ama sadece Ian'a bunu düzeltme şansı vermek için oyalanıyorum."

"Yani, olan o mu?"

Annem bakışlarımı tuttu. "Bu onun hikâyesi, benim değil."

Barda ona katıldım, köşedeki masada karşısındaki sandalyeye oturdum. Zırhımın üzerine ağır paltomu giymiştim, gençliğimin eski kıyafetlerine geri dönmüştüm, karım olacak kadına aşık olduğum zamanlara.

Benim için bir bira hazırlamıştı bile. "Bu akşam rosto var." "Uzun zamandır yememiştim."

"İki tane sipariş ettim."

"Sıcak bir şeyler kullanabilirim."

Biralarımızı içtik ve bir süre sessizce oturduk. Ian gergindi, gözleri birasında ya da pencereden dışarı bakıyordu, sanki geleceğini bildiği sorudan korkuyormuş gibiydi. Ben sormayınca devam etti. "Ona Harlow'dan bahsettin mi?"

"Evet. Bana Harlow'a Atticus'a davrandığım gibi davranmamı söyledi." "Söylemesi yapmaktan daha kolay."

"Lila'nın hiç talibi oldu mu?"

"Bildiğim kadarıyla yok."

Barmaid kızartma ile birlikte paylaşmamız için bir somun ekmek getirdi. Diğer müşterilere hizmet etmek için bara çekilmeden önce kim olduğumu çok iyi bildiğinden gözleri benimkilerin üzerinde gezindi.

Dirseklerimiz masanın üzerinde, görgüsüzce yemek yiyorduk, eşlerimiz akşam yemeği davranışlarımızı denetlemek için orada değildi.

Kendisi bahsetmeyince, ben devam ettim. "Sen söyleyebilirsin ya da ben sorabilirim. Bunu nasıl oynamak istersin?" Ian ve ben hiçbir şey hakkında derin konuşmalar yapmazdık. Ivory ile olan ilişkimin ayrıntılarını hiç paylaşmadım. Beni çoğu insandan daha iyi tanıyordu ama yine de düşüncelerimin derinliğini bilmiyordu, karımın bildiği gibi değil.

Ekmeğini yahniye batırdı ve ağzına atana kadar ıslattı. "Tamam o zaman."

Yemeğimi bıraktım ve ona baktım. "Ne oldu?"

Ian hâlâ bir şey söylemedi, sanki bu konuda konuşmaya hazır değilmiş gibiydi. "Annem mi söyledi?"

"Buraya geldiğimiz anda anladım." Ivory bana asla kayıtsız davranmazdı, bana asla böyle saygısızlık etmezdi. Sanki Ian'ın yaşaması ya da ölmesi Avice'in umurunda değildi. Muhtemelen onun gittiğini bile bilmiyordu. "Ondan ayrıntıları istedim ama mahremiyetinizi korudu."

"Senin favori olduğunu sanıyordum."

"Öyle olsam bile, o hala sana sadık."

Mümkün olduğunca uzatarak yemeye devam etti. Kasesinde neredeyse hiç yahni kalmamıştı ama sırf bir şeyler yapmak için ekmeğiyle yahniyi ıslatmaya devam etti. "Bir süredir ayrıydık."

"Neden?"

"Çünkü sıçıp batırdım, Huntley." Kelimeler çıkar çıkmaz, sanki gerçek iştahını kaçırmış gibi yemeğini bir kenara itti.

Muhtemelen hak etmediği halde bakışlarımın içine acıma girdiğini hissettim.

"Aletini başka kadınlara sokma. Bu zor değil, Ian."

"Bundan çok daha karmaşık-"

"Değil." Karıma olan bağlılığımı asla ihlal etmem. O bakmıyorken, şatodaki bakirelerden bardaki kızım yaşındaki kadınlara kadar teklifler vardı. Bir kez bile baştan çıkmadım.

Ian pencereden dışarı baktı, soğuk köşelerde buz gibi görünüyordu. "Birkaç ay önce hamile olduğunu öğrendi..."

Gözlerim kısıldı çünkü böyle bir hikâye beklemiyordum.

"Açıkçası bu planlanmamış bir şeydi. Lila'ya çok uzun süre bir kardeş vermeye çalıştık ve bunu yapamadığımızda Avice için çok zor oldu. Ona kaç kez sorunun kendisinde değil bende olabileceğini söylesem de bunun kendi hatası olduğunu varsaydı. Bu yüzden, hamile olduğunu öğrendiğinde çok sevindi... ama ben sevinmedim."

Kardeşimi dinledim, o pencereden dışarı bakmaya devam ederken gözlerim yüzündeydi.

"Çocuk Lila'dan yirmi yaş küçük olacak, yani pek de kardeş sayılmaz. Ayrıca, Avice'in yaşında... bilirsiniz işte."

Anlamak için başımı salladım.

"Bebeği aldirmayı önerdim... ve bu onu çok üzdü. Başka bir bebeği o kadar çok istiyordu ki sağlıklı düşünemiyordu. Tüm risk faktörlerini, bunun Lila'nın yararına olmadığını, çünkü ikimiz de ölürsek Lila'nın bizim yerimize bebeği büyüteceğini ve bunun onun sorumluluğu olmaması gerektiğini düşünemedi."

Ian'ın başka bir çocuğu olsaydı bilirdim, yani bu hikayenin nasıl biteceğini zaten biliyordum.

"İlk ayı atlatamadı..." Ian sonunda bakışlarını bana çevirdi ve tekrar gözlerimin içine bakabildi. "Ve harap oldu. Bana kızmaya başladı çünkü asla böyle bir şey yapmayacağım halde tanrılardan bunun olmasını istediğimi düşündü. Depresyonu derinleşti. Benden uzaklaştı. Bu aylarca devam etti. Ona kızmaya başladım çünkü hamile kalmadan önce hayatımız mükemmeldi. Duygularının muhakemesini gölgelemesine izin verdiği için paramparça oldu. Bu yüzden, en kötü anımda, yapmamam gereken bir şey yaptım..."

Durumun duygusal yoğunluğunu fark ettiğimde yargım zayıfladı. "Seni yakaladı mı?"

"Ona söyledim ve bu tabuta çakılan son çivi oldu."

"Bunu neden yaptın?"

"Karınız size bakmadan aylar geçirdiğinizde... İstendiğinizi hissetmek güzel. Ve birçok kadın beni istiyor, her zaman. O yokken sağdan soldan hep teklifler geldi ama hiç umursamadım. Sanırım bir parçam bunun, beni tekrar içeri almazsa ne kadar uzaklaşacağımızı ve beni kaybedebileceğini fark etmesini sağlayacağını umuyordu. Ama tam tersi bir sonuç doğurdu."

Acıma duygumu dile getiremedim. Üzüntüsünü teselli edemedim. Ne söyleyeceğimi bilemediğim nadir anlardan biriydi. Hazmetmem gereken çok şey vardı. "Keşke bunlar olurken bana güvenmiş olsaydın."

"Bu konuda konuşmak istemedim." "Sana yardım edebilirdim."

"Avice'in ne kadar delirmiş olduğunu anlamıyorsunuz. Kimse ona yardım edemezdi." Gözlerini yine başka tarafa çevirdi. "Ve işleri daha da kötüleştirmek için..." Bir duraklama oldu, ağır bir duraklama, gözlerinde hızla kırılan bir parıltı. "Kızım benden nefret ediyor." Kaçmak isteyen çatlağı maskelemek için sesini sabit tutmaya zorladı. "Ne yaptığımı biliyor ve benimle hiçbir şey yapmak istemiyor."

Acı onun bedeninden benimkine geçti; damarlarımı, etimi ve kemiklerimi tüketen bir yanık. Bu her ebeveynin en kötü kabusuydu; hayatını çocuğuna adamak ama onun seni hor görmesini izlemek. "Avice bunu ona söylememeliydi."

"Konuşmamıza kulak misafiri oldu." Bakışları penceredeki bir noktaya yapışmıştı, sanki tek bir noktaya odaklanmak soğukkanlılığını korumak için yapabileceği tek şeydi. "O zamandan beri başka kimseyle birlikte olmadım, artık birlikte olmadığımızı ve istediğimi yapmakta özgür olduğumu açıkça belirtmesine rağmen."

"Onu takip ediyor muydun?"

"Ondan vazgeçtim."

"Ian, vazgeçemezsin."

"Karmaşık bir şeyi fazla basite indirgemeyin."

". Ama denemekten başka çaren yok... Eğer evli kalmak istiyorsan."

Ian kupasını kaptı ve bir yudum aldı, içindekileri bitirdi ve son damlasına kadar ağzına götürene kadar salladı.

"Onunla

konuşacağım." " iyi

şanslar."

Şimdi Ivory'nin yanımda olmasını diliyordum, çünkü o bu tür şeylerde çok daha iyiydi. Ya da Harlow. O bu işlerde olağanüstüdür.

"Ben her zaman daha küçük kardeş oldum... akla gelebilecek her şekilde." "Bu doğru değil, Ian."

"Bu seninle olmazdı."

"Başka biriyle yatmayacağımı kabul ediyorum ama bu durum kolaylıkla benim de başıma gelebilirdi. Ivory ve ben evlilikteki gerginliklerden payımıza düşeni aldık. Kolay olmadı ama atlattık. Eğer onu hâlâ seviyorsan-"

"Tabii ki onu hâlâ seviyorum," diye tersledi. "Bu bok olana kadar hayatım mükemmeldi. Lila ve ben yakındık. Ve sonra lanet tanrılar beni cezalandırmaya karar verdi. Şimdi bir ailem yok."

"*Ian.*" Gözlerinin içine baktım. "Senin her zaman bir ailen var."

Başka tarafa baktı. "Bu aynı şey değil."

"Biz kanız. Benim çocuklarım senin kanın. Ve kızın her zaman senin kanın olacak."

Pencereden dışarı bakmaya devam etti.

"Onunla konuşacağım."

"Bu hiçbir işe yaramayacak-"

"Bunu düzeltene kadar durmayacağız, Ian. Bu konuda sana katılıyorum."

"Huntley, ben başka biriyle yattım-"

"Ve bu yanlış bir karar olsa da, bu karmaşık bir durum ve başka türlü bunu yapamazdınız. Her şey bağlamla ilgili."

"Rancor şu anda daha önemli."

"Hiçbir şey aileden daha önemli değildir," dedim. "Dişler yarın gazabımızla yüzleşecek."

Avice şatodaki evini terk etmiş ve köye taşınmıştı. Lila da aynısını yapmış, yakınlarda kendi evine sahip olmuştu. Kapıya yaklaştım ve kapıyı çaldım, dışarıdaki meşale hafif esintide titriyordu. Savaşın sonra HeartHolme'e elektrik getirmek niyetindeydik ama bu o kadar büyük bir girişimdi ki hiçbir zaman gerçekleşmedi. Evler hala şöminelerle ısınıyor ve sokaklar alevlerle aydınlanıyordu. Annem de bir şeyleri değiştiremeyecek kadar gururluydu, karda yaşayan halkını yumuşatacağından korkuyordu.

Kapı açıldı ve Avice bana baktı, kahverengi saçları örgüyle geriye toplanmıştı. Beni gördüğünde gözleri bomboştu. Ona hiçbir şey yapmamıştım ama beni kayınbiraderinden, hükümdarından ziyade bir yabancı olarak görüyordu. Bana bakarken eli kapının üzerinde duruyordu.

Ben de ona baktım. "Arayı kapatmamız gereken

çok şey var." "Bence sen çoktan yetiştin,

Huntley." "Beni içeri davet edecek misin?"

Gözleri benimkiler arasında gidip geliyordu, eli hâlâ kapının üzerindeydi ve girmemi engelliyordu.

"Yoksa zorla içeri girmek zorunda mı

kalacağım?" "Bu konuda konuşmak istemiyorum-

"

"Tüm Krallıkların Kralı olarak size kenara çekilmenizi emrediyorum."

"Gerçekten bu kartı mı oynayacaksın?" diye sordu soğuk bir şekilde.

"Kesinlikle."

Sonunda kapıyı bıraktı ve evin içine girdi, şömine yanıyor ve tüm oturma odasını aydınlatıyordu. Masanın ve tezgâhın üzerinde yanan beyaz mumlar en derin köşelere kadar ulaşan bir ışık saçıyordu.

Paltomu çıkardım ve portmantoya astım.

Orada durdu, kollarını göğsünde kavuşturdu, gözleri tetikteydi.

"Ian bana olan her şeyi anlattı. Her şeyden önce, çocuğunu kaybettiğin için ne kadar üzgün olduğumu söylemek istiyorum. Bunu Ian'a hiç söylemedim ama Ivory ve ben de Harlow ve Atticus'u doğurduktan sonra aynı şeyleri yaşadık. İkimiz için de kolay olmadı, ama özellikle onun için."

Duvarları hafifçe yıkıldı, yumuşaklık gözlerine ve ağzına ulaştı. "Bunu duyduğuma üzüldüm."

"Öyle olduğunu biliyorum. Ve acıyı anladığını da biliyorum. Ama senin harika bir kızın var, benim de çocuklarım var. Kendimizi şanslı sayıyorum."

Hafifçe başını salladı ama kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmaya devam etti. "İçecek bir şey ister misiniz?"

"Viskiniz varsa."

Ağzının kenarında bir gülümseme belirdi. "Erkekler asla değişmez." Mutfığa geçip kendine bir çay yaptı ve benim içeceğimle geri döndü. Yemek masasına oturduk, ocakta ateş yanarken birbirimize baktık. Bir süre oturduk, ikimiz de bir şey söylemedik.

"Neden HeartHolme'dasın?"

"Ian ve benim bir şeyle ilgilenmemiz gerekiyor."

"Ivory'nin burada olmadığını varsayıyorum. Aksi takdirde bu konuşmayı yapan o olurdu."

Başımı salladım. "Keşke sen ve Ian'dan daha önce

haberim olsaydı." "Sana söylememesine şaşırdım."

"Ben de öyle."

Kollarını göğsünde kavuşturmuş bir halde sandalyeye çöktü. "Nekroz olduğumda çocuk sahibi olamayacağımı biliyordum, her şeyden çok istediğim bir şeydi bu. Sonra bana ikinci bir şans verildi ve Ian'la çok güzel bir kızımız oldu. Başka bir çocuğumuz olmadığında, kendime açgözlü olmak yerine minnettar olmayı hatırlatmama rağmen kalbim kırıldı. İkinci bebeğimiz yirmi yıl geç geldi ama yine de bir lütuftu. Kayıp dayanılmazdı..." Gözleri mumların ışığında belirgin bir parlaklıkla parlıyordu. Gözlerini çabucak kırptırdı. "Ian'ın bunu istemediğini biliyordum ve korkarım farklı bir sonuç için tanrılara dua etti."

"O yapmadı."

"Asla bilemeyeceğiz-"

"Kardeşim bunu asla yapmaz, Avice. Güvenini kırdığını biliyorum ama o bir yalancı değil ve yalancı olmadığını da kanıtladı. O dürüst ve namuslu bir adam. Aksi takdirde, ne yaptığını sana söylemezdi."

Beni izledi, gözleri yine temkinliydi.

"Ian sığıp batırdı. Buna itirazım yok. Ama seni ne kadar sevdiğini biliyorsun. Başka bir durumda böyle bir şey yapmayacağını biliyorsun. Ian evliliğiniz boyunca yakalanmadan sizi aldatabilirdi ama hiç aldatmadı. Lütfen ona bir şans daha verin."

"Sana bir şey sorabilir miyim,

Huntley?" Kaslarımın sertleştiğini

hissettim.

"Yataktan çıkamayacak kadar derin bir depresyon geçirseydiniz ve Ivory başka biriyle yatsaydı, onu affeder miydiniz?"

Bunu hayal edemiyordum, imkansız olduğu için değil, beni öldüreceği için. Karıma dokunan o orospu çocuğunun peşine düşer ve kafasını omuzlarından ayırırdım.

"Ben de öyle düşünmüştüm."

"Resmin tamamı bu değil, Avice. Ian bunun aylarca sürdüğünü ve senin onu tamamen dışladığını söyledi. Bu, eşiniz tarafından görmezden gelinmek için uzun bir süre. Üzülmeye hakkınız var ama kocanızı terk etmeniz kabul edilemez.

O eylemleriyle evliliğinizi ihlal etmiş olabilir ama siz de ihmal ederek ihlal ettiniz. Bunun olması için dua ettiğini düşündünüz ki bu korkunç bir suçlama. Ve bunu mümkün olduğunca saygılı bir şekilde söylüyorum, bizim yaşımızda dünyaya bir çocuk getirmek sorumsuzluk olurdu. Gerçekte olacağından çok daha farklı bir deneyim olacaktı gibi romantikleştirdiniz, çocuğun büyük olasılıkla yaşayacağı sorunlardan bahsetmiyorum bile. Duygularınız mantığınızı gölgeledi ve bunun evliliğinizi mahvetmesine izin verdiniz."

Gerilirken kaşları yavaşça yüzüne doğru kalktı ve Ivory'yi kızdıran bir şey olduğunda olduğu gibi gözlerinde bir ateş parladı. Avice düşüncelerini kendine sakladı ama öfkesi gözle görülebiliyordu. "Belki de bunların hepsi doğrudur, Huntley. Ama keder aklımı, bedenimi ve kalbimi ele geçirdi. Bunun üzerinde hiçbir kontrolüm yoktu. Ve eğer bunu anlamıyorsan, bu senin bunu hiç yaşamamış olacak kadar şanslı olmandan kaynaklanıyor. Ian birini becermek için bir seçim yaptı. Ben o depresyona katlanmak *zorunda kaldım*."

Konuşmayı sürdürmek daha da zorlaştı, çünkü tek istediğim ikisinin tekrar birlikte olmasıydı. Ama bu karmaşık ve dağınık bir durumdu ve ilişkiler hakkında konuşmak benim uzmanlık alanım değildi. "Kusura bakmayın ama Ivory ve ben de aynı şeyleri yaşadık ve zor olsa da beni dışlamadı. Aksine, bu bizi birbirimize daha da yakınlaştırdı."

"Çünkü ikiniz de bir şey kaybettiniz," diye tersledi. "Ian onu istemedi."

"Biliyor musunuz, eğer bu on ya da yirmi yıl önce olsaydı, tepkisi tamamen farklı olurdu. Lila'nın tek çocuk olmasını hiç istemedi ve hayal kırıklığını birçok kez bana anlattı. Bunu söylemekten nefret ediyorum ama bu konuda mantıksız davranıyorsun."

"Mantıksız..."

Çok ileri gittiğimi biliyordum. "Bence durum hakkında duygusal olmak yerine daha mantıklı davransaydın bu kadar üzülmezdin. Ian senin kanından olmayabilir ama o senin ailen. Bu krizde bunu kaybettin ama geri kazanmalısın. Evliliğinizi yeniden inşa edin."

"Başka birini becerdi."

"Bunun zor olduğunu

anlıyorum-"

"Yani bir daha zor bir karşılaştığımızda biriyle mi yatacak?"

"Yapmaz, Avice."

"Soruma hiç cevap vermedin, Huntley." Derin

bir nefes ciğerlerimi doldurdu.

"Anneniz vefat etseydi ve siz aylarca teselli bulamasaydınız -bu mantıksız olurdu çünkü o uzun ve dolu dolu bir hayat yaşadı- ve sonra Ivory ona istediği ilgiyi göstermediğiniz için başka biriyle birlikte olsaydı, bu sizin için sorun olur muydu?"

Bunu hayal etmek zordu, çünkü annemi kaybetseydim, Ivory'yi kendimden uzaklaştırmak yerine ona daha sıkı sarılırdım. Ve aramız ne kadar kötü olursa olsun, Ivory güvenime asla ihanet etmezdi.

"Cevap yüzünüzün her yerinde yazıyor."

"Varsayımlara dayanarak size gerçek bir cevap veremem."

Öne doğru oturdu, vücudu masanın üzerine eğildi. "Eğer başka bir adamla yatsaydı, güneşin altında herhangi bir nedenle, onu affeder miydin?"

Dünyayı siyah ve beyaz, doğru ve yanlış, yalan ve gerçek olarak görürdüm. Eğer bir kadın bana ihanet ederse, işimiz biterdi. Ona özür dileme şansı bile vermezdim. Ama karım, çocuklarımın annesi Ivory ile dünya griye döndü. "Onsuz yaşayamam..." Çekip gidecek kadar kendime saygım olmazdı. Başka biriyle yola devam edecek gücüm olmazdı. "Evliliğimizin ölmesine izin vermektense üzerinde çalışmayı tercih ederim - çünkü uğruna savaşılmaya değer. Eşimi mutlu ve memnun etmek için çok çalışıyorum ve onun çekip gitmesi için hiçbir neden olmadığından emin oluyorum, çünkü eğer giderse ölürüm."

"Yani bu benim hatam

mı?" "Ben öyle bir şey

demedim." "O zaman

ima ."

"Ailenizi bir trajedi vurdu ve siz buna tepki gösterdiniz. Ian da senin tepkine tepki gösterdi. Tüm söylediğim bu. Yirmi yılı aşkın bir süredir birliktesiniz ve güzel bir kızınız var. Ian'ın sizi ne kadar sevdiğini söylememe gerek yok, çünkü zaten biliyorsunuz."

Şimdi başka tarafa bakıyordu, kolları hâlâ göğsünün üzerinde sıkıydı.

"İkiniz de hata yaptınız. Bırakın gitsinler ve bu evliliği kurtarın."

"Ben hata yapmadım-"

"Kocanızı aylarca kendinizden uzaklaştırdınız. Bu kabul edilemez. İstedığınız kadar yas tutun ama kocanızın da bunun bir parçası olmaması için hiçbir neden yok. Bu onun yaptıklarını haklı çıkarmaz ama siz de onu incittiniz. Siz asla başaramayacak olan bir çocuğun yasını tutarken, o da karısını kaybetmenin yasını tutuyordu."

"Önyargılı olduğunu düşünmüyor musun-"

"Ian bana ne yaptığını söylediğinde hayal kırıklığına uğradım. Bu hayal kırıklığımı açıkça belirttim. Sen iyi bir kadınsın ve bu ailenin bir parçasısın ve bundan daha fazla saygıyı hak ediyorsun. Ama sizin de ellerinizin temiz olduğunu düşünmüyorum. Birbirinizi seviyorsunuz ve önemli olan da bu. Bunu geride bırakın ve hayatınıza devam edin."

Gözleri masaya kaydı.

"Avice."

"Artık ona aynı gözle bakmıyorum."

Sanki söz konusu olan kalbimmiş gibi sonsuz parçalara ayrıldı. "Onu hep o diğer kadınla hayal edeceğim."

"O zamandan beri kimseyle birlikte olmadı."

"Bu hiçbir şeyi değiştirmez." Gözleri masanın üzerinde kaldı. "Evlendiğimizde onun bağlılığına ihtiyacım vardı."

"Sen evlisin."

"Benim gözümde

değil."

"Ama sen tanrıların gözündesin. Bu yüzden öylesiniz. Ruhlarınız birbirine bağlı, kaderiniz sonsuzlukta birleşmek. Birbirinize verdiğiniz söz bu-"

"Ian aletini başkasına soktuğunda verdiği sözü hatırladı mı? Ruhlarımızın sonsuza kadar birbirine bağlı olacağını düşündü mü? Hayır, tek düşündüğü sikini ıslatmaktı."

Bir saattir oradaydım ve hiçbir ilerleme kaydedememiştim.

"Huntley, yapmaya çalıştığın şeyi takdir ediyorum ama bu Ian'la benim aramda. Senden bu berbat duruma müdahale etmeni istememeliydi."

"Bana sormadı."

Gözleri yumuşadı.

"Bu ilişki uğruna savaşmaya değer ve sen bunu unuttun."

OceanofPDF.com

HUNTLEY

Storm boynunu eğdi ve güçlü gözleri benimkilerle buluştu.

Eldivenimi çıkardım ki benim onun pullarını hissedebilsin, aramızdaki bağ sıcak kömürlerin dokunuşu gibi yanabilsin.

Gözleri kapandı ve geniş burun deliklerinden sessiz bir nefes çıktı. ***Yüzünü görmeyeli çok zaman geçti.***

Biliyorum. Yardımına ihtiyacım var.

Kralım için her şeyi yaparım. Gözleri tekrar açıldı ve başını kaldırarak bana baktı.

Topraklarımızda karışıklık çıkabilir ve on yıllar önce kazandığımız barışı tehdit edebilir.

Sonra onu ateşimle yakacağım. Dişlerimle kıracağım.

Bunu yapacağını biliyorum. Geride durdum ve HeartHolme'ün dışında duran, pullarının güzelliği meşaleler tarafından vurgulanan kudretli ejderhaya baktım.

Yavruların nasıl?

Artık yavru değiller.

O zaman bunlar ne?

Anlayabilmesi için doğru kelimeyi bulmakta zorlandım. *Onlar artık ejderha.*

Ian arkamdan yürüdü. "Yarın için hazır mısın?"

Kardeşimle yüzleşmek için Storm'dan uzaklaştım. "Evet."

Ian bana baktı, sormayı reddettiği bilgiye ihtiyaç . "Özür dilerim."

Gözleri hayal kırıklığı içinde hemen donuklaştı, bulutların güneşi engellediği gibi ışık bakışlarını terk etti. Barda duygularını duvarların ardında korumuştı ama artık o duvarlar yoktu.

"Tekrar

deneyeceğim-"

"Sorun değil."

"Ivory'nin daha şanslı olacağını biliyorum."

"Dünyada yeterince şans yok. Yaptığım şeyden sonra olmaz."

Elim omzuna gitti ve onun hissedemediği zırhı kavradım. Bakışlarımı kaçırdı ve önündeki kobalt ejderhaya baktı. "Bunu düzelterek."

"Eğer Avice benim karım değil kız kardeşin olsaydı, benden nefret ederdin, bunu biliyorsun..."

Elimi geri çektim. "Yapacağımı sanmıyorum."

Gözleri tekrar benimkilere kaydı.

"Savaşın kaybedildiğini düşünseydim sana savaşmanı

söylemezdim." "Evet, söyledin - çünkü senin için hiçbir savaş

kaybedilmez."

"Biz asker olduğumuzda hiçbir savaş kaybedilmez. Biz kazanacağız, Ian. Her zaman yaptığımız gibi."

"Merhaba demeden gizlice girip çıkabileceğini mi sandın?"

Zırhımı yerine sabitledim ve her sabah ailemle yaptığım gibi kahvaltı etmek için yemek masasına oturdum - karım ve çocuklarımın orada olmaması dışında. Bakışlarımı kaldırdığımda kız kardeşimin orada durduğunu gördüm, gözleri tıpkı karımın onu her kıskırttığımda olduğu gibi öfkeliydi.

"Herkesin içinde fırıncıdan öğrenmek zorunda kaldım." Karşımdaki sandalyeyi çekti ve oturdu. "Kral Rolfe dün gece HeartHolme'a gelmiş, öz kardeşim."

Ian yemeğini sessizce yedi, başı öne eğikti, üzüntüsü hissediliyordu. Annem masanın başına oturdu, benim hakkım olan ama asla istemeyeceğim bir yere.

Kız kardeşimin bakışlarını tuttum. "Doğaçlama bir

geziydi." "Yani? Nerede yaşadığımı biliyorsun."

"Yoğun bir gece geçirdim-"

"Kız kardeşin için çok mu

yoğun?"

"Huntley bana Avice konusunda yardım etmeye çalışıyordu." Yulaf ezmesini yerken Ian'ın başı öne eğikti. Dışarısı hâlâ alacakaranlıktı, ılık dünyanın her köşesine dokunmaya başlamıştı.

Gözlerindeki hançerler hemen kınına sokuldu. "Üzgünüm, seni bir süredir görmedim."

"Meşguldüm," dedim kahvemi içmeden önce.

"Süslü partilerde sıkılmakla mı meşgulsün?" diye alaycı bir şekilde sordu.

Sosyal saçmalıklara sadece Ivory orada olduğu için katlanıyordum. Tüm konuşmaları o yapıyordu, tüm yönlendirmeleri o yapıyordu. Çoğu zaman kendimi tamamen kaybettim. "Ben bir babayım."

"Yetişkinlerin."

"Bana bağırmaya devam etmek mi istiyorsun yoksa sahip olduğumuz az

zamanın tadını çıkarmak mı?" "Az zaman mı?" diye sordu. "Şimdiden

gidiyor musun?"

Ian, "Huntley ve benim Dişler'e bir ziyaret yapmamız gerekiyor," dedi.

"Neden?" diye sordu. "Onlara ne oluyor?"

Aç olamayacak kadar yorgun olduğum için yemeğimi karıştırarak durumu açıkladım. Şatodaki odamda uyuyordum ama Ivory yanımda olmadan, beni yatağı, yastığı ve çarşafı olarak kullanmadan aynı şey değildi.

"Şu piçler." Başını iki yana salladı. "Onlara gösterdiğimiz merhametten sonra bizimle dalga geçebileceklerini mi sanıyorlar?"

"Hiçbir şey doğrulanmadı," dedim. "Hiçbir şey varsayamayız." "Storm ve Pyre'ı mı götürüyorsun?" diye sordu.

"Evet."

"O zaman zırhlarını al. Dar gelebilir. Son giydiklerinden beri şişmanladılar ama bununla daha güvende olacaklar."

"Bunu söylediğini duymasınlar." Ian yulaf ezmesini kaşıkladı ve bir ısırık aldı. "Seni cayır cayır yakarlar."

HeartHolme'den çıkıp ejderhaların bizi açık alana doğru yürüdük.

"Ivory nasıl?" Elora sordu.

"Endişeli."

"O moronların seni öldürebileceğine gerçekten inanmıyor mu?" "Hayır. Ama beni kaybederse hayatının sona ereceğine inanıyor."

"Bu konuda endişelenmiyorum. İkinize ve zırhlı ejderhalara karşı güçsüzler."

"Savaşa kibirle girmek, kılıcsız aynı şeydir."

Gözlerini devirdi. "Her zaman söyleyecek bir ukalalığın var."

Ejderhaların önünde durduk ve işte o zaman kollarını ve vücutlarını saran zırhın sıkılığını fark ettik. Çok sıkıydı ama hareketlerini kısıtlayacak kadar da sıkı değildi.

Fırtına bakışlarını indirdi ve bana baktı. ***Zaten güçlü pullarım var.***

Tedbirli olmalıyız.

Ama bu ölçekler çok sıkı.

Kısa bir süre giyeceksin.

Burun deliklerinden öfkeli bir duman çıkardı. "Hoşuna gitmedi, ha?" Elora sordu.

Kız kardeşime baktım. "İşim biter bitmez Delacroix'ya döneceğim. Bir dahaki sefere görüşürüz."

"Seni zar zor görebildim."

"Ivory ile birlikte döneceğim. Avice ile bizzat konuşmak isteyeceğini biliyorum."

Parmak uçlarında yükselirken kollarını bana doladı. "O zaman seni görmek için sabırsızlanıyorum. Belki eski günlerdeki gibi bir bira ve sıcak bir yahni içeriz."

Çekilmeden önce sırtını sıvazladım. "Dört gözle bekliyorum. Bastian'a en iyi dileklerimi ilet."

"Yapacağım."

Sonra anneme döndüm ve onun zeki gözlerindeki tedirginliği okudum.

"Dikkatli ol, Huntley."

"Her zaman."

"Ejderhaların pulları ve bir kralın kılıcı sizi aldatmacadan kurtaramaz."

Başımı salladım.

"Gösterdiğimiz merhametten sonra bizi kıskırtmak akıllıca olmaz, ama belki de en başta merhamet gösterdiğimiz için aptal olan biziz."

"Yakında görüşeceğiz." Anneme sarıldım, eskiden kaslarla kaplı olan ince gövdesini hissediyordum. Zaman bedeninin gücünü yok etmişti ama zihnini yok edebilecek kadar güçlü olan tek şey sonsuzlukmuş gibi görünüyordu. Geri çekildim ve Storm'a yaklaştım.

Ian ejderhasına binmeden önce her ikisine de veda etti. "Hazır mısınız?"

Storm yerden kalkıp güçlü kanatlarını açmadan önce başımı salladım. Tek bir kanat çırpışıyla gökyüzüne, HeartHolme şehrinin üzerine yükseldi. Acı soğuğa rağmen güneşli bir gündü ve pulları ışıktaki parlıyordu.

Pyre yanımda belirdi, kardeşim Elora'nın yaptığı eyere binmişti. İkimiz de kuzeye döndük ve Dişler'e doğru yolculuğumuza başladık, güçlü ejderhalarımız bizi rüzgârın hızıyla taşıyordu.

Bulutların altına indik ve dağların arasına yerleştirilmiş krallıklarını gördük, zirvelerde ve yerde kar vardı. Yeşil çamlar karla beyaza bürünmüştü ve dünya solgun bir battaniyeye dönüşmüştü.

Ejderhalar, dağın dibinde yeni durmuş bir çığ gibi belirgin bir gümbürtüyle yere indi. İkimiz de tırmandık ve ayak bileklerimize kadar uzanan kara çarptık.

"Pyre, sen burada bekle." Ejderhama döndüm. "Fırtına, krallıklarının etrafını sar. Varlığını belli et."

Fırtına yerden sıçradı ve gökyüzüne fırladı, güçlü kanatlarını çırparken kudretli bir kükreme çıkardı. Bu kükreme, bu dağları işgal eden yetilerin çağrısına rakipti. Doğrudan başının üzerinde uçarak içeride yaşayan tüm Dişlerin dikkatini çekti.

Ian bana bakmadan önce bakışlarıyla onu takip etti. "Sanırım burada olduğumuzu biliyorlar."

"Aynen öyle."

Krallıklarını istenmeyen ziyaretçilerden koruyan devasa kapıya yaklaştık, Ivory ve kardeşi yakalandıktan sonra üzerinden tırmanmak zorunda kaldıkları kapının ta kendisiydi bu. Kendi annem karımı teslim etmem için bana ihanet etmişti ve ben onu kurtaramadan o kendini kurtarmıştı.

Biz yaklaştıkça kapılar ileri doğru sallanmaya başladı, makineleri bu kadar ağır bir şeyi hareket ettirmek için harıl harıl çalışıyordu. Sessizlikte menteşelerden gelen belirgin bir uğultu duyuluyordu, kar sesi emiyordu.

Kapılar nihayet açıldığında, Rancor göründü, askerleri iki yanında, bir dosttan ziyade bir düşman bekliyorlarmış gibi tamamen silahlanmışlardı. Teni kar kadar beyazdı ve koyu renk giysileri bu kontrastı daha da belirginleştiriyordu. Dişleri çenesinde sabitlenmişti, Ian ya da benden farksız bir adam gibi görünüyordu.

Birbirimize yaklaştık ve kapılar açıldığında kardan temizlenmiş olan sert toprak üzerinde durduk.

Rancor tam zırhının içinde bana baktı ve arkamda duran Pyre'ye göz attı. "Lordum, açık bir düşmanlıkla geldiğiniz aşikâr ama nedeni belli değil. Krallıklar Kralı'nı gücendirecek bir şey mi yaptık?" Göğsündeki armada halklarının sembolü olan bir yılan vardı; onlar gibi çenesini açabilen tek yaratıktı. Kılıcı belindeydi ama barışçıl niyetini göstermek için ellerini önünde tutuyordu.

"Düşmanlığımı kışkırttınız," dedim. "Ve beni kandırmaya çalışırsan gazabımı kışkırtacaksın."

"Sizi nasıl kandırmayı seçtim lordum?" Elleri belinde birleşti, eldivenli parmakları birbirine kenetlendi. "Belki bunu içeride, onurunuza vereceğimiz bir ziyafette tartışabiliriz-"

"Eşit değiliz ve görünüşe göre bunu unutmuşsun." Rancor

hiçbir şey söylemedi ama öfkeli bakışları her şeyi anlatıyordu.

"İhanetinize rağmen bu toprakları işgal etme ayrıcalığını size ben verdim. Onları sessizce meşgul etmelisiniz. Bir tavşan kurdu evine davet etmez.

bir ziyafet için in, ve sen de yapmamalısın."

Gözlerinde kaynayan öfke, taşmak üzereydi. "Taleplerinizi iletin lordum."

"Kimliği belirsiz siyah bir gemi aylar önce kıyıda görüldü. İki ölü yetinin cesedi burası ile karakol arasında bulundu.

-Ve halkım bu konuda hiçbir şey bilmiyor. Ama sanırım siz neden bahsettiğimi çok iyi biliyorsunuz."

Rancor ya doğruyu söylüyordu ya da hayatımda gördüğüm en iyi poker suratına sahipti çünkü gerçekten şaşkın görünüyordu. "İç kesimlerde yaşıyoruz, bu yüzden gemi filomuz yok-"

"Ama biri sizi ziyarete geldi. Sahile indiler, kendi taraflarında kayıp vermeden iki yetiyi öldürdüler ki bu hiç de kolay bir iş değil, sonra da geldikleri yere dönmeden önce seninle bir görüşme yaptılar. Bu doğru mu Rancor?"

Gözleri benimkilere kilitlenmişti, gözlerini kırpmadı bile. "Bildiğin gibi pek arkadaş canlısı değiliz. Bir kadeh şarap içmeye davet edecek uzak dostlarımız ya da akrabalarımız yok. Kara gemi benim için yeni bir haber ve kralın izni olmadan birinin topraklarımıza gelmiş olması da rahatsız edici bir haber. Savaş için endişelenmeli miyiz?"

"Gözlerimin içine bakıp bana bu konuda hiçbir şey bilmediğini mi söyleyeceksin?"

"Nefes almaya devam etmemizin tek nedeni sizin merhametiniz" dedi. "Biz müttefikiz, düşman değil. Neden sana karşı çıkmaya çalışalım ki?"

"Çünkü toprağınızı ve yiyeceğinizi aldım."

"Alternatif nedir?" diye sordu sakince. "Halkınızdan beslenmemize izin vermek mi? Bu asla işe yaramaz."

"Ona inanmıyorum," dedi Ian yanımdan. "Fazla diplomatik davranıyor. Eğer gerçekten masum olsaydı, bu suçlamadan rahatsız olur ve gücenirdi."

"Sinirlenmediğimi ve gücenmediğimi kim söyledi?" Rancor havladı. "Ama ejderhalarına parmaklarını şıklatarak beni diri diri yakmalarını emredebilecek bir adama bunu söyleyecek kadar aptal değilim." Şimdi Rancor sinirlenmiş görünüyordu, iyi huylu kibarlığını bırakıp altındaki gerçek canavarı gösteriyordu. "Ejderhalarınız var lordum. Neden bu gizemli gemiyi gideceği yere kadar takip etmediniz? Neden bizi, doğuda, kıyıdan uzakta yaşayan bir ırkı sorguluyorsunuz? Bu kıtayı dışarıdan gelen istilacılara karşı savunmanız gerekiyordu ve onca insan arasından *beni* sorguluyor olmanız, hepimize liderlik etme yeterliliğinizi sorgulamama neden oluyor."

Hiçbir şey söylemedim, ama öfke sistemime donma gibi yayıldı.

"Söylememi istediğin şey bu muydu?" Rancor başını hafifçe eğdi. "Yeti'lere gelince, şu anda çiftleşme mevsimi olduğu gerçeğini hiç düşünmedin mi? Bunlar bir dişi için kavga eden ve birbirlerini öldüren iki erkek olabilirdi."

Yüzünü izlemeye devam ettim, bir yalan işareti, bir şey söylemek için bekliyordum.

"Buraya cevaplar için geldiğinizi ve hakaretler aldığınızı biliyorum ama gerçek bu lordum. Dost olmayabiliriz ama müttefikiz. İnsan kanını hayvan kanına tercih edebiliriz ama bu ölü olmaktan daha iyidir. İhanetimize rağmen bize merhamet gösterdiniz ve bu iyiliğinizi asla unutmayacağız."

Oyunu iyi oynadı, hatta bir parçam rolüne inandı ama elimi gösterecek kadar aptal değildim. "Gözüm hâlâ üzerinde, Rancor. Eğer masumsan, bir özürle ödüllendirileceksin. Ama suçluysan, hepiniz ateş çemberinde yok edileceksiniz. Bu dağlara giren ve çıkan herkesi izlemek için krallığınızın dışına muhafızlar göndereceğim. Eğer masumsanız, rol yapsanız iyi edersiniz."

Vedalaşmadan Ian ve ben arkamızı döndük ve gözlerini arkamızdaki Dişlere dikmiş olan Pyre'a doğru yürüdük. Burnundan dumanlar çıkıyor ve yukarıdaki kuru havada kayboluyordu.

Storm, gitme vakti.

Roouoooooooooooooarrrrrrr. Fırtına bize geri dönmeden önce dağları salladı, parlak pulları üzerimizdeki gökyüzünde belirdi.

Dişler duyamayacak durumdaydı, bu yüzden Ian konuştu. "Ne düşünüyorsun?"

"Suçluluğu ya da masumiyeti konusunda ikna olmuş
değilim." "Ben de ikna olmadım."

"Onlara göz kulak olmamız gerekecek. Ancak diğeri ipuçlarını da araştırmamız
gerekecek."

"Dışlanmışlar mı?" diye sordu Pyre'a binerken.

"Evet," dedim Storm'un üzerine tırmanırken. "Bu da bir başlangıç."

OceanofPDF.com

FİLDİŞİ

Delacroix ve Krallıkların Kraliçesi ve Koruyucusu olarak tacı kocamın yerine ben giydim. Ama bu tek başıma taşıyamayacağım kadar ağır bir yükü, hele de kralımın yokluğu yüzünden stres içindeyken. HeartHolme'e bir mektup gönderip kayınvalidemden son durumu öğrenmek istedim, ancak mektubun ele geçirilme ihtimali vardı ve bunu yapamayacağımı biliyordum. Huntley bizzat haberlerle dönene kadar, düşmanlarımızın onun tam olarak nerede olduğunu ve ne yaptığını bilmeleri riskini göze alamazdım.

Bu yüzden zihnimde bir hapishaneye hapsedilmişim, tek başıma acı çekmeye zorlanmışım çünkü çocuklarımın topraklarımızda potansiyel bir tehlike olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Kahvaltı masasında oturdum, Huntley'nin başındaki koltuk boştu, kahve içiyordum çünkü yemek için iştahım yoktu.

"Anne, iyi misin?" Atticus'un sesi beni gerçekliğe, açık pencerelerden gelen güneş ışığına, Huntley'nin kayalıkların dibinde hissetmediği sıcaklığa geri döndürdü.

"Sanırım nezle oluyorum."

"Babam bir günlüğüne gitti ve sen şimdiden dağılmaya başladın." Yaptığı şakayla ağzının köşesi kalktı, değerlendirmesinin ne kadar doğru olduğunu fark etmemişti.

Zoraki bir gülümsemeyle kahveme baktım ve ihtiyacım olmadığı halde biraz daha krema eklemeye karar verdim. "Kız kardeşin aşağı gelmedi."

"O her zaman tembeldi."

"Genellikle sizden önce burada olur."

"Çünkü şafak vakti kahvaltıdan önce askerlere emir vermem gerekiyor."

"Ben onu getiririm." Masadan kalktım ve yatak odasına ulaşana kadar koridorda yürüdüm. Kapı kapalıydı, bu yüzden eğer uyuyorsa onu nazikçe uyandırmak umuduyla parmak uçlarımla kapıya birkaç kez vurdum.

Ama sessizdi.

Kapıyı tekrar çaldım. "Tatlım?"

Hâlâ ses yok.

Kapı kolunu çevirdim ve içeri baktım.

Yatak boştu, sanki bir gece önce eve gelmemiş gibi hizmetçiler tarafından hazırlanmıştı. Dün gece biriyle buluştuğundan ve güneş doğmadan bir saat öncesine kadar uyumadığından şüpheleniyordum. Belki de babası gittiği için daha maceracıydı, çünkü babası bunu düşünmek istemezken, onun yetişkin ilişkilerini keşfeden yetişkin bir kadın olduğu gerçeğini anladığımı biliyordu.

Oğlumun tek başına yemek yediği yemek masasına döndüm. "Nerede o?"

"Hâlâ uyuyor," dedim. "Kendini iyi hissetmiyor."

"Belki de sana böceği veren odur."

Ona baktım, kaşlarım şaşkınlıkla çatılmıştı. "Hasta olduğunu söylediğin için mi?"

"Oh...doğru. Bu çok mantıklı. İyi ki baban onu yakalamak için burada değil."

"Onu hiç hasta gördüğümü sanmıyorum."

"Ben de görmedim."

Gün ortasına kadar Harlow'u hala görmemiştim.

Odasına dönmemişti, kalede de görölmemişti. İyi olduğundan emindim, sadece zamanın nasıl geçtiğini anlamamıştı, ona tüm sorumluluklarını unutturan birini bulmuştu. Ama Huntley'nin gidişiyle kendimde değıldim ve endişelenmem gerekmediğı halde endişelenmeye başladım.

Akşam yemeğı geldiğinde ve hala dönmediğinde, hafif endişe daha güçlü bir şeye dönüştü. Harlow zamanın nasıl geçtiğini anlamamış ya da gençlik aşkının sancılara kapılmış olabilirdi ama onu görmek için beni asla bu kadar bekletmezdi. Daha önce hiç böyle bir numara yapmamıştı, her zaman kahvaltıdan önce gizlice yatak odasına geri dönerdi, böylece babası hiçbir şeyden şüphelenmezdi.

Kocamın yıllar önce atadığı asker olan General Henry'ye gittim, Henry emekli olmaya hazır olduğunda oğlum bu görevi devralacaktı. "General Henry, Harlow'u dünden beri görmedim ve endişelenmeye başladım."

"Onu en son ne zaman gördünüz?"

"Huntley'e veda ettiğimizizde." "Nerede olabileceğine dair bir fikrin var mı?"

"Köyde olmalı. başka bir yer bilmiyorum." Başını salladı. "Onu aramaları için askerleri göndereceğim."

"Ve tedbirli olun. Kimsenin onun kayıp olduğunu bilmesini istemiyorum." "Elbette, Majesteleri."

"Arkadaşlarıyla konuşup bir şeyler öğrenmeye çalışacağım."

"Tamam."

Kaleden ayrılmadan önce elbisemi çıkarıp üniformamı giydim ve yanıma yayımı, ok sadağıımı ve kılıcımı alarak şehre indim. Benim

Kalbim göğsümde dehşetle çarpıyordu ve hemen cevap istiyordum. Ve eğer bu birinin boğazına bıçak dayamam gerektiği anlamına geliyorsa, öyle olsun.

Önce Ethan'a gittim, kızımın kalbini kırmasının intikamını almak için ona bir şey yapmış olmasından korktum. Ethan iyi birine benziyordu ve kendime bu gerçeği hatırlattım ama kızım kaybolduğunda yaşadığım stres beni mantıksız düşünmeye itti.

Kapıya istediğimden daha sert vurdum ve Ethan dükkânda çalışıyormuş gibi hızlıca açtı.

Bana bakarken gözlerini iki kez kırpıştırdı, varlığım karşısında şaşkın olduğu belliydi. "Kraliçe Rolfe... Majesteleri." Kapıyı ardına kadar açtı ve geri çekilerek dükkânına girmem için bana alan açtı.

İçeri girdim ve Harlow'dan bir iz bulmak için her köşeye bakarken odanın ortasındaki heykeli görmezden geldim. "Ethan, kızımı arıyorum. Onu gördün mü?" Genç adamla yüzleştım, kalbim yerinden çıkacak kadar zayıftı ama taca layık birinin güveniyle konuştum.

"Harlow'u mu arıyorsun?" diye sordu, kaşlarını hafifçe kaldırarak. "Dün gecedен beri onu görmedim."

"Onu nerede gördün?"

"Barda konuştuk. Onunla işleri yoluna koymaya çalıştım... yine, ama beni geri çevirdi."

"Yalnız mıydı? Yanında biri var mıydı?"

Bir nefes aldı. "Onu en son ne zaman gördün?" Şimdi o da benim tedirginliğimi paylaşıyor, korkusu benimkini aynen yansıtıyordu.

"Babası gittiğinde. Yani dün öğleden sonra. Lütfen soruma cevap verin." "Bu adamla birlikteydi... pisliğin tekiyle."

"Neden bir pislikti?"

Soruya hiç cevap vermedi. "Onu birkaç kez onunla gördüm." "Ethan, bana bu adam hakkında bildiğin her şeyi anlatmanı istiyorum."

Elleri kalçalarına gitti ve bakışları yere düştü.

"Harlow'u ispiyonlamak istememeni anlıyorum ama özel hayatında ne yaptığı umurunda değil. Sadece güvende olduğunu bilmek istiyorum. Lütfen bana bildiğin her şeyi anlat çünkü daha önce hiç bu kadar uzun süre ortadan kaybolmamıştı ve endişelenmeye başlıyorum."

Bakışlarımla buluşmadan önce bir süre yere baktı ve zorlukla nefes aldı. "Adı Aurelias. Onu birkaç kez kulübesine kadar takip ettim. Sanırım yaklaşık bir haftadır devam ediyor."

"Beni onun evine götürmeni istiyorum. Şimdi."

"Tamam." Önlüğünü çıkarıp yere bıraktıktan sonra beni caddenin karşısına, sık sık gittiği bardan kısa bir yürüyüşle kulübenin ön kapısına götürdü. "İşte burası."

Kapıyı çaldım. "Aurelias?" Tekrar çaldım. "Harlow?" Ethan arkamda durdu ve bekledi.

Kapı kolunu denedim ve kilitli değildi, ben de kapıyı iterek boş bir eve açtım. "Harlow?" İçeri girdiğimde yerdeki kırık camları gördüm.

"Majesteleri, muhafızları beklemeliyiz-"

"Harlow!" Kırık camın üzerine bastım ve çizmelerimin altında çıtırdadığını hissettim. Yerde koyu kanla parlayan kırık bir şişe gördüm. Kalbim huzursuzlukla çarpıyordu ve şimdi Huntley'i daha önce hiç özlemediğim bir şekilde özlüyordum. "Lanet olsun." Oturma odasını aradım ve sonra yukarı çıktım. "Harlow!" Üst kata dokunulmamış görünüyordu, yatak yapılmıştı, hiçbir yerde kan yoktu.

"Majesteleri!"

Aşağı indiğimde kiler kapısının yerde açıldığını gördüm. "Ne oldu Ethan?"

"Burada bir ceset var."

Merdivenlerin başında durdum, gözlerim çoktan yaşlarla ıslanmıştı. "Bu Harlow değil."

"Tanrılara şükürler olsun..." Koşarak merdivenlerden indim ve Ethan'ı bir cesedin üzerine çömelmiş halde buldum. "Bir süredir ölü."

Adamı görmek için yanına gittim, kar gibi solgundu, sanki vücudundaki tüm kan çekilmiş gibiydi.

"Onu tanıyamadım." "Bu

Aurelias değil mi?"

"Hayır. O genç ve yakışıklı."

Bulmacanın parçalarını çözmeye çalışırken zihnim allak bullak oldu. "Aurelias hakkında ne biliyorsun?"

"Hiçbir şey."

"Harlow onunla konuşmaya başlamadan önce onu buralarda görmüş müydünüz?" "Hayır. Onu hiç görmedim ve adını hiç duymadım."

"Huntley az önce gitti..." Ethan'dan çok kendi kendime konuşarak arkamı döndüm. "Bu bir tesadüf olamaz..."

Ethan yanıma geldi. "Majesteleri?"

Aynı hem ağlamanın hem de çığlık atmanın eşiğindeydim.

"Ne yapacağız?"

"Hepsi bir entrikaydı. Aurelias Harlow'u alabilsin diye Huntley'nin gitmesini sağlamak için bir plan. Bu da demek oluyor ki... Huntley tehlikede... kızım da öyle." Gözyaşlarım yüzümden aşağı dökülmek üzereydi. Bir topun içine kıvrılıp yığılmak üzereydim. Tanrılara kocamı geri getirmeleri için dua etmek üzereydim çünkü bunu tek başıma yapamazdım. Ama sonra tüm dehşeti yuttum ve öyle büyük bir nefes aldım ki gözyaşlarım dindi.

"Ne ?" diye tekrarladı. "Savaşa

hazırlanacağız."

General Henry'ye, "Ordunun üçe bölünmesini istiyorum," dedim. "Ordumuzun üçte birinin Harlow'u aramak için kayalıkların dibine gitmesini istiyorum. Yarısı da orada olmaması gereken gemiler için sahili gözetleyecek. Diğer yarısı Dışlar'e yürüyecek ve cevap isteyecek. HeartHolme'a bir mektup gönderip kendi taraflarındaki sahili izlemelerini söylememiz gerekecek. Harlow'u kaçıranın gemiyle kaçmaya çalışacağından şüpheleniyorum."

General Henry başını salladı. "Peki ya diğer üçte birlik kısım?"

"Saldırıya uğrama ihtimalimize karşı birinin Delcroix'da kalması gerekecek. Diğer üçte biri ise krallıkları tarayacak. Eğer o pislik bir yerlerde saklanıyorsa, onu bulacağız."

General Henry miğferini başına geçirmeden önce başını salladı. "Birliklere kayalıkların dibine kadar önderlik edeceğim. Atticus benim yerime diğerlerine liderlik etmek üzere burada kalacak."

"Pekala."

"Onu bulacağız, Kraliçe Rolfe."

"Bulsak iyi olur."

Atticus koşarak içeri girerken o da dışarı çıktı.

"Biri Harlow'u mu kaçırmış?" diye sordu inanamayarak. "Ve ben bunu şimdi mi duyuyorum?"

"Oğlum, bunun için vaktimiz yok." Sesini bastırmak için elimi kaldırdım. "General Henry diğerlerini kayalıkların dibini araştırmaya götürürken Delacroix'nın savunmasından seni sorumlu tutuyorum."

"Peki ya sen?"

"Limanın bulunduğu kuzeydeki krallıkları araştırırken ben de diğerlerine katılacağım."

"Harlow'u kıtadan çıkarmaya çalıştığını mı

düşünüyorsun?" "Babanın gördüğü siyah gemiye

dayanarak, evet."

"Ne siyah gemisi?"

"Baban kara bir geminin kıyılarımızı ziyaret ettiği haberini aldı. Araştırmak için Dişler'e gitti."

Oğlumun yüzü bu yalan karşısında hemen sertleşti. "Bize yalan söyledin-"

"Bana da yalan söylemeye çalıştı. En belirgin kaçış yolu, kar ve görüş mesafesinin düşük olması nedeniyle kayalıkların dibi. Ama bu da en belirgin kaçış yolu gibi görünüyor, bu yüzden bu adamın Harlow'u kuzeye, onu takip edemeyeceğimiz bir yere götürdüğünden şüpheleniyorum."

"Kız kardeşimden ne istiyor?"

"Bilmiyorum. Ama muhtemelen babana karşı bir koz." "Ne için koz?"

"Bilmiyorum ve umurumda da değil." "Peki ya babam?"

"Az önce HeartHolme'a bir mektup gönderdim. Ama hâlâ Dişler'le birlikteyse mektubu bir süre göremeyecek."

Yüzü soldu. "Sence o iyi mi?"

Geldiğini görmediğimiz bir tuzağa düşmüştü. Çoktan ölmüş olmasından korkuyordum. Ian da öyle. "Eminim iyidir. Şu anda endişelenmemiz gereken kişi Harlow."

"Delacroix Kraliçesi olduğun için sen burada kalırken ben de birlikleri kuzeye götürmeliyim."

"Tek umursadığım kız kardeşin-"

"Eğer oradaysa, onu bulacağım. HeartHolme ya da General Henry haber gönderirse diye burada olmalısın. Ya da babam dönerse."

Hiçbir şey yapmadan öylece durmak istemiyordum. Kızıma dokunduğu için bıçağımı o pisliğin karnına saplamak gibi bir şey yapmam gerekiyordu. Ama aileme olduğu kadar halkıma karşı da görevlerim vardı.

Atticus omzumu tuttu ve sıktı. "Anne, her şey yoluna girecek."

"O benim kızım."

"Ve o akıllı, güçlü ve korkusuz. O adam az önce kime karşı geldiğini anlamıyor. Onu geri getireceğiz ya da o kendini geri getirecek."

Gözlerimden akan yaşları kontrol etmek imkânsızdı. "Çok korkuyorum."

"Biliyorum." Oğlum beni tekrar sıktı. "Ama onu geri alacağız. Eğer biz alamazsak, babamın alacağını biliyorsun. Onu öldürmek için götürmediler. Aksi takdirde, boğazını kesip bırakırlardı-"

"Atticus." O korkunç görüntünün kafamda canlanmasını istemiyordum. "Onu almalarının bir nedeni var, yani zamanımız var."

OceanofPDF.com

HARLOW

Vücudum aniden sarsıldı ve yan tarafıma yuvarlandım. Ölü gibi uyuyordum, sıcak ve yorganın içindeydim, ama çarpma bilincimi uyandırmıştı. Son anım aklıma geldi, bir mutfağın ortasında yaşam mücadelesi veriyordum ve gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Bir vagonun arkasındaydım ve kalın bir muşamba beni içeride hapsedecek şekilde üstüme tutturulmuştu. Atların nal sesleri yola vuruyor ve engebeli araziden geçerken araba sağa sola kayıyordu. Bir açıyla yokuş aşağı gidiyorduk.

Harekete geçmeye çalıştım ama sonra ayak bileklerimin birbirine bağlı olduğunu fark ettim, bileklerim de öyle. İpi büktüm, elimi sıkı bağlardan kurtarmaya çalıştım, kaba kuvvetle ipleri kırmaya çalıştım ama hiçbirisi işe yaramadı. Çığlık atacaktım ama ağzımı bir iple tıkamıştı. Vagonun dibine süründüm ve tahtaya tekme attım, kapağın serbest kalacağını ve yola düşüp geride kalacağımı umuyordum. Başka biri beni bulur ve Delacroix'ya götürürdü.

Ama sonra vagon durdu. Kahretsın.

"Göründüğünden daha zekisin." Kapak çekilerek açıldı ve soğuk hava hemen içeri doldu. Gökyüzü pastel bir mavi değildi. Hava ciğerlerimi olduğu yerde dondururken gri fırtına bulutlarıyla kaplıydı. Onun yakışıklı

Yüzü belirdi ve beni tekrar yukarı çekip vagonun kenarına bağlamadan önce ayak bileklerimdeki ipe uzandı.

Tutuşuna karşı koymaya çalıştım, ağzımdaki tıkaçtan çığlık atmaya çalıştım ama hiçbirisi işe yaramadı. Zaten etrafta kimse de yoktu. Aksi takdirde durmazdı. Ayaklarımı panelin tahtasına vurup kırmaya çalıştım ama tek yaptığım dizlerimi incitmek oldu.

"Al bakalım." Muşambayı tekrar indirdi ve kapattı.

Ağzımdan çığlık atıyordum ama bana bile acınası geliyordu.

"Yapabiliyorken dinlenmenizi öneririm. Yakında işler da zorlaşacak."

Tekrar durana kadar bütün bir gün geçmiş gibiydi. Kapak açıldı ve bana baktı. "Bak, bu işi iki şekilde halledebiliriz. Yaygara koparmadan işini yaparak cömertliğimi takdir edebilirsin ya da sana hiçbir hakkı olmayan bir çiftlik hayvanı gibi davranabilirim. Hangisini tercih edersin?"

Gözlerimi dikmiş bakarken nefretimın sıcaklığının gözlerimden yayıldığını hissedebiliyordum. "O zaman tutmayı mı tercih edersin?"

Çok fena işlemem gerekiyordu. Ve susamıştım... ve açlıktan ölüyordum.

"Etrafta kimse yok, yoksa durmazdım. İstersen çığlık atabilirsin ama seni çağırmaya gelebilecek tek kişi bir yeti ve bu durumda ikimiz de ölürüz." Arabanın arkasını çözdü. "Ne olmuş yani?"

Ona baktım ve başımı salladım.

"Pekâlâ." Ayak bileklerimden tutup beni kenara sürükledikten sonra bağlardaki tüm düğümleri çözdü.

Bileğimi kurtardıktan sonra suratına olabildiğince sert bir tekme attım.

Serbest kaldığım anda yapacağımı biliyormuş gibi botumu yakaladı. "İşemek istiyor musun, musun?" Beni kolumdan tuttu ve yatağıma yatırdı.

ayaklarım, ellerim birbirine bağlıydı. Ona

baktım ve ellerimi uzattım.

"Pantolonunu ıkaracağım."

Ağzımı kapatan iplere karşı hırladım.

"Seni özdüğüm an bana saldıracaksın." Pantolonuma doğru ilerledi.

Hemen geri çekildim ve ipi ağzımdan çıkarmaya çalıştım.

ırpınışımı izledi ve ipi çekmeden önce bana acıdı. "Ne söylemeye çalışıyorsun?"

"Eğer bana dokunursan, seni öldürürüm."

"Daha önce sana dokunmama aldırmamıştın."

"Ah, hatırlatma bana." Ellerimi uzattım. "öz beni." "Sadece yaygara ıkarmazsan."

"Yapmayacağım."

Kollarını göğsünde kavuşturarak arabaya yaslandı. "Yalan söylediğini biliyorum."

"Yalan söylemiyorum."

"Hala yalan söylüyorsun."

"Sadece öz beni."

"Evet, hemen ."

Ellerimi bıraktım ve bakmaya devam ettim.

"söyleyeyim. Eğer benimle uğraşırsan, bir daha tuvaleti kullanmana asla izin vermem."

şimdiye kadar karşılaştıklarına hiç benzemeyen bir rakipti. Kendi babamdan daha hızlıydı. Bilmemesi gereken şeyleri biliyor gibiydi. Bir kılıç ya da bir

Silah, şu anda kaçmam pek mümkün görünmüyordu. "Bunu bana neden yapıyorsun?"

"Tuvaleti kullanmak istiyor musun, musun?"

"Evet ama bunu neden yaptığınızı da bilmek istiyorum."

Yanıma geldi ve bileklerim serbest kalana kadar ipteki tüm düğümleri çözdü. "İki dakikan var."

Tahriş olmuş cildime masaj yaptım ve sonra ağaçların arasına girdim. Babamın dağın içine inşa ettiğı, kayalıkların dibine kadar ileri geri kıvrılan uzun patıkadaydık. Neredeyse dibe varmıştık. Soğuktan anlamıştım. Bir ağacın arkasına geçtim, yapmam gereken her şeyi yaptım ve sonra birkaç dakikalığına özgürlüğümün kıymetini bilerek orada durdum.

İki dakikam dolmuştu ama beni rahat bıraktı.

İçinde bulunduğum koşulların farkına varır varmaz paniğe kapıldım. Gizemli bir adam tarafından esir olarak tutuluyordum, aslında bir adam olmadığından şüphelendiğim bir adam. Beni gerçekten önemseyen Ethan'ı incitmiş ve kendimi beni umursamayan birinin kollarına atmıştım.

"Zaman doldu, tatlım."

Korkunç gerçekliğime geri dönmek istemediğim için ağacın arkasında kaldım. Annem kaybolduğumu fark etmiş miydi? Babam iyi miydi? Döndüğünde beni bulabilecek miydi? Ağaç hizasından geri döndüğümde onu elinde iplerle orada dururken gördüm. "Bunu neden yapıyorsun?"

"Fark eder mi?"

"Tabii ki önemli."

Bana yaklaştı ve bileklerimin etrafındaki ipleri sabitlemeye başladı.

Ona baktım, bakışlarında bir insanlık parıltısı görecekmışim gibi yüzünü inceledim. "Beni nereye götürüyorsun?"

Bileklerimle işi bittiğinde ayak bileklerime geçti ve beni arabaya kaldırmadan önce onları da sabitledi.

"Bunu neden yapıyorsun?"

Ağzımı tıkadı ve ipi başımın etrafına doladı, tüm tedirginliğime karşı tamamen kalpsizdi.

Dizine tekme atmaya çalıştım ama geleceğini biliyormuş gibi yan çizdi. Sonra tekrar sabitlemeden önce beni muşambanın altına doğru itti. "Kişisel bir şey değil, tatlım."

Eğim kaybolduğunda dibe ulaştığımızı anladım. Şimdi düz bir zemindeydik. Beni götürdüğünden beri , bu yüzden ne kadar zaman geçtiğinden ya da annemin gittiğimi fark edip etmediğinden emin değildim.

Kapağı geri çekti ve anında buz gibi hava içeri doldu.

"Burası o kadar da kötü değil, değil mi?" Ayak bileklerimdeki düğümü yakaladı ve beni serbest bırakmadan önce yakınımı sürükledi.

Doğrudum ve etrafımızdaki dünyaya baktım. Yerde bembeyaz kar vardı. Çam ağaçlarını kaplamıştı. Genellikle HeartHolme'e ejderhayla gittiğimiz için burada çok az zaman geçirmiştik ama babam bana bu lanetli soğukta burada yaşadığı hayatla ilgili hikâyeler anlatmıştı. Tepeye doğru kıvrıla kıvrıla giden patikaya baktığımda çok uzakta olduğunu gördüm.

Bileklerimdeki bağları kesti. "İstersen koşmaya çalış ama ben daha hızlıyım." "Yarışıp öğrenmeye ne dersin?"

Dudaklarında hafif bir gülümseme belirmeden önce gözleri benimkilere kilitlendi. Hiçbir şey söylemedi ve atlara doğru yürüdü. Onları arabadan kurtardı ve birini diğerinin eyerine bağladı. "Ata binmeyi biliyor musun?"

Arabadan atladım ve vücudumun ayak bileğime kadar kara battığını hissettim. Dondurucu bir soğuk vardı ve ben buna hazırlıksızdım. Aurelias, önünde bir yılan olan siyah bir zırh giymişti. Malzemesi parlaktı, gökyüzünden ve kardan gelen ışığı yansıtıyordu. Ayrıca siyah bir pelerin giyiyordu. Bu, onu korumak için yeterliydi.

Ama aşırı sıcaklarda bile bundan etkilenmemiş görünüyordu.

Vagonun arkasındaki dolaba uzandı ve giysileri çıkardı. "Donmadan önce bunu giy." Arabanın arkasına fırlattı.

İnadına reddetmek istedim ama bu saçmalık için fazla üşümüştüm. Su geçirmez botları, kürklü pantolonu ve bana vermek için başkasından çalmış olması gereken ağır paltoyu giydim.

"Hadi gidelim."

"Nereye gidelim?"

Gri benekli beyaz ikinci ata doğru yürüdü. "Gel bakalım. Kalkmana yardım edeyim."

"Tek başıma lanet bir ata binemeyeceğimi mi sanıyorsun?"

"Ne kadar çabuk işbirliği yaparsan, o kadar çabuk

ısınırsın." "Ve ölü."

Bana soğuk bir bakış atarak atın yanında durmaya devam etti. "Ölmeyeceksin."

"O zaman bana ne olacak?" "Sadece şu

lanet ata bin-"

Engbeli karda manevra yaparak eğimli patıkaya geri dönmeye çalışarak koşmaya başladım. Benden daha hızlı olabilirdi ama kar ikimiz için de bir engeldi ve eğer bir kez kayarsa ben öne geçebilirdim.

Beni yakalayıp atlara doğru geri çekmeden önce ancak on adım atabilmiştim.

"Benden kaçamayacağını söyledim zaten."

"Neden bu kadar hızlısın?"

Beni bir kez daha iterek atlara doğru geri dönmeye zorladı. "Nesin

sen?"

Beni görmezden geldi ve atların beklediği yere doğru sürüklemeye devam etti.

"Cevap ver bana!" Neyle karşı karşıya olduğum hakkında hiçbir fikrim yoktu. İnsan değildi ama Dişler'den biri de değildi. Nekroz da değildi çünkü onu sayısız kez çıplak görmüştüm ve hiç lekesi yoktu.

Beni atın önüne yerleştirirken beni görmezden geldi. "Sana bir cevap borcum yok."

"Bir hafta boyunca seninle yatmam için beni kandırdın-"

"İstemediğin bir şeyi yapman için seni kandırmadım. Utanıyorsun diye tarihi yeniden yazamazsın. İstedğin için beynimi siktin tatlım. Şimdi bin şu lanet ata."

Avucum yüzüne çarptı ve ben daha ne yapacağımı düşünmeden hareket etti.

Darbeyi aldı ve sessiz bir kızgınlık iç çekişi yaptı.

"Ethan'la kalmalıydım."

Bana tekrar bakmadan önce bir an durdu. "İyi adamlar her zaman en son bitirir, değil mi?" Kalçalarımın tuttu ve beni kaldırıp bacaklarımı eyerin üzerine açmaya zorlamadan önce beni çevirdi.

Dizginleri elime alır almaz, topuklarımı ata vurup havalandım. Ama at hareket etmedi.

Aurelias diğer ata binmekte acele etmedi, dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme vardı. "Haydi gidelim."

Aurelias atını karda sertçe sürerek kıyıda içerilere doğru ilerledi. Güneye, HeartHolme'e doğru gitmiyordu ve oraya hiç gitmemiş olsam da, bu yönde yaşayan tek bir şey olduğunu biliyordum.

Dişler.

Işık gökyüzünü terk ettiğinde, atları bir açıklığa yönlendirdi ve attan indi.

Karanlığa doğru koşmak anlamına gelse bile tekrar havalanmaya çalıştım ama atım beş para etmezdi. Bu da Aurelias bakmıyorken diğer ata binmem gerektiği anlamına geliyordu.

Aurelias onu bir ağaca bağladı, ne düşündüğümü çok iyi biliyormuş gibi bir dizi düğüm attı.

Karın içine düştüm ve hemen ateş yakmak için etrafta eski dallar aradım.

"Ateş yok."

"Burada donacağım-"

"O zaman bana yaklaşman gerekecek." Atımı aldı ve aynı şekilde ağaca bağladı.

"Evet, ben ."

"Bana uyar." Heybesinden kısa bir kürek aldı ve küçük bir alandaki karı temizledikten sonra, muhtemelen üstündeki kar kadar soğuk olmasına rağmen, yere bir yatak örtüsü bıraktı. "Birkaç saat dinlenin. Sonra atları yaya olarak götüreceğiz."

"Karanlıkta mı?" İnanamayarak sordum. "Bu şimdiye kadar duyduğum en aptalca fikir."

"O zaman belki ben ölürüm ve sen de gitmekte

özgür olursun." "Eğer sen ölürsen, muhtemelen

ben de ölürüm."

"Dinlen. Ben izleyeceğim."

"Yani, uyumana gerek yok ve karanlıkta görebiliyorsun..."

Arkasını dönüp en yakındaki ağaca yaslandı ve sanki hiçbir şey göremiyormuş gibi zifiri karanlığa baktı. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve soğuk onu hiç rahatsız etmiyormuş gibi kıpırdamadan durdu.

Titremelerim hemen başladı ve artık titrememi durduramıyordum.

"Yatağınızın fermuarını tamamen kapatın. Vücut ısınıızı içerde hapsedecek ve sizi sıcak tutacaktır."

"Bunu daha önce yapmışsın gibi geliyor."

"Belki de yapmışımdır."

"Yani Dişler sana insanları kaçırman için para mı ödüyor? Onlara yemeleri için av getirmen için?" Hiçbir şey söylemedi.

"Çünkü ben alabileceğın en kötü insanım. Babam öğrendiğinde-"

"Seni kurtarmaya gelecek. Evet, planımız bu."

Kalbim karnıma saplandı. "Bu hiçbir zaman benimle ilgili olmadı."

Gözlerini karanlığa dikti.

"Babamı istiyorsun."

"Ve küçük kızı için yapmayacağı şey yoktur."

Kendimi yataktan dışarı attım ve ona doğru koştım ama yaklaştığımda döndü ve ben bir şey yapamadan iki kolumu birden yakaladı. Elleri çelik gibiydi, bedenimi bir ejderha pençesinin kavrayışıyla sıkıyordu. Beni geri çekilmeye zorladı, sanki hayatım boyunca aldığım eğitim yetersizmiş gibi beni alt etti.

Yapabileceğim tek şeyi yaptım ve çığlık attım.

Sesi bastırmak için hemen avucuyla ağzımı kapattı ama ben döndüm ve tekrar çığlık attım. "Orada neyin gizlendiğini biliyor musun?"

Tekrar bağırarak için ittim ama bu sefer boynumu sıktı ve beni boğdu. Tekme ve yumruk attım, babamın bana öğrettiğı gibi dirseklerimi sertçe kollarına indirdim ama bu adam taştan yapılmıştı.

Görüşüm hızla kayboldu ve kendimi kayıp giderken hissettim, beni bekleyen yatağa doğru manevra yaparken bedenimin sürüklendiğini hissettim. Altına girdim, dünya karardı ve sonra her şey bitti.

Uyandığımda atın üzerindeydim, düşmeyeyim diye bağlanmışım. Karanlıktı, ay ışığı ancak etrafımızdaki kardan yansımaya yetiyordu. Aurelias atı dizgininden tutarak ilerletti, sanki gündüz gibi net görebiliyormuş gibi karanlığın içine adım attı.

Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum. Belki de ben bayılınca hemen toparlanıp gitmişti. Belki de ilk etapta sadece dinlenebilmem için durdu ve buna ihtiyacım kalmadığında devam etti.

Acelesi vardı.

"Ne kadar oldu?" Sesim bir vıraklama gibi çıkıyordu. Soğuk da yardımcı olmadı.

"Birkaç saat," dedi. "Bir daha çılgılık atarsan, bu yolculuğun geri kalanında ağzını tıkarım. Son uyarı."

"Siktir git."

Atın ön tarafından sessiz bir kıkırdama geldi. "Sen

Dişler'den birisin."

"Öyle olsaydım, beni öptüğünde fark etmez miydin sence? Ya da amını yüzüme bastırırken?"

"Vay ... Siktir git."

Bu sefer kıkırdamadı. Hiç umursamıyor gibiydi. "Çöz beni."

Yanıma gelip bağlarımı çözmeden önce atı durdurdu; yüzü, kim bilir ne kadar zamandır uyumamış olmasına ve zorlu koşullara rağmen hâlâ yakışıklıydı. Mükemmel bir şekilde korunmuştu, yüzü her zaman yontulmuştu, gözleri yeni uyanmış gibi parlaktı.

Ellerim serbest kaldığında bileklerimi ovuşturdum ve o da atı tekrar çekmeye başladı. Artık tehlike geçtiğine göre, soğuk etime ve kemiklerime işledi ve rüzgâr tenime çarptıkça irkildim. Güçlü bir rüzgâr

ve kar yüzüme çarptı. "Eğer Dişler'den biri değilsen, neden beni onlara götürüyorsun?"

"Bir prensese göre iyi bir yön bulma duygun var."

Prenses demesinden nefret ediyordum, sanki zor durumdaki genç kızla eşanlamlıymış gibi. "Ben bir prensesten daha fazlasıyım. Delacroix, HeartHolme ve bu kıtadaki tüm Krallıkların gelecekteki Kraliçesiyim ve beni nereye götürdüğünüzü çok iyi biliyorum."

Beni görmezden geldi.

"Soruma cevap ver."

"Üzgünüm tatlım, ama sen benim prensesim değilsin. Sana hiçbir şey borçlu değilim."

"Yaptığın şeyi yapmak ve beni ölüme götürmek için gerçekten kalpsiz bir pislik olmalısın."

"Ve haklı olursun."

Güçsüz bir şekilde atın üzerine oturdum ve düşünmeye çalıştım, babamın ne yapacağını düşünmeye çalıştım. "Eğer öleceksem, bana kim olduğunu söyleyebilirsin."

"Ölmeyeceğini söyledim zaten. Sadece çeneni kapalı tut ve gitmene izin versinler."

"Ben asla çenemi kapalı tutmam ve babama bir şey olmasına izin vermem."

"Bu senin ayrıcalığın."

"Sadece söyle."

Cevap vermeden önce uzun bir duraklama oldu. "Sana söylesem bile bana inanmazsın."

Ian Amca'nın sahilde gördüğü siyah gemiyi düşündüm, kimsenin tanımlayamadığı bir gemi. "Sen bu topraklardan değilsin. Başka bir yerden geliyorsun... çok uzaklardan."

Sessiz kaldı.

"Canavarların emrini yerine getirmek için neden buraya kadar geldin?" "Çünkü o canavarlardan bir şeye ihtiyacım vardı."

"Eminim fiyatlarını karşılayabilirim, hatta iki katına bile ." Atı durma noktasına getirdi.

Kalbim bir umut dalgasıyla çarptı.

Atın üzerinde oturduğum yere doğru ilerledi, eldivenli elleri hâlâ dizginlerde bana bakıyordu. "Onlar anlaşmanın kendilerine düşen kısmını çoktan tamamladılar. Ben sözümü yerine getirmek için onurumla bağlıyım."

"Onur mu? Eğer biraz onurun olsaydı, beni kurtarıyor olurdun."

Uzaklara baktı, karanlıkta seçemediğim yolu görüyordu. "Dediğim gibi, kişisel bir şey değil." Atı tekrar çekmeye başladı, doğrudan rüzgâra ve kara doğru.

Şafak söktü ve karlı dağlar açık bir günde görülebiliyordu. Bulut örtüsü olmadan hava daha da soğuktu, o kadar soğuktu ki, sırf ısınabilmek için Dişler'e tutsak olmayı dört gözle bekliyordum.

Babam bana sohbet etmek için Dişler'i ziyaret edeceğini söylemişti. Belki de şansım yaver gider ve o zaten oradayken varırdım. Tam bu düşünce aklımdan geçerken, gözlerim gökyüzündeki iki renkli noktaya takıldı. Önce kuş olduklarını düşündüm ama yaklaştıkça pullarının parlaklığını gördüm.

Hemen Aurelias'a baktım. Gözleri önündeki dağlarda, gökyüzünden habersiz görünüyordu.

Yaklaştıklarında ağzımı açtım ve olabildiğince yüksek sesle bağırdım. "Baba!" Kollarımı çılgınca salladım, ejderhaların çığlığını duymasını, aşağı bakmalarını ve dikkatlerini çekmek için kollarımı savurduğumu görmelerini umuyordum. "Baba!"

Aurelias beni attan çekip çıkardı ve karın içine attı. Eliyle ağzımı kapattı ve başımın etrafındaki ipleri sıkmadan önce ağzımı tıkadı.

Gözlerim yukarı kalktı, pulların gökyüzünden geçip kaybolduğunu gördüm.

OceanofPDF.com

AURELIAS

Babası iki devasa ejderhayla yanımdan geçti ve ben kafamı kaybedebilirdim. Ama kızın çılgınlıklarını duyamayacak kadar yüksekteydi ve aşağıdaki iki figürü fark edemeyecek kadar hedefine odaklanmıştı. Babasını savaşta yenebilirdim ama ejderhası varken onu yenemezdim.

Yolun geri kalanında ağzını tıkadım. Sorduğu sorularla, kaçma ve kasıklarımın diz çökme girişimleriyle zaten başımı ağrıtıyordu. Onu Dişler'e ne kadar çabuk teslim edersem, ait olduğum yere, eve o kadar çabuk dönebilirdim. Kingsnake döndüğünde ve ben dönmediğimde babam kızmış olmalı. Aylar geçmesine hâlâ dönmediğim için de kızmış olmalı.

Belki de öldüğümü düşündüler.

Dişler'in krallığı olan Kayalıklar'ın kapısına yaklaştık ve uzaktan beni tanıyan muhafızlar kapıyı açarak içeri girmeme izin verdiler.

Harlow atın üzerindeki bağlarla savaşımaya başladı, kendini kurtarmak için umutsuzca elinden geleni yapıyordu. Ama ip çok sıkıydı ve Harlow'un böyle kalın ipleri koparacak kaba kuvveti yoktu.

Krallığa girdiğimizde ve kapı arkamdan kapandığında, denemeyi bıraktı.

Onu attan indirdim ve yürüyebilmesi için ayak bileklerindeki bağları kestim.

Yüzünü asmadı, kayıtsız görünüyordu ama içinde gelgitli bir korku dalgası vardı. Bunu göğsünün yarıklarında hissedebiliyordum, kalbinin atışını, küçük bedeninin içindeki çaresizliği hissedebiliyordum.

Sesimi alçalttım ve ona hitap ettim. "Dediklerini yaparsan gitmene izin verirler."

Gözleri bana kaydı ve bakışlarındaki nefret o kadar güçlüydü ki neredeyse zehirliydi. Eğer elleri serbest olsaydı, tam o anda boynuma dolanır, canımı sıkarlardı. Başını geriye doğru salladı ve bana tükürdü. "Babam seni canlı canlı yüzecek ve sonra derini ejderhasına yedirecek."

Tükürüğün yüzümde kalmasına izin verdim. Aynı tükürüğü ağızımda ve aletimde hissettiğimde hakaret gibi gelmemişti. Gözlerim başka yöne kaydı ve Rancor'a baktım, tamamen siyah giyinmiş, yüzünde ince bir sırıtışla yaklaşıyordu. "Beklediğimden uzun sürdü ama borcunu ödedin." Gözleri Harlow'un üzerindeydi, onu dikkatle aşağı yukarı süzüyordu. "Babasının gözlerine sahip."

Tıpkı bana tükürdüğü gibi ona da tükürdü.

Rancor peleriniyle yavaşça sildi. "Ve onun ruhunu." Parmaklarını şıklattı. "Götürün onu."

İki Diş ona doğru ilerledi ve kollarını birine doğru savurup iki yumruğuyla yüzüne vurdu. Sonra diğerinin tam dizine tekme attı. Her şey çok çabuk oldu, sanki doğru anı bekliyormuş gibiydi. Sonra havalandı, rastgele bir yön seçti ve ona sadık kaldı.

gitmedim. İşim bitmişti.

Rancor diğerlerine başıyla işaret etti ve ardından bütün bir filo onun peşine düştü. "Onunla oynarken çok eğleneceğiz."

Gözlerim tekrar onunkilere kaydı, sözleri karşısında midemde bir karanlık biriktiğini hissettim. "Ne derler bilirsin. Yemeğinle oynamamalısın."

Benim sahip olmadığım fazladan dişlerini gösteren grotesk bir gülümseme yüzüne yerleşti. "Evet ama yemekler nadiren bu kadar lezzetli ve güzel olur."

Midemdeki gerginlik hâlâ devam , ejderhalar geçtiğinden beri hissetmediğim bir huzursuzluk seliydi bu. "Kızına ne yaptığını öğrendikten sonra Kral Rolfe ile fazla ilerleme kaydedeceğinden şüpheliyim."

"Fark etmez. Zaten o buraya gelmeden ölmüş olacak."

Uyuşma başladı, hem ayaklarımda hem de ellerimde hissi kaybetmeme neden olan türden bir uyuşma. Soğuk beni hiç etkilemedi. Sıcak bir şöminenin yanında olsam da farkı anlamazdım. "Planımız bu değildi."

"Planlar değişti. Siz gelmeden önce Kral Rolfe buradaydı."

"Ejderhaları tepemizde gördüm. Ne oldu?"

"Geminizi tespit etti. Beni tam olarak yaptığım şeyi yapmakla suçladı, ona ihanet etmekle. Onunla konuşmayalı uzun zaman oldu. Onun zekâsını ve paranoyasını unutmşum."

"Eğer doğruysa bu paranoya değildir."

Omuz silkti. "Artık bir önemi yok. Yapılanları değiştirecek gücü yok."

"Eğer onu öldürürseniz, elinizde hiçbir kanıt olmaz."

"Ona giysiler, bir tutam saç, her türlü kanıt gönderebilirim. Ona bir mektup yazdırabilir ve onu öldürebilirim... Olasılıklar sonsuz."

Uyuşukluk hastalığa dönüştü. Sadakatime sahip olmayan bir adama ihanet ettiğimde suçluluk hissetmedim çünkü o bir yabancıydı. Krallar öldü ve her gün yenileri taç giydi. Babası hükümdarlık rolünü üstlendiğinde riskleri biliyordu. Ama kızı... bu farklı bir hikâyeydi. "Onu sadece koz olarak kullanacağını söylemiştin. Onu öldürmekle ilgili hiçbir şey söylemedin."

Bana baktı, o gülümseme hâlâ oradaydı. "Bu algıladığım sevgi

mi?" "Ben sadece anlaşma şartlarını tekrarlıyorum, ki sen onları

değiştirdin." "Ve dediğim gibi, Kral Rolfe'un ziyareti her şeyi

değiştirdi."

"Onu öldürmek zorunda değilsin-"

"Onu öldüreceğim. Ve sonra o ortaya çıktığında, onu öldüreceğim. Sonra yolumda duran tek kişi kraliçesi olacak ve boğazını kesmeden önce kendimi onun bacaklarının arasına sokacağım."

Babam ve kardeşlerim dışında kimseye sevgi beslemiyordum, bu yüzden Harlow ve ailesinin diğer üyeleri umurumda değildi ama yine de rahatsız olmuştum. Akacak kandan sorumlu olmak ağzımda kötü bir tat bırakmıştı. "İhtiyacım olan tek şey yılan zehriydi, bu da bunu çok dengesiz bir ticaret haline getiriyor."

"O zaman başka ne istiyorsun Aurelias? Gitmeden önce bir ısırık?"

Onun kanını bir kez bile arzulamamıştım. Her şey harekete geçmişti ve artık bunu durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Babasına gerçeği söylemek için Delacroix'ya dönsem bile, ben oraya varmadan çok önce ölmüş olacaktı. Yapılan şey artık asla geri alınamazdı. "Bana gemimin nerede olduğunu söyle, ben de yoluma gideyim."

Gülümsemesi kayboldu ve bakışlarını başka yöne çevirdi. "Kral Rolfe ve Vekilharç Rolfe kuzeyden güneye sahili gözlüyorlar. Boynumu açığa çıkarmadan seni bir gemiye bindirmemin imkânı yok."

"Ama yine de boynunu ortaya çıkarmak üzeresin."

"Sahil izleniyor. Bağlantılarım isteklerimi yerine getiremeyecek."

Bir adım öne çıktım, öfkem beni ele geçirmişti. "Bir anlaşma yaptık, Rancor. Ben sana prensesi getireceğim, sen de beni bir gemiyle eve götüreceksin."

"Beklemesi gerekecek."

"*Beklemek için mi?*" İnanamayarak sordum. "Kral Rolfe teslim olsa bile, yine de tüm krallıkları yenmek zorundasın. Bu en başından beri bir intihar göreviydi ve eve dönebilmek için senin galip gelmeni bekleyecek değilim. Şimdi, bana lanet bir gemi getir."

Rancor geri çekildi, elleri yanlarına gitti, bir eli kılıcının kabzasına yakındı. "Liman şehrine gidip bir gemi için ödeme yapabileceğinden eminim. Yanında çalışan denizcilerin parasını ödemen için sana altın verebilirim."

Sesimi kontrol etmek zorundaydım. Şiddet içeren bir şey yapmadan önce elimi kontrol etmeliydim. "Sana bu kızı getirmek için hayatımı tehlikeye atıyorum ve sen beni terk mi ediyorsun?"

"Niyetim asla seni terk etmek değildi Aurelias. Kral Rolfe'un bizden şüphelenmeye başlaması talihsizlik. Bu beklemediğim bir sonuçtu. Ve bunun için beni suçlayamazsın çünkü fark ettiği *senin* gemindi. Planımı tehlikeye atan *senin* ihmalkarlığındı. Ayrılmaya hazır olana kadar misafirperverliğimizden faydalanabilirsiniz, ancak eve dönmek için kendi ayarlamalarınızı yapmanız gerekecek."

OceanofPDF.com

HARLOW

"Dokunma bana!" Kaçmaya çalıştım ama oda küçüktü ve gidecek hiçbir yerim yoktu. Bir tanesi bana doğru geldiğinde, iki elimle birden yere vurdum ve onu bayılttım. İki tanesi aynı anda üzerime geldi ve sonra sırtüstü çevrildim ve ayak bileklerimden sürüklendim.

Kendimi kurtarmak için tutunabildiğim her şeye tutunmaya çalıştım ama bunlar sadece yabani otların ve bitkilerin kökleri idi. Bir taş bulduğumda onu Dişlerden birine fırlattım ama tek yaptığı beni tekmelemek oldu.

Binaların birindeki bir hapisane hücresine sürüklendim, pencerelerin üzerinde parmaklıklar ve köşede bir şilte olan bir oda. Ayaklarımı yere düşürdüler ama ben kalkmadan botlarımı tutup çekiştirerek çıkardılar.

"Ne yapıyorsun lan sen?" Pantolonumu tuttuklarını ve aşağı çekmeye başladıklarını hissederek kendimi ittim. "Seni öldüreceğim!" Başka bir Diş de saldırıya katıldı ve kıyafetlerimi çıkarabilmeleri için beni tuttu. Pantolonum indi ve sonra iç çamaşırımı aldılar. "Hayır!" Öfkem o kadar güçlüydü ki, bu korkunç şeyin başıma gelmesine izin vermeyi reddederek gözyaşları olarak patladı.

Kazağımı ve üstümü aldılar, sütyenimi de aldılar ve beni tamamen çıplak bıraktılar.

Ama sonra durdular.

Bileklerim duvara dayalı çelik bir zincire bağlıydı ve giysilerimi odanın diğer tarafına, ulaşamayacağım bir yere attılar. Dizlerimi göğsüme çekerek çömeldim ve elimden geldiğince vücudumu örtmeye çalıştım.

Sessizlik sağır ediciydi ve göz kapaklarımı yakan sıcak gözyaşlarıyla orada oturdum. Yıkılıp ağlamak istiyordum ama annem bunu asla yapmazdı, babam da kesinlikle yapmazdı. Gelecek ne kadar kasvetli görünürse görünsün, geleceğin kraliçesi korkuya teslim olmamalıydı. Bir süre gözlerimi kapattım, kendimi sakinleşmeye zorladım, kendimi bir sonraki adımı düşünmeye zorladım.

Gözlerimi tekrar açtığımda tek gördüğüm penceresinde parmaklıklar olan boş bir odaydı. Kapı kilitli olabilirdi ya da olmayabilirdi, ama tasmam kısıydı, bu yüzden tam olarak oradan çıkamazdım. Bu zinciri kırmak için yeterince güçlü bir şey ihtiyacım vardı ama elimdeki tek şey yerdeki bir şilte idi.

Bu da birilerinin benim için gelmesini ve onları öldürmesini beklemem gerektiği anlamına geliyordu.

Başımı duvara yasladım ve üstümdeki mavi gökyüzünü, tepemde süzülen iki ejderhayı hayal ettim. "Neden beni duymadın?"

Saatler geçti ve ben orada tek başıma, bana ne olacağından korkarak oturmaya devam ettim. Babam beni kurtarabilirdi ya da ikimiz de ölebilirdik. Eğer Pyre ve Fırtına geri dönebilselerdi, tüm bu canavarları canlı canlı yakıp beni güvenli bir yere taşıyabilirdilerdi.

Sonra kapı açıldı.

Sesi duyunca irkildim, gardımı almıştım ve planımı uygulamaya hazırdım. Eğer onları öldürebilirim, kendimi kurtarmak için kullanabileceğim bir silahları olabilirdi.

Kapı tekrar kapandı ve tükürdüğüm adam olmamasını umarak saldırganımı görmek için baktım.

Ama o Aurelias'tı.

Beni birçok kez çırılçıplak görmüş olmasına rağmen vücudumu daha da sıktım.

Bir an bana baktı ve sanki bakmaması gerektiğini fark etmiş gibi bakışlarını hızla kaçırdı ve köşede duran giysilerime doğru yürüdü. Onları topladı ve yanıma koyarak bana geri verdi.

Onlara baktım, bileklerim bağlı olduğu için giyemedim.

İçime girmeme yardım edecekmiş gibi iç çamaşırlarıma doğru ilerledi.

"Bana yardım etmek mi istiyorsun? Beni serbest bırak." Beni oraya koyan oydu, bu yüzden böyle bir şey olması mümkün değildi.

Düşünüyormuş gibi bileklerimi saran çeliğe baktı. "Ne yapıyorsun?"

"Seni buradan çıkaracağım." Çenesini indirdi ve tekrar bana baktı. "Ama benim için bir şey yapmalısın."

Aklıma ukalaca bir yorum geldi ama asla ağzımdan çıkmadı çünkü önemli olan tek şey hayatta kalmaktı. Oradan çıkmak için her şeyimi verebilirdim, sağ elimi bile. "Adını söyle."

"Beni istediğim yere götürecek mürettebatı olan bir kalyon istiyorum." Hiç soru sormadım. "Peki."

"Anlaştık mı?" Gözlerimin içine baktı, bir yalan izi arıyordu. "Buradan çıkmak için bir gemi küçük bir bedel. Şimdi beni serbest bırak."

Bıçağı deniz kenarındaki kayalar gibi siyah olan bir hançer çıkardı ve kilidi açacak bir anahtarı taklit etmeye çalışarak metali kurcalamaya başladı. Dakikalarca uğraştı, bıçağı kayıyor ve metalin yüzeyini çiziyordu.

"Anahtarınız yok mu?"

"Öyle olsaydı, zamanımı bununla boşa harcayacağımı mı düşünüyorsun?"

"Dışlar'e teslim edip sonra da serbest bırakacak kadar aptalsınız, o yüzden-"

"Çenenen kapatırsan çok daha iyi konsantre olabilirim."

Sessizleştim, metali metale sürterek kilidi tekrar tekrar açmasına izin verdim. Ama sonunda bir kilit tıkladı ve bir elim serbest kaldı. "Tanrılara şükürler olsun." Elimini vücuduma doğru çektim, göğsümü dizlerim yerine kollarımla kapattım.

Aynı şeyi diğer kilit için de yaptı ve sonunda kilidi . "Giyin." "Kestireceğimi mi sandın?"

"Kapa çeneni. Kapa çeneni."

"Sen. Kapa çeneni. Kapa çeneni." Aurelias arkasını dönüp başka tarafa bakma nezaketini göstermiş olsa da, hemen bütün giysilerimi çıkardım ve olabildiğince çabuk giyindim. Kılıcım yanımda değildi, bu yüzden yanımda her şeyim vardı. "Buradan nasıl çıkacağız? Kapı çok yüksek."

"Tırmanacağız."

"Kapıya tırmandığımızı görmeyeceklerini mi düşünüyorsun?" Şüpheyle sordum. "Dağlara tırmanıyoruz."

"Az önce dağlar mı dedin?"

"Evet." Bana bakmak için döndü. "Seni buradan çıkarabilmemin tek yolu bu. Bunu yapabilir misin, yapamaz mısın?"

"Yapabilirim, ama-"

"Ama diye bir şey yok. Evet

ya da hayır." "Evet."

"O zaman beni takip et." Önce kafasını kapıdan dışarı çıkardı ve ortalık sakinleşince bana kendisini takip etmemi işaret etti.

Şehrin kenarına, ıssız gibi görünen bölgelerden birine ve kayalık çıkıntıya doğru gizlice ilerledik. Hava karanlıktı, bu yüzden dağlardaki girinti ve çıkıntıları görmek zordu. Daha önce hiç dağa tırmanmamıştım, hele karanlıkta.

"Git."

"Ben mi?" diye sordum inanamayarak. "Ne yaptığımı bilmiyorum-" "Eğer senden yukarıda olursam seni yakalayamam."

"Beni yakalaman için sana ihtiyacım olduğunu kim söyledi?"

"Hiç mısın?" "Hayır. Asla."

Derin bir nefes aldı, sanki bana tahammül edebilmek için bir an hava almak gerekiyormuş gibi. "Sadece. Git."

Kayaya tutundum, parmaklarım için bir çatlak buldum ve sonra kendimi yukarı çektim.

"Aşağı bakma. Mümkün olduğunca çabuk hareket edin."

Gözlerimi devirdim ve devam ettim, kendimi yukarı kaldırmadan önce parmak uçlarım için oluklar buldum. Botlarım bazı çıkıntılara asıldı ve tırmanmama yardımcı oldu. Üstümde bir şey olmadığında yanlara kaymak zorunda kalıyordum, bu da tepeye çıkmamı uzatıyordu. Ne zaman altına baksam Aurelias oradaydı ve sanki düşmemi bekliyormuş gibi beni izliyordu.

"Sana aşağı bakmamamı

söylemiştim." "Sadece seni

kontrol ediyordum-" "Benim

için endişelenme."

Bir sonraki tutuşuma ulaşmaya çalıştım ama çok uzaktaydı ve parmaklarımı sonuna kadar uzatamadım. Sonra büyük eli kışıma gitti ve beni kaldırdı. Onu yakalayabildim ve sonra eli arkamdan ayrıldı.

Bana yardım etmemesini tercih ederim ama kaçmayı da tercih ederim.

Tırmanmaya devam ettik, güneş ışığı dağda tam üzerimizde parlıyordu. "Nasıl oldu da kimse bizi fark etmedi?"

"Çünkü güneş ışığı yerine karanlığı tercih

ediyorlar." "Ama yine de..."

"Devam edin."

Devam ettim, sonunda dinlenebileceğim bir platoya ulaştım. Kendimi kenara çektim, sonra orada uzandım, nefesimi tuttum, sonunda durmama izin verilene kadar ne kadar yorgun olduğumu fark etmedim.

Aurelias bir süre sonra kendini kenara çekti, ama benim gibi nefessiz kalmamıştı. "Kara ulaşana kadar tırmanacağız. Sonra kayaya tutunmadan daha ileri gidemeyiz." Kayanın yüzüne doğru ilerledi, gölgede durup Dişler Krallığı'na baktı. "Hadi gidelim."

"Bana bir saniye ver-"

"Bir saniyemiz bile yok."

"Bizi göremezler-"

"Krallıklar Kralı'na karşı koyabilen kadın sen misin?" Bir adım öne çıktı ve beni küçümsercesine bana baktı. "Çünkü pek öyle görünmüyor." Kayaya döndü, ona katılsam da katılmasam da devam etmeye hazırды.

Öfkenin parmak uçlarım dahil her şeyi yaktığını hissettim. Babamla savaş alanında yüzleşebilirdim ama kaya tırmanışı konusunda hiç deneyimim yoktu. İki aktivite karşılaştırılmazdı. Kendimi yukarı ittim ve parmaklarım için ilk oluğa bakarak onun yanına geldim. İlk hareketlerimi planlamadan önce sıkıntılı bir iç çektim. Sonra tutunacak bir yer buldum ve kendimi yukarı çektim.

"Aferin kızıma."

Ona bakmak için yaptığım her şeyi bıraktım.

Bakışlarımla karşılaştı, az önce bana verdiği cesarete rağmen gözleri soğuktu. "Ne?"

Tekrar dağa baktım ve bir sonraki tutamağı yakaladım. "Hiçbir şey yok."

Karlara ulaştığımızda yukarı doğru tırmanmayı bıraktık ve batıya doğru ilerleyerek keşfedilmemiş arazide sahile geri döndük. Burada yolumuzu bulmak daha zordu çünkü sürekli bir eğim vardı. Kayaların üzerindeki kar kalın değildi, bu yüzden kaymak kolaydı.

Çok soğuk olduğundan bahsetmiyorum bile.

Dişlerimi sıktım ve şikâyet etmedim çünkü çıplak ve Dişler'in esiri olmaktansa giyinik halde üşümeyi tercih ederdim. Güneş batmıştı ve şimdi ufukta sadece birkaç ışık huzmesi parlıyordu. Hava şimdiden sonsuz derecede soğumuştı.

Aurelias, gün ışığının olmaması kararlılığına engel değilmiş gibi yürümeye devam etti.

Durdum. "Şu anda ciddi olamazsın."

Batıya doğru baktı, bir ayağını bir kayanın üzerine koymuş araziye bakıyordu. Dönüp tekrar bana bakmadan önce birkaç saniye baktı, zırhının ve silahlarının ağırlığına rağmen omurgası hâlâ dikti.

"Devam edersek bacaklarımızı kıracağız."

Sert ifadesi boştu, düşünceleri gömülmüştü. "Bizi burada bulamayacaklar. Ejderhaları yok." "Eğer hareket etmeyi bırakırsak, donarak ölebilirsin."

"Ben mi? Peki ya sen?"

"Soğuk beni rahatsız etmiyor."

"Saçmalık, bu seni rahatsız etmiyor. Seni rahatsız etmemesi için bir yeti olman gerekir."

Bakışlarını sürdürdü, eli dinlenmek için kılıcının kabzasına gitti. "Gece boyunca seni sıcak tutacak bir uyku tulumumuz yok. Korkarım hastalanacak ve komplikasyonlar yüzünden öleceksin."

"Ben hastalanmam."

Kendini beğenmiş bir sırıtiş dudaklarını oynattı. "Çünkü sen kraliyet ailesindensin." Gözlerim kısıldı. "Krallığım için kıcıımı yırtarak çalışıyorum."

"Evet, heykeltıraşları becermek ve barda arkadaşlarınızla bira paylaşmak zor bir iş gibi görünüyor."

"Siktir git Aurelias. Ailemin her üyesi hayatını Delacroix'ya adamıştır. Kardeşim orduda görev yapıyor, babam her an savaşın eşiğindeymişiz gibi antrenman yapıyor ve annem de halkımızla ilgileniyor. Zamanı geldiğinde tacı almaya ve düşmanlarımı ezmeye hazırım."

"Yine de her gün tarlalarda yıpratıcı bir şekilde çalışmakla aynı şey değil, *Majesteleri*."

"Sen ikiyüzlüsün."

"Öyle miyim?"

"*Kim* ya da *ne* olduğunuzu bilmiyorum ama önemli biri olduğunuzu biliyorum. Eminim çok rahat bir hayatınız vardır."

Sohbetimiz ilerledikçe, kalan güneş ışığı da gökyüzünden kayboldu. Artık sadece gölgeler ve karanlık vardı. Gözleri başka yöne kayd ve yakışıklı yüzü düşüncelerle sertleşerek başka bir yere baktı.

"Karanlıkta tökezlemek istiyorsan, devam et. Ama ben yerimde kalacağım." Yakındaki bir kayaya geçtim, üzerimdeki karı sildim ve sonra soğuk taşın üzerine oturdum. Sıcaklığı yakın tutmak için dizlerimi göğsüme çektim ama yine de her nefes alışımda buz sarkıtlarını hissediyordum.

Benimle tartışmak yerine çekip gitti ve ortadan kayboldu.

Beni gerçekten terk mi etti?

Onu aramayı reddettim, muhtemelen burada tek başıma öleceğimi kabul etmeyi reddettim.

Birkaç dakika sonra elinde bir yığın dalla geri döndü. Bazı kayaların üzerine bir yığın yaptı ve ardından bir kibrit çaktı. Alevlerin büyümesi ve yayılması biraz zaman aldı ama sonunda odunları yalayarak bir şenlik ateşi oluşturdular.

"Ateş yakmak yok dediğini sanıyordum." Alevlere yaklaştım ve çömeldim, sıcaklığın yüzümdeki tüm buzları erittiğini hissettim.

Alevlerin diğer tarafında durmuş, arkamızdaki karanlık ormana bakıyordu. "Başka seçeneğimiz yok - çünkü onsuz öleceksin." Zırhından pelerini çıkardı, sonra bana doğru yürüdü, kumaşı vücuduma sardı ve başlığı başıma geçirdi.

"Peki ya sen?" Isınmazsam ciğerlerime bir hastalık gireceğini bildiğim için şikayet etmeden kabul ettim.

Ateşin diğer tarafına doğru yürüdü. "Sana soğğun beni rahatsız etmediğini söylemiştim."

"Kürkle kaplı değilsiniz, bu nasıl mümkün olabilir?"

Sanki karanlıktan başka bir şey görebiliyormuş gibi tekrar ormana baktı. "Biraz uyumalısın."

"Peki ya sen? Senin de uykuya ihtiyacın yok mu?"

Gözleri bana kayd, bakışları soğtu. "Diğer insanlar kadar değil." "Cidden... Nesin sen?"

Bir ayakkabısını bir kayaya dayamış, eli kılıcının kabzasında ormana bakıyordu.

"Bana söylemeyecek misin?"

"Size karşı hiçbir yükümlülüğüm yok. Anlaşılmadıysa özür dilerim." "Bana karşı yükümlülüğün yok mu? Bu cümleyi daha önce de söylemiş gibisin." Hâlâ bana bakmıyordu. "Uyu. Ben nöbette kalacağım."

"İki gündür uyumuyorsun-"

"Endişenizi takdir ediyorum ama yersiz."

Gözlerim önümdeki ateşe kayd, pelerinin içini dolduran ve bedenimi ısıtan yakıcı ısıya değer verdim. Kığımın altındaki taş hâlâ soğtu ama yakında ateş onu da ısıtacak. Bir yetiyle yüzleşmek istemiyordum ama o kadar üşümüştüm ki bu riski almaya hazırdım. "Beni neden kurtardın?"

"Sana bir gemiye ihtiyacım olduğunu söylemiştim."

"Daha önce ihtiyacın yok muydu?"

"Rancor anlaşmanın bir parçası olarak bana yolculuk sözü verdi. Yalan söyledi."

"Ama sen beni aldın. Yani sen de anlaşmanın sana düşen kısmını tamamlamadın."

Bana bakmak için döndü. "Söz verdiğim gibi seni onların ellerine teslim ettim. Görev tamamlandı. Şimdi ihtiyaçlarım değişti, bu yüzden çıkarlarımız artık uyuşmuyor. Onlara hiçbir şey borçlu değilim."

"Yani bir gemiye ihtiyacın olmasaydı beni orada ölüme mi terk edecektin?" Başka tarafa baktı.

"Beni bırakmaya niyetleri olsaydı çırılçıplak soyup öyle , bunu ikimiz de biliyoruz."

Konuşmamızın yoğunluğuna rağmen çevremize odaklanmaya devam etti.

"Yani, eğer size bir gemi bulamasaydım, tecavüze uğrayacak, işkence görecektim ve öldürülecektim..." Kalpsiz onu tanımlamak için doğru kelime değildi. Barbar biriydi, vicdanı sızlamadan beni korkunç bir kadere terk etti.

"Sadece çıkarlarımız aynı doğrultuda olduğu için minnettar olun."

HUNTLEY

Delacroix gökyüzünden görünüyordu ve daha yere inmeden sıcaklığı hissedebiliyordum. Eldivenlerimin içindeki eklemlerim çözöldü, nem vücuduma çarptıkça cildim daha az kuru hissetti. Şatonun pencereleri güneş ışığını belirgin bir parıltıyla yansıtıyor, sanki yanıyormuş gibi görünüyordu.

Açıklığa uçtum ve Storm'u indirdim, Ian da Pyre'yi yanıma indirdi. Yere indim, Storm'un burnunu okşadım ve sonra kalenin kapısına doğru yöneldim, karımın her an kaleden tepeden aşağı koşacağını biliyordum.

Ian yanıma geldi ve sessizce kapıdaki muhafızları geçtik.

Tam o sırada tepede Ivory'nin belirlediğini ve patikadan bana doğru hızla koştuğunu gördüm.

Onu gördüğümde sıırttım, kraliçe gibi üniformasını giymiş, bana doğru koşuyordu. Bir yanım Ian'ın kaybettiğı bir şeye tanıklık etmek zorunda kalmasına üzülyordu ama onu gördüğüm için umursamayacak kadar mutluydum.

Ama yaklaştığında bunun mutlu bir an olmadığını fark ettim.

Yüzü... daha önce hiç görmediğim bir şekilde buruşmuştu.

Bu beni durdurdu.

Bana ulaştı ama kollarıma atlayıp ağzını ağzıma yapıştırmak yerine neredeyse hıçkırıklara boğulacaktı. "Birisi

Harlow!" Bana haber vermek için şatodan buraya kadar koştuğu için nefes nefese kalmıştı ve yan tarafını sanki bir dikiş varmış gibi sıkıyordu.

Düşüncelerim boş kalırken birkaç saniye geçti, zihnim beni yüzleşemediğim dehşetten koruyordu. Ancak bu merhamet kısa sürdü ve çirkin gerçek göğsüme bir balyoz gibi indi.

Bu haberi bir kurban olarak sindirmiştim, ihanet adına dünyayı yakıp yıkacak bir kral olarak değil. Bedenim hareketsiz hale gelirken karıma baktım, acı tarif edilemezdi.

Ian yanımda durdu ve hiçbir şey söylemedi, aynı derecede dehşete düşmüştü.

Kendime gelmemin tek nedeni karımın gözlerindeki yaşlar, bu bilginin zehri yüzünden hasta olmuş bir şekilde zar zor ayakta durmasıydı. Bununla başa çıkamayacak kadar zayıftı, eskiden olduğu gibi sert bir asker olamayacak kadar kırılmıştı.

Ben de kaldım. "Bana her şeyi anlat."

"İki gün önce." Hıçkırığa hıçkırığa ağıladı. "Ethan'dan şüphelendim ama sonra bana görüştüğü diğer adamdan bahsetti... ve beni onları birlikte gördüğü kulübeye götürdü. Bodrumda bir ceset vardı..." Tekrar ağlamak için durakladı. "Sanırım onu aldı..."

Gözüme defalarca bıçak saplanmış gibiydi ve bıçağa boş boş bakmak zorunda . "Onun adı ne?"

"Aurelias."

"Neye benziyor?"

"Bilmiyorum," dedi. "General Henry onu aramak için ordumuzun bir kısmını uçurumların dibine götürdü. Atticus kendi tugayını aramak için kuzeye, Krallıklar'a götürdü. Ben geride kaldım... çünkü buna mecburdum." Nefes almak için soluk soluğa kalmaya, durmak bilmeyen gözyaşları arasında nefes almaya devam etti.

Ian'a bakmak için döndüm.

Karşılık verirken yüzü solgundu.

"Bu bir tesadüf değil."

Başını iki yana salladı. "Ben de aynı şeyi düşündüm."

Ivory bakışlarını aramızda bir ileri bir geri kaydırdı. "Dişler hakkında ne keşfettiniz?"

Tekrar karıma baktım. "Masum ve saf olduklarını iddia ettiler ve ben de aptalca onlara inandım." Harlow da aynı anda orada olabilirdi... ve ben onu orada bırakmıştım. "Onu geri getireceğim, Ivory."

Hıçkırıkları kesildi ama gözyaşları yanaklarında yağmur damlaları gibi parlıyordu. "Eğer yapmazsan devam edemem."

"Biliyorum." Yüzünün iki yanını tuttum ve aniden arkamı dönüp ejderhalarımıza dönmeden önce alnından öptüm.

"Huntley?"

Ian Pyre'a tırmanma aşamasındaydı. Zaten uzun bir yolculuk yapmıştık ama şimdi bedenlerimiz öfkeyle canlanmıştı. Storm'un önünde dururken Ivory'ye döndüm.

Orada dururken titriyordu, sanki içindeki öfke bir orman yangınıymış gibi. "Hepsini yak."

Ejderhalar kıtanın yarısını tek bir günde kat etmişlerdi ama mideleri boş ve enerji rezervleri tükenmiş olmasına rağmen iki kat daha güçlü uçuyorlardı. Ve sanki Dişler'in geldiğimizi bilmesini istiyorlarmış gibi gökyüzünde kükrediler.

Ejderhamın tepesinde ve gökyüzünde tek başıma, yüz ifademi sertleştirmek ve kalbimi taşa çevirmek zorunda değildim. Öfke, fırtınadaki şimşek gibi sinirlerimi elektriklendirdi ve bedenim her zamankinden daha güçlü hissetti, hatta onlarca yıl önce Üç Kral'ı kılıcımla yendiğim zamankinden bile daha güçlü.

Ama korkuyordum. Hayatımda hiç olmadığım kadar korkmuştum.

Karımı kaybetseydim, teselli edilemezdim. Ama kızımı kaybetmek... ona ne yaptıklarını hayal etmek... bu acıyı durdurmak için kendi hayatıma son vermeme yetti. Özgürlük için savaşıyordum, aşk için savaşıyordum ama hiç bu kadar önemli bir şey için savaşıyordum.

Yavrunu kurtaracağız, Huntley.

Hiçbir şey söylemedim, buz gibi hava yüzüme çarptığında hiçbir şey hissetmedim.

Ateşimizi, pençelerimizi ve dişlerimizi gördüklerinde onu serbest bırakacaklar.

Artık karanlıktı, çünkü gün ışığını HeartHolme'den Delacroix'e uçarak geçirmiştik. Sınırlı görüş mesafesiyle yaklaşmak tehlikeliydi ama beni caydıracak kadar güçlü bir tehlike yoktu.

Bir ömür sonra ejderhalar Dişler Krallığı'nı, Kayalıklar'ı aramak için yere daha da yaklaştı ve birkaç dönüşten sonra dağlarda yerini tespit ettiler. Fırtına, binaları tek başına aydınlatan bir ateş akımı saldı.

Pyre ateşini serbest bıraktı ve krallıklarını çevreleyen tüm ağaçları yakarak karanlık şehri aydınlığa kavuşturdu. Sanki zifiri karanlıkta onları bulamayacağımızı ummuşlar gibi, hiçbir pencerelerinde meşale ve ışık yanmıyordu.

Fırtına diğer ağaçları da yakarak dağlarda, şehri güneş ışığına rakip bir parlaklıkla gösteren bir ateş çemberi oluşturdu. Dişler yerde koşturmuyor ya da binalardan ayrılmıyordu. Duvar da kimse nöbet tutmuyordu.

İndirin beni.

Fırtına toprağa indi ve ağırlığıyla yeri titretti.

Kaydım ve aynı anda kılıcımı kınımdan çıkardım, bana saldıran Dişlere vurmaya hazırdım.

Ama kimse gelmedi.

Krallık terk edilmişti.

Ben binaların arasından geçip kapıya yaklaşırken Ian havadan koruma sağlamak için yukarıda uçmaya devam etti. Duvarın üzerinde

muhafızlar ve okçular, ama kimseyi bulamadım. Duvardan bir meşale aldım, Storm'un burnuyla yaktım ve sonra krallığı tek başıma aradım, kilitli olmayan kapıları açtım, orada herhangi birinin bulunduğu dair kanıt aradım.

Terk edilmiş olduğu anlaşıldığında, Ian yere indi ve Pyre'ın üzerinden kayd. "Burada kimse yok."

Ayağa kalktım ve ateşin binalar üzerindeki yansımasını inceleyerek bir yaşam belirtisi .

"Dağlarda saklanıyor olabilirler mi?"

Buraya kızımı kurtarmaya gelmiştim ama onun gittiğini biliyordum. "Arkamızı döndüğümüz anda gittiler."

"Çünkü biliyorlardı..."

Delacroix'ya döndüğüm anda gerçeği öğreneceğimi biliyorlardı.

"Ama nereye gitmiş olabilirler? Topraklarımızda bu kadar çok insanı saklayacak hiçbir yer yok." Ian yanımda yürüdü, kılıcını kuşanmıştı ve savaştacak kimsesi yoktu.

"Doğu."

Ian bana bakmadan önce bir binayı incelemeyi bitirdi. "Dağları aşmak için uçaktan başka yol yok."

"Dağların üstünden geçmediler, *altından* geçtiler."

Ian'ın yanakları kar rengine döndü. "Eğer bu doğru olsaydı, o tünelin yüzlerce mil uzunluğunda olması gerekirdi."

"Evet. Ve tamamlanması onlarca yıl sürer..." Bu sözleri söylerken, doğru olduklarını biliyordum. Savaşı kazandığımız andan itibaren bu intikamı planlıyorlardı.

"Topraklarımızdan kaçacaklarsa neden Harlow'u alsınlar ki?"

Kızımın hayatının tehlikede olduğunu bildiğim için zihnim öfkeyle çalıştı. "Onu bana karşı koz olarak kullanmış olmalılar."

"Evet, ama neden?" diye tersledi. "Senden ne istiyor?"

"Topraklarımızı Dişler'e teslim etmek için. Ve eğer reddedersem... ona yardım edecek müttefikleri var."

"Hangi müttefikler?"

"Doğuda her kim pusuda bekliyorsa," dedim. "Dediğim gibi, bu plan çok uzun zamandır yürürlükte... Harlow doğduğu andan beri... ben savunmasız kaldığım andan beri."

Ian bakakaldı, soğuk kış esintisi saçlarını geriye savuruyordu. "Sabah oraya uçalım."

"Yolculuğu yürüyerek yapıyorlar, dolayısıyla bu yolculuğu bir tünelde tamamlamaları çok uzun zaman alacaktır."

"Sonra ejderhalarla savaşa hazırlanacağız."

"Bunu tahmin edeceklerdir, dolayısıyla bu sonuçtan korkmamalarının bir nedeni olmalı."

"Huntley, Harlow'u kurtarmalıyız-"

"*Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?*" Burun deliklerim alevlenerek tersledim. "Şu an içimde ölmediğimi mi sanıyorsun? Ama ben sadece çocuklarımdan değil, karımdan, halkımdan ve ejderhalarımızdan da sorumluyum. Eğer bu işi yapacaksak doğru yapmalıyız çünkü kızımın hayatı buna bağlı. Körü körüne acele etmek tam da Rancor ve müttefiklerinin istediği şey. Beni ele geçirirlerse Krallık düşer. Ivory ikimizi de kaybederse liderlik yapamaz. Atticus da mantıksız düşünecektir. Bunu yapabilecek tek kişi benim, bu yüzden doğru şekilde yapılmalı." Oluştuklarını bilmediğim yaşlar gözlerimi yaktı. Şimdi yüzüm sıcaktı, göz kapaklarım kırıksıklıklarına biber tohumu sürülmüş gibi yanıyordu. Babamdan çalınan Krallığı geri almıştım ve şimdi geçmiş kendini tekrarlıyordu. Ama kaybetmeyi göze alamayacağım bir şeyi, kızımı kaybetmiştim.

Ian beni izledi ve yüzümdeki duygulara dayanamayacağını anlayınca bakışlarını kaçırdı.

Orada öylece duruyordum, etrafım ateş ve yalnızlıkla çevriliydi, en sevdiğim insanlardan birini kurtarmak için hiçbir planım yoktu. Hayatımda ilk kez kendimi değersiz, tamamen yetersiz, ailemi ve halkımı hayal kırıklığına uğratmış gibi hissettim.

Ian yanıma geldi, eli omzuma gitti ve gözlerimdeki parıltı şimdi onun gözlerindeydi. "Harlow'u öldürmek için götürmediler, yani zamanımız var. Onu bulacağız, Huntley. Ve biz gelene kadar dayanacak kadar güçlü."

Daha sert nefes aldım, karımın önünde, kardeşim dışında kimsenin önünde asla göstermeyeceğim zayıflığımla savaşmak için elimden geleni yaptım. Gözlerimi birkaç kez kırptım ama bu, gözlerime dolan ve yanaklarımdan aşağı süzülen nemi durdurmaya yetmedi.

"Onu bulacağız," diye tekrarladı, gözleri benimkileri yansıtıyordu. "Bulacağız."

OceanofPDF.com

AURELIAS

Dağların arasından batıya, denize doğru ilerliyorduk ve yaklaştıkça neyle karşılaşacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bu dünyayı pek tanımıyordum ve Rancor'un bana verdiği harita dağlardaki bu yürüyüşte yardımcı olmayacaktı. Bir noktada aşağı inmemiz gerekecekti ama bu kadar çok kar varken, bu tehlikeli bir iniş olacaktı.

Zorlu koşullara rağmen Harlow bana ayak uydurdu ama asıl motivasyonunun gurur olduğundan şüpheleniyordum. İlk kez duyguları yok gibiydi, sanki soğuğa, kıtlığa ve sefalete alışmış, iliklerine kadar hissizleşmişti.

Acıkmıştım, birkaç gündür acıkmıştım ama hakkımdaki gerçeği öğrenmesini göze alamazdım. Ne kadar az bilirse o kadar iyiydi.

"Dinlenmem gerek."

Arkamı döndüğümde onu bir kayanın üzerinde otururken gördüm, hala ısınmak için pelerinimi giyiyordu, tamamen bitkin bir haldeydi. "Bu kadar uzun süre dayanabilmene şaşırdım."

"Göründüğümde daha güçlüyüm."

"Hikayen kapağa uyuyor."

Bana bakmak için başını hafifçe çevirdi. "Bu da ne demek şimdi?"

"Ne görürsen onu alırsın."

"Tekrar soruyorum, bu ne anlama geliyor?"

Hâlâ birkaç saatlik gün ışığımız vardı ve artık rüzgâr durduğu için dünya berraktı. Göz alabildiğine beyazdı, o kadar sessizdi ki ürkütücüydü. Etrafımızda hiçbir yaşam belirtisi yoktu ama sahte bir güvenlik hissine kapılmadım.

"Açlıktan ölüyorum. Avlanmamız

gerek." "Ne istiyorsun?"

"Pardon, burası menüsü olan bir restoran mı?" diye sordu ukala bir tavırla.

Yürüdüm ve konuşmayı bıraktım, sakinleştğinde bile düşmanca bir tavır sergiliyordu. "Burada kal. Kımıldama."

"Her neyse."

Kılıcımı açtım ve yanına koydum.

Bana bakmadan önce ona göz attı. "Ne yapıyorsun?"

"İhtiyacın olursa diye." Elimde yayımla ormanın içine doğru yürüdüm. Yardım isterse onu duyabilecek kadar yaklaştım ve sonra çalılıarın arasına çömelip beklemeye başladım. Otuz dakika sürdü, ama sonunda bir tavşan biraz güneş almak için yerde zıpladı ve onu tek atışta öldürdüm. Kardeşlerim ve ben insan olduğumuz zamanlarda avlanırdık. Akşam yemeğini masaya koymaktan sorumluyduk. Ne zaman başarısız olsak yatağa aç girerdik, bu da babamın öğretmek istediği bir dersti. Erkekler olarak ailelerimizin geçimini sağlamaktan sorumluyduk ve başarısızlığın gerçek sonuçları vardı.

Geri döndüm elimdeki tavşanı görünce, "Sen avlandığına göre ben temizleyip giydirebilirim" dedi.

"Sadece bir ateş yak, küçük bir ateş."

Kılıcımı bıraktığım kayaya dayamıştım ve o da ölü dallardan yapılmış derme çatma bir şişle küçük bir ateş yakmak için işe koyuldu. Eti pişirdik ve etin pembeliğini gidermek için pişirdikten sonra ona yemesini söyledim.

"Peki ya sen?"

"İhtiyacım yok." Yiyecek fazla et yoktu ve zaten yemediğim için, görünüşü kurtarmak için israf etmek istemedim.

"Sen de benim kadar uzun zamandır yemek yemedin-"

"Acıkırsam avlanırım. Ye ki yola çıkabilelim."

Tartışmayı bıraktı ve parmaklarıyla hepsini yedi, dudaklarına ve avuçlarına kar sürerek temizledi. "Okyanusu görebiliyorum. Yaklaşıyoruz. Ama aşağı nasıl ineceğiz?"

"Hiçbir fikrim

yok."

"Tırmanamayız."

"Yaklaştığımızda bir yol bulmamız gerekecek."

"Ya da geldiğimiz yoldan geri dönebiliriz-"

"İntihar."

"Karlı bir dağdan aşağı inmenin öyle olmadığını mı düşünüyorsun?" diye tersledi.

"Bak, seni orada bırakıp bir ata binip gidebilirdim. Burada sıkışıp kaldım çünkü senin hayatını kurtardım."

"Çünkü bana bir gemi için ihtiyacın vardı, pislik."

Aç ve yorgun olduğum için şakağımın arkasında hafif bir migren hissederek sinirli bir iç çektim. Altın yılanlardan zehri almak büyük bir fedakârlık gerektiriyordu ve eve döndüğümde bunun karşılığını alsam iyi olacaktı. "Devam edelim. Hava kararmadan önce mümkün olduğunca çok yol kat etmeliyiz."

Hava kararmadan hemen önce okyanusu net bir şekilde görebiliyorduk ve daha fazla yolumuz olmadığını biliyordum. Dağlar uçuruma doğru yükseliyordu ve daha yukarıya çıkmanın tek yolu kayaya oyulmuş patıkaydı.

Bu da aşağı inmemiz gerektiği anlamına geliyordu.

Gece için ateş yakmaya başladı.

Son birkaç gecedir şansımız yaver gitmişti, dağlarda kimse küçük kamp ateşimizi ve gökyüzüne yükselen dumanı fark etmemişti ve şansımızın yakında tkeneceğinden korkuyordum. Ama eğer ısınmazsa muhtemelen ölecekti. Sesinin farklı çıkmasından hasta olduğunu anlayabiliyordum. Bunu saklamak için elinden geleni yapıyordu, sanki hasta olmak bir zayıflık belirtisiymiş gibi ve onu çabucak geri getirmezssem daha ciddi bir şeye dönüşeceğinden korkuyordum.

Ateşin önüne oturdu, pelerini onu sımsıkı sarıyordu ve alevlere bakarken hiçbir şey söylemedi. Hasta ve şmşken ve birkaç gün st üste aynı kıyafetleri giymişken bile hâlâ güzel bir kadındı. Elementler bir dağı fethedebilirdi ama onun görünüşünü fethedemezlerdi.

"Biraz uyumalısın."

"Peki ya sen? Uyumuyor, yemek yemiyor ya da pelerin giymiyorsun ve iyisin..."

Artık benden korktuğunu, bana ayak uydurmak için baskı hissettiğini, yoksa kıyaslandığında zayıf görüneceğini biliyordum. Bu bir yarışmaydı ama benim gerçekte ne olduğumu bilseydi, bunun kazanamayacağı bir yarışma olduğunu da bilirdi. "Bana hiçbir şey kanıtlamak zorunda değilsin, Harlow."

"Hiçbir şey kanıtlamıyorum."

"O zaman uyu."

"Karda soğuk bir kayanın üzerinde nasıl uyuyabilirim?" diye sordu kuşkuyla.

"Denedim ama işe yaramıyor."

"Eğer uyumazsan, soğuk algınlığın zatürreye dönüşür ve seni öldürür."

"Ben hasta değilim-"

"Bir şey kanıtlamaya çalışmadığını söylemiştin."

Kollarını dizlerine doladı ve onları kendine doğru çekti, gözleri ateşe dönmeden önce benimkilere dik dik baktı. "Senin yanında gardımı düşürdüm ve sen de beni aptal yerine koydun. Bunu bir daha yapmayacağım."

"Peki hasta, üşümüş ve yorgun değilmiş gibi davranmak bunu nasıl sağlıyor?"

"Babam her zaman düşmanlarınızın zayıflığınızı bilmesine asla izin vermeyin derdi." Gözleri tekrar benimkilere kaydı ve buna eşlik eden bir öfke dalgası vardı, o kadar güçlü bir öfke ki azalan gücüne rağmen onu hissedebiliyordum.

"Kişisel olmadığını söylediğimde, bunu kastetmiştim-"

"Evet, kesinlikle kişisel değildi... Bu kesin." Gözleri tekrar ateşe . "Bilmem gerekirdi."

"Bunu bilmenize imkân yoktu."

"Senin gibi bir adam neden benim gibi bir kadınla ilgilensin ki..."

Harlow aklından geçenleri çekinmeden söyledirdi, bu yüzden ne hissettiğini her zaman bilirdim ama sözlerinin anlamını çözemezdim. "Bu ne anlama geliyor?"

"Ciddi misin?" Bana tekrar baktı. "Gerçekten bana bunu söyletecek misin?"

"Gerçekten anlamıyorum."

Gözlerini devirdi. "*Şu haline bak.*" Eliyle başımdan ayak parmaklarıma doğru bir hareket yaptı. "Gerçek olamayacak kadar iyisin ve benden sadece bir şey istediğini varsaymalıyım. Bu asla tekrarlamayacağım bir hata."

Hâlâ anlamıyordum, çünkü o istediği her erkeğe sahip olabilecek kadar güzel bir kadındı. "Koşullar farklı olsaydı yine de seni isterdim."

Gözleri ateşe odaklanmıştı, sanki beni görmezden geliyordu.

"Uyumanız gerek. Bitkin düşersen vücudun soğuk algınlığıyla mücadele edemez." "Benim için endişelenmene gerek yok, tamam mı?"

"Eğer sen ölürsen, gemimi alamam."

"kaç kere söylemem gerekiyor?" Gözleri tekrar benimkilere döndü. "Hava çok soğuk."

"O zaman ben de seninle yatarım. Bu seni uyuyacak kadar sıcak tutar-"

"Bana dokunmana izin vermektense burada soğukta ölmeyi tercih ederim." Bir saniye önce sakindi ama şimdi sözleri bir kılıcın ucu gibi keskindi.

Yine de ateşin etrafında dolaştım.

"*Ben ciddiylim.*" Ayağa kalktı, dokunuşum onu gerçekten tiksindirmiş gibi benden uzaklaştı.

"Seni sıcak tutabilirim-"

"*Ölmeyi tercih ederim cümlesinin* hangi kısmını anlamıyorsun?" Nefreti, kalbinin içinde sürekli atan bir davul gibi hissediliyordu. Avuçları yukarıdaydı, sanki çok yaklaşırsam beni itecekmiş gibi.

"Bu hayatta kalmakla ilgili, Harlow. Hayatta kalmanın duyguları yoktur."

"Katılmıyorum. Hayatta kalmak duygularla ilgilidir ve içgüdülerim bana senin insan olmadığını, daha önce hiç karşılaşmadığım bir canavar olduğunu söylüyor ve bana tekrar yaklaşmana izin verirsem aptallık etmiş olurum."

Aç bir yetinin saldırısına uğramadan bir gece daha geçirdik ve şimdi aşağı inmenin bir yolunu bulma zamanıydı. Kenarda durup aşağıya baktım ve çoğu yerde çok dik olduğunu gördüm. Kar ekstra bir tehlikeydi ve zaten şüpheli olan araziye kayganlaştırıyordu. Geçebileceğimiz küçük bölümler bulmalı ve sonra bir sonraki bölümü bulmalıydık... kilometrelerce uzakta olsa bile.

Harlow dün gecedен beri bana tek kelime etmemişti. O konuşmadan önce de benden nefret ediyordu ve onu hayatta tutmaya çalışmama rağmen bu yüzden benden daha da çok nefret ediyordu.

"Şu bölümü görüyor musun?" Aşağıya doğru eğimin en az olduğu mesafeyi işaret ettim. "Oradan geçeceğiz, sonra güvenli olan bir sonraki noktayı bulacağız. Dibe inene kadar bunu yapmaya devam edeceğiz."

"Bu sonsuza kadar sürer."

"Ama yaşayacağız."

Yolculuğa başladık, geçilebilecek farklı noktalar bularak dağdan aşağıya doğru yavaşça ilerledik. Öğleden sonra olduğunda rüzgâr şiddetlendi ve ardından bulutlar kalınlaşarak kar yağdırdı. Bir kar fırtınası yaklaşıyordu ve bir dağın kenarında olmak olabileceğimiz en tehlikeli yerdı.

İlerlemeye devam ettik ama rüzgâr daha da sert eserek görüş mesafesini düşürdü ve yolu kayganlaştırdı.

Elini tuttum ve onu öne doğru çektim.

kurtulmaya çalıştı. "Bana dokunma konusunda ne demiştin?"

"Düşeceksin."

"Yardıma ihtiyacım yok, göt herif." Bir şey anlatmak için yanımdan geçip gitti ve dağdan aşağı tek başına inmeye başladı.

Yanına geldim, ayağını kaybetme ihtimaline karşı ona yakın olmaya çalıştım. Etrafımız karla bulanıklaşmıştı, bu yüzden dibi görmek imkânsızdı. Orada olup olmadığımızı ancak zemin düzleştiğinde anlayacaktık.

Bütün gün devam ettik, gökyüzünde neredeyse hiç güneş ışığı kalmadığında bile devam ettik, ama devam ettim çünkü yakın olduğumuzu hissettim. Durup sabaha kadar beklemek daha güvenli ama Harlow'un görüldüğünden milyon kat daha kötü hissettiğini biliyordum... ve zaten yarı ölü görünüyordu.

"Burası dip." Karanlıkta dışarı baktım ve düz karlı araziye gördüm. Karanlık manzarayı yutmadan önce elli metre kadar uzanıyordu. "Duvara daha yakın durursak bizi rüzgârdan korur."

"Buradan çok uzak olmayan bir mağara biliyorum." Dişlerinin takırtısından zar zor konuşabiliyordu. Nefes alış verışı de farklıydı, sanki ciğerleri olması gerektiği gibi çalışmıyordu. "Kayalıkların orijinal yoluna yakın."

"Neye benziyor?"

"Yarık yana doğru, bu yüzden kafadan baktığınızda... bir çatlak gibi görünüyor. Ama şu an o kadar karanlık ki görebileceğimizi sanmıyorum."

"Bulabilirim. Hadi gel." Karda ilerledim ama arkama baktığımda neredeyse hiç ilerlemediğini gördüm. Dondurucu soğuklarda geçen günler ve gecelerden sonra vücudu sonunda pes ediyordu.

Geri çekildim ve onu kollarıma aldım.

Tek bir itirazda bulunmadığında, gerçekten ne kadar kötü durumda olduğunu anladım. Onu göğsüme yaslayarak, uğuldayan rüzgâr ve dönen karda, tarif ettiği mağarayı ararken ileriye doğru taşıdım. Karanlıkta görebiliyordum ama güneş ışığının yardımı olmadan yerimi anlamak zordu, özellikle de yabancı bir ülkede. Evime döndüğümde sadece bitki örtüsüne bakarak yerimi bulabilirdim ama burası yepyeni bir yerdi.

Otuz dakika sonra şansım yaver gitti ve taştaki çatlağı buldum. Giriş küçüktü ve içeri girmek için yanlamasına adım atmam gerekti. Yolcuların kullandığı bir mola yeri gibi, içinde saklama kapları ve yatak örtüleri olan küçük bir mağaraya girmeden önce birkaç metre yana kaydım. "Harlow, onu buldum." Yüzüne baktığımda kollarımda uyuyordu, teni az önce içinden geçtiğim kar gibi solgundu.

Onu bir yatağın içine yerleştirdim, bulabildiğim tüm battaniyelerle üzerini örttüm ve ardından ateş yaktım. Alevler çıtırdarken dışarıda rüzgar uğulduyordu ve içerideki sınırlı alan nedeniyle, ormandaki bir kulübe gibi hissederek hızla ısındı.

Saklama kaplarına baktım ve kurutulmuş et ve meyvenin yanı sıra çeşitli kuruyemişler ve su buldum. Durana kadar ne kadar yorgun olduğumu fark etmemiştim. Çözülene kadar soğuğun kemiklerime kadar işlediğini fark etmemiştim. Onun yanındaki taş uzandım ve anında uykuya daldım, alevler annemin bana söylediği bir ninni gibiydi.

Sabah boyunca ve öğleden sonraya kadar uyudu.

Fırtına geçmişti ve söz verdiği gemiye ulaşmak için patıkaya yönelmek ve kayalıkların tepesine çıkmak için mükemmel bir fırsattı, ama dinlenmezse vücudunun az önce çektiği çileye yenik düşeceğinden korkuyordum.

dayandı. Diğer insanların çoğu bu yolculukta öldü ama o iradesi ve inatçılığıyla, çoğu insanı öldürecek olan bu durumdan sağ çıkmayı başarmıştı. Küçük ve narin bir görünüşü vardı ama özü kılıcımın çeliği kadar güçlüydü.

Uyandığında yanaklarına renk gelmişti. Dudakları yeniden pembeleşmişti ve gözleri o kadar kuru ve boş değildi. Yaptığı ilk şey ateşe bakmak oldu, sonra üzerine yığılmış battaniyelere dokundu. Muhtemelen vücut ısısının sıcaklığını hissetmek için önce kendi eline, sonra da yanağına dokundu. Sonra doğrulup beni aradı ve beni küçük mağaranın karşısındaki duvarın dibinde otururken buldu. "Onu bulmuşsun."

"Yapmasaydım ölecektin." Yanına koyduğum yiyecek ve su dolu kabı başımla işaret ettim. "Ye ve iç. Zirveye ulaştığımızda artık soğuk için endişelenmemize gerek kalmayacak." Crescent Falls'taki soğuğa, yılın her günü yağan kara alışkındım. Belki de bu yüzden, soğuk kanlılığıma ek olarak, doğa koşullarıyla son derece iyi başa çıkabiliyordum.

Her şeyi afiyetle yedi, verdiğim kadarını yedikten sonra daha fazlasını istedi.

"Burayı nereden biliyorsun?"

"Bunu bana babam gösterdi. Ben doğmadan önce kullanmış."

"Delacroix'yı geri almaya çalışırken... mantıklı."

Atıştırma lık larını alıp oturdu ve bana bakarak yemeye başladı. "Demek buralısın."

Geçmişlerini biliyor olmam, burada ikamet ettiğim anlamına gelmiyordu. "Hikayeyi duydum."

"O zaman annem ve babamın bulaş ılmaması gereken insanlar olduğunu biliyorsun." "Rancor'a babanı devirme fikrinin aptalca olduğunu söyledim." "Beni geri getirdiğine göre hâlâ bunu yapmaya niyetli mi?"

Omuz silktim. "Emin değilim. Tüm detayları benimle hiç paylaşmadı. Biz müttefikiz ama onun davasını desteklemiyorum."

"O zaman neden en ona gittin?" "Sana ondan bir şeye ihtiyacım olduğunu söyledim."

"Peki Dişler size başka kimsenin sunamayacağı ne sunabilir?"

Kendim hakkında bilgi vermeden bunu açıklayamazdım. "Masum bir insanı yakalamanızı gerektirecek kadar önemli olan neydi?" Hâlâ hiçbir şey söylemedim.

Benden hiçbir bilgi yemeğini ve suyunu bitirip ayağa kalktı. "Hadi gidelim. Evde olmak için sabırsızlanıyorum."

Uçurumun yukarısındaki patikaya ulaştık ve yürüyerek çıktık. At sırtında çok daha kolay olurdu ve tırmanış başladıktan kısa bir süre sonra uyluklarımdaki yanmayı hissettim. Yol boyunca Harlow'u arayan askerler görmeyi bekliyordum ama sürpriz bir şekilde kimse yoktu.

Yukarılara çıktıkça hava daha da ısındı ve Harlow yürüyüş sırasında giysilerini çıkarmaya başladı. Bana pelerinimi geri verdi ve terlemeye başladığında kazağını beline bağladı.

Yolculuk boyunca hiçbir şey konuşmadık, enerjimizi yürüyüşe odakladık.

Ayrıldığımızdan beri yemek yememiştım, bu yüzden döndüğümde yapacağım ilk aktivite bu olacaktı. Yalnız birini bulacaktım, işini bitirdikten sonra kurutup saklayabileceğim birini. Eğer avımın yaşamasına izin verirsem, birileri ısırıklarını fark edecek ve kısa süre içinde köyde dedikodular başlayacaktı. Vampirlerin ne olduğu hakkında hiçbir fikirleri yoktu, ama Dişlerin ne olduğunu biliyorlardı, bu yüzden onlardan biri olarak etiketlenecektim.

Tepeye ulaştığımızda o kadar ısınmıştım ki geçen hafta ne kadar üşüdüğümü unutmuşum. Yakınlarda insanlar gördüm, ama onlar hasatlarını karakola teslim etmek üzere kayalıkların dibine inmek üzere olan çiftçilerdi. Onu fark etmemiş gibiydiler, daha çok hayvanlarına ve arabalarına odaklanmışlardı.

Ağaçların altında yürüdük ve o Delacroix'ya giden patıkaya doğru ilerledi.

"Nereye gidiyorsun?"

Durdu ve omzunun üzerinden bana baktı. "Eve mi?"

"Gemimi aldıktan sonra eve gidebilirsin."

Kaşları çatıldı, sonra bana doğru yürüdü, artık donmamış olan gözlerindeki ışık geri gelmişti. "Babamla konuşmadan bunu nasıl yapabilirim?"

"Ben aptal değilim, Harlow. Babanın bana ne yapacağını biliyorum."

Gözleri yüzümde sabit kaldı. "Sana bir gemi bulmadan-"

"Delacroix'da hiç gemi yok. Liman şehrine gitmemiz gerekiyor, orada kâhyadan bana bir gemi ve mürettebat sağlamasını isteyeceksin, soru sormak yok. Anlaşma buydu, Harlow."

"Bunu yapmayacağım-"

"Emin . Bana borçlusun."

"*Sana borçlu muyum?* Pislik herif, ailem muhtemelen şu anda öldüğümü düşünüyordur. Ya da daha kötüsü. Dişler beni çırılçıplak soydu ve bir hayvan gibi bağladı. O kış fırtınasında neredeyse ölüyordum. Liman şehrine gitmemiz bir hafta daha sürecek ve ailemin bir hafta daha acı çekmesine izin vereceğimi sanıyorsan delirmişsin demektir. İyi olduğumu bilmeleri gerek."

"Bana o gemiyi ne kadar çabuk , onlara iyi olduğunu o kadar çabuk söyleyebilirsin." Başını iki yana salladı. "Hayır."

"*Hayır mı?*"

"Ailemin şu anda nasıl acı çektiğini hayal bile etmek istemiyorum. Gerçekten kimsesi olmayan yalnız biriymişsin gibi bir izlenim edindim, bu yüzden sevdiğin birini kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsun."

Bu saçmalığa neredeyse gülecektim. "Elbette... Bunun bir şey olduğu hakkında hiçbir fikrim yok."

Gözleri benimkiler arasında gidip geliyordu. "Delacroix'ya gidiyoruz. Aileme iyi olduğumu söyleyeceğim. Sonra gemini sipariş edeceğim. Liman şehrine gidip nereye gitmek istiyorsan oraya gidebilirsin. İyi kurtuluşlar."

"Babanla yüzleştığım an beni öldürecek."

"Yapmamasını istersem yapmaz."

"Öfkesinden sağır olacak."

"Tek umursayacağı şey benim iyi olmam. Önceliği sen değilsin Aurelias."

"Buna inanmıyorum, tatlım."

Öfke bir duman bulutu gibi içinden fişkırdı. Gözlerinde ince bir değişim fark ettim, hançer gibi keskinleşmişti. "Bana öyle deme."

"Liman şehrine gidiyoruz."

"Delacroix'ya gidiyorum ve bu son sözüm. Bunun olmamasının tek yolu beni zorlamanız. Ama atınız yok, ipiniz yok ve beni bayıltan şey her neyse ondan daha fazlasına sahip olduğunuzdan da şüpheliyim. Sahip olduğun tek şey o kılıç ve bu benim itaatimi kazanmanı sağlamaz. Boynun için bu kadar endişeleniyorsan, liman şehrine tek başına gitmeli ve değerli gemini çalmalısın."

"Mürettebat olmadan bu yolculuğu yapamam."

"O zaman kamarotu kaçır ve onu zorla-" "*Bir*

anlaşma yaptık."

"Ve Delacroix'da bu anlaşmayı onurlandıracağım." Onayımı beklemeden, sakinlerini beslemek için et ve ürün sağlayan tüm tarım arazilerini geçerek uzakta bulunan kaleye doğru yola çıktı.

Geri çekilen sırtına baktım, benden cüsse ve güç olarak daha düşük olan bu minyon kadının kararları belirlemesine öfkeliydim. "Harlow."

Arkasını döndü.

"Söz vermeni istiyorum."

"Sana bir gemi bulacağımı söyledim ve ."

"Ve?"

"Babam seni öldürmeyecek." Tekrar öne döndü ve yürümeye devam etti. "Hadi gel. Yorgunum, açım ve banyoya hazırım. Üçlü tehdit."

Ne bir yalan ne de bir kötü niyet sezdim. İnsanlar yalan söylediklerinde yüz ifadeleri onları ele verirdi ve aynı şey kalpleri için de geçerliydi. Biri beni kandırmaya çalıştığında içimde bir korku dalgası hissederdim ama o konuştuğunda bunu hissetmedim.

Delacroix'nın kapısına yaklaştık ve muhafızlar prenseslerini görür görmez, kral ve kraliçe şatodan duysun diye boru çalmaya başladılar. Bana kılıçlarını çekmediler, muhtemelen o ve ben düşman gibi değil de müttefik gibi yan yana yürüdüğümüz için.

Tepeden şatoya doğru yürüdük, güneş ışığı sıcak ve acı verici bir şekilde tenime vuruyordu. Birbirimize hiçbir şey söylemedik ve onun göğsünün içinde biriken duyguları, dökmediği görünmez gözyaşlarını, ailesinin artık bu dünyada olmadığına dair korkularını hafifletme beklentisini hissedebiliyordum.

Kraliçe kalenin merdivenlerinin başında belirdi, üniformasını ve zırhını giymiş, çağrıldığında savaşa hazır gibiydi. Bize baktı ve bu mesafeden bile yüzündeki ezici duyguyu görebiliyordum. Koşmaya başladı, endişeli bir annenin çaresizliğiyle kızına doğru koşuyordu.

"Anne..." Harlow annesini yarı yolda karşılamak için ileri atıldı ve birbirlerine çarpan iki güçlü kaya gibi çarpıştılar.

Annesi onu sıkıca kavradı ve ona sarılırken acı dolu hıçkırıklara boğuldu. "Harlow..."

"Ben iyiyim."

Annesi ona sarılırken ağlamaya devam etti ve bu sahne bana ormanda günlerce kaybolduğumda annemin verdiği tepkiyi hatırlattı. Oraya avlanmaya gitmişim ama düşüp bileğimi burkmuştum ve babamın beni asla bulamayacağından korkarak birkaç gün ve birkaç gece tek başıma kalmışım. O zamanlar bir çocuktum, bu yüzden beni kollarında eve taşıdı ve annem beni gördüğünde... rahatlamaktan deliye döndü. Babam en sevdiği oğlu olduğunu söylüyordu ama annem gerçekten her birimizi eşit derecede seviyordu.

"İyi misin?" Kraliçe Rolfe, Harlow'un yanaklarını avuçlarken saçlarını yüzünden uzaklaştırdı.

"Sadece açım."

Kraliçe gözyaşlarının arasından gülümsedi ve hatta bir kıkırdama bile çıkardı. "Aferin kızıma." Kolunu kızının omuzlarına doladı ve birlikte kaleye doğru yürüdüler.

Harlow'un haklı olduğunu, annesinin rahatlamasının intikam ihtiyacını maskeleyişini fark ederek arkasından gittim.

"Babam nerede?" Harlow sordu.

"Dün seni aramak için ayrıldı. Henüz dönmedi." "Bir mesaj göndermemizin bir yolu var mı?"

"HeartHolme'a haber göndereceğim. Umarım ona mesajı ulaştırabilirler."

Şatonun önünde durduk ve Kraliçe Rolfe'un gözü sadece yumuşak yüz hatlarını ve saç rengini miras almış olan kızındaydı. Ben unutulmuş gibiydim - ta ki Harlow bana bakana kadar.

Kraliçe onun bakışlarını takip ederek bana baktı ve bir anda o sıcaklığın yerini az önce karşılaştığımız fırtınaya rakip bir soğukluk aldı. Ama hiçbir şey söylemedi, keskin bakışları kemerindeki kılıç gibi beni delip geçti. Muhafızlara beni götürmelerini emretmedi. Hiçbir misilleme yapmadı.

Öne çıkan Harlow oldu ve yüzündeki kızgın ifade kalbinde kabaran öfkeyle örtüşüyordu. "Delacroix Prensesi olarak, seni zindanımızda beş yıl hapis cezasına çarptırıyorum, hilekârlığının ve kötülüğünün cezası olarak."

Muhafızlar yaklaşmaya başladı ama gözlerim onunkilere kilitlenmişti, bana yalan söylediği ve bunu bu kadar zahmetsizce yaptığı için çok olmuştum. "Bu dünyada sahip olduğumuz tek şey sözümüz ve seninki artık değersiz."

"Seni öldürmeyeceğim."

"Ama bana bir söz vermiştin-"

"Cezanız tamamlandığında geminizi alacaksınız. Benim sözüm sağlamdır, ama siz detayları konuşmadınız. Benden korkman gerekirken babamdan korktun. Ben babamın kızıyım ve onun intikamını, öfkesini ve kötülüğünü miras aldım."

Muhafızların beni götürmesine izin verdim, öfke ve saygı karışımı bir duyguyla onun güzel yüzüne baktım.

"şimdi beni bir aptal gibi kullandığında nasıl hissettiğimi çok iyi biliyorsun." Muhafızlara eliyle işaret etti. "Götürün onu."

OceanofPDF.com

HARLOW

Duş aldıktan ve karnımı doyurduktan sonra kendimi yeniden kendim gibi hissettim. Saçlarım yumuşak ve parlaktı, giydiğim kıyafetler temiz ve kuruydu. Güneş ışığı açık pencereden içeri giriyor, zalim bir yolculuktan sonra evimin konforu beni sarıyordu.

Annem içeri adım atmadan önce parmak eklemlerini açık kapıya vurdu. "Daha iyi misin?"

"Çok daha iyi."

Yanımdaki kanepeye oturdu, gülümsemesi sıcak ama gözleri kırıktı. "Çok endişelendim..." Elini benimkinin üzerine koydu.

Avucumu çevirdim ve parmaklarını yakaladım.

"Biliyorum." "Seni incitti mi?"

"Hayır."

"O...?" Soruyu bitirmedi. "Hayır."

Gözleri yerde, rahat bir nefes aldı. "O zaman ne istiyordu?"

"Dişlerle bir anlaşma yaptı. Ben onun pazarlık kozuydum."

"Onlardan ne istiyordu?"

"Bana söylemedi."

"Neden seni oraya kadar götürdü, sadece seni geri getirmek için mi?"

"Rancor ona anavatanına dönmesi için bir gemi sözü verdi ama şimdi Babam sahili izlediği için sözünü geri aldı."

Hafifçe başını salladı, gözleri hâlâ yerdeydi. "İyi ki Ian Amca o siyah gemiyi fark etmiş."

"Evet."

"Baban seni gördüğüne çok sevinecek." Bakışlarımla tekrar buluştu. "Ona haberi verdiğimde çok güçlüydü ama öyle olmak istemediğini biliyorum."

Kalbinin nasıl milyonlarca parçaya bölüneceğini içim parçalanıyordu. Az konuşan, az duygulanan bir adamdı ama söz konusu Atticus ve ben olunca çok derinden hissederdi. Bize özel bir şekilde baktı... tarif edemeyeceğim bir şekilde.

"Atticus'a bir mesaj gönderdim. Mesajı alır almaz ordumuzla birlikte geri dönecek. General Henry ve adamları kayalıkların dibindeler. Onlardan birinin seni bulmasını beklerdim, seni kaçıranla birlikte içeri girmeni değil."

"Askerleri geçemedik çünkü dağların arasından ilerledik. Dişler'den kaçmanın tek yolu buydu."

"En azından o adamın seni canlı olarak geri getirmesine minnettarım." "O bir insan değil..."

"Peki o ne?"

"Hiçbir fikrim yok." O Teeth değildi. Necrosis değildi. Anlayamadım.

"Baban biliyor olabilir. O çok şey gördü."

Başparmağım parmaklarını okşadı.

"İyi misin?"

"Ben iyiyim anne. Olabilecek tüm korkunç şeylerle kıyaslandığında, bu bir peri masalıydı."

Başını salladı. "Demek istediğim... o adamla aranızda geçenler... senin için sorun değil mi?"

Normalde yaptığım gibi duygularımı paylaşamadığım için bakışlarını tuttum. Ona Ethan'dan bahsetmişim. Ona ilk seferimi anlattım. Ona her şeyi anlattım çünkü o benim en iyi arkadaşımdı. Ama bu sefer... zordu.

"Seni incittiğini söyleyebilirim... ona söylediğin son şeylere dayanarak."

Yolculuğumuz tek bir gün gibi geldi çünkü biten her şeyi sindirecek zamanım olmamıştı. Hep birlikteydik, didişiyorduk, kavga ediyorduk, birbirimizden nefret ediyorduk. "Daha şüpheli olmalıydım. Onu köyün etrafında hiç görmemişim ve birdenbire ortaya çıkıverdi... ve ilgilendiği tek şey bendim. Çok yakışıklı bir adam, bu yüzden bu da kırmızı bayraktı."

"Bu senin hatan değil, tatlım. Sürekli şüphe içinde bir hayat yaşamak, hayat değildir. Ve eğer ima ettiğin buysa, o senin liginin dışında değil."

"Sen benim annemsin. Bunu söylemek zorundasın." "Ama ciddiylim. Eminim o da aynı fikirde olacaktır."

Kalenin altındaydı, zindanda kilitliydi, babam onu öldürmeden önce büyükbabamın tutulduğu zindanda ve onu ziyaret etmek için oraya inmezdim. Onu bir dahaki görüşüm beş yıl sonra serbest bırakıldığında olacaktı. "Söylediği hiçbir şeye güvenemem."

"Seni incittiği için üzgünüm." Elimi okşadı. "Ondan gerçekten hoşlandığını söyleyebilirim."

Ve bu beni daha da aptal hissettirdi. "Uzun vadeli bir şey olmadığını bildiğim için bağlanmamak için elimden geleni yaptım, ama... bağlanmamak zordu." Aurelias'la sadece birkaç kez birlikte olmuşum ve sevgimi mesafeye maskelemişim çünkü bitmesini istemediğimi biliyordum. Başka bir erkekle hiç bu kadar ateşli olmamışım, hiç bu kadar zonklayan bir bağ hissetmemişim. Çok kapalı olduğu için onu gerçekten tanı mıyordum ama ruhundaki nehirleri bilmeyi her şeyden çok istiyordum. "Ama artık bitti. Hayatımıza devam etme zamanı."

Babam hala dönmemişti.

Şimdi onun benim için endişelendiği gibi ben de onun için endişeleniyordum. Serbest bırakılmam için Dişler'le pazarlık yapmaya gitmişti ve umarım bu onun hayatına mal olmazdı. Hayat sonsuza dek değiştiğinde rutine geri dönmek zordu. Barış dönemi resmen sona ermişti.

Annem ve ben birlikte çok zaman geçirdik ve sanki beni sürekli gözünün önünde tutmak istiyor gibiydi, sanki biri beni tekrar ele geçirecekmiş gibi. Ama yüz hatlarında belirgin bir melankoli vardı ve bunun babam için endişelenmesinden kaynaklandığını biliyordum.

Babam ve ağabeyim olmadığı için yemek salonunda sadece ikimiz kahvaltı ederken içeri bir muhafız girdi. "Prenses Harlow, görüşmek isteyen bir ziyaretçiniz var."

Ona bakmak için sandalyemde döndüm. "Kim?"

"Ethan Knotworthy."

"Muhtemelen iyi olup olmadığını görmek istiyordur," dedi

annem. "Evde olduğuma göre iyi olduğum kesin."

Fincanı tabağa geri koymadan önce kahvesini yudumladı. "Ethan tam olarak ne olduğunu anlamama yardımcı oldu, bu yüzden bence biraz zaman ayırmanı hak ediyorsun, Harlow."

"Beni gözetlediği için sana yardım edebildi." "Yine de umursuyor."

"Pekâlâ." Ayağa kalktım.

Gardiyan tekrar konuştu. "Ve mahkum sizinle konuşmak istiyor."

Bir daha onun hakkında bir şey duymamayı umarak kalbim sıkıştı. "Talebi reddedildi." Muhafızın yanından geçip dışarı çıktım ve Ethan'ı avluda beni beklerken buldum. Çeşmeyi çevreleyen taşın üzerinde oturuyordu ve geldiğimi görünce beni karşılamak için ayağa fırladı.

Göğsüme doğru ilerledi ve bana sarıldı, başka bir şey yapmama fırsat vermeden beni kucakladı. "İyi olmana sevindim." Başımın arkasını kavradı ve hâlâ onunmuşum gibi alnıma bir öpücük kondurdu.

Sevgi boğucu geldi, bu yüzden yer açmak için hızla geri çekildim.

"Geri dönmeyeceksin diye endişelendim."

"Beni bilirsin. Kimsenin beni itip izin vermem." Zorla gülümsedim.

Yoğun gözleriyle bana baktı, sanki yanağımı tutup beni öpmek için tüm gücünü harcamış gibiydi.

İlerlemesini engellemek için kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Anneme yardım ettiğin için teşekkür ederim. Kurtarılmamı sağlamadığını biliyorum ama biraz bilgi sahibi olmak hiç yoktan iyidir."

Söylediklerimi kabul etmedi. "Nasıl geri döndünüz?" Ona tüm

hikayeyi anlattım, gemisi için geri döndüğümüzü söyledim.

"Yani gitti mi?" "Aslında

zindanda." "Annen kızgındı."

"Hayır, onu oraya ben koydum. Beni krallığımdan çalabileceğini ve misilleme yapmadan pazarlık kozu olarak kullanabileceğini sanıyorsa, aptalın tekidir."

"Gerçek bir kraliçe gibi konuştun."

"Babamın kızı gibi konuştun."

Bir süre öylece baktı, sessizlik giderek rahatsız edici bir hal alıyordu çünkü söyleyecek başka bir şey yoktu. "Belki şu an uygun bir zaman değil ama... seni asla böyle incitmeyeceğimi biliyorsun. Seni asla böyle kullanmam. Senin için gözümü kırpmadan hayatımı verebileceğimi bildiğin halde neden seni umursamayan adamlarla vakit kaybediyorsun?"

"Ethan... çok tatlısın."

"Ben sadece sana karşı tatlıyım. Geçmişte pek çok kadını incittim."

"Sana bu şekilde davrandıktan sonra beni neden istediğini anlamıyorum."

"Çünkü sen osun."

Bakışlarımı kaçırdım, onun koşulsuz sevgisinden rahatsız olmuşum.
"Ethan..."

Bana doğru yaklaştı ve yüzümü kavradı, almaya hazır olmadığım bir öpücük verdi. Ama bu iyi bir öpücüktü, soğuk dudaklarımı ısıtan, kendimi kullanılmış değil değerli hissettiren türden bir öpücük.

Ama yine de geri çekildim. "Ethan, şu anda kafam pek yerinde değil."

Gözleri incinmişti ama başka bir hamle yapmadı. "Yaptığı onca şeyden sonra hâlâ ona karşı bir şeyler mi hissediyorsun?" İnanmazlığı duyulabiliyordu.

"Hâlâ canım yanıyor." Bunu tarif edemezdim. Bana verdiği zararın intikamını almak için onu kalenin altındaki bir hapishaneye atmıştım ama Aurelias'la birbirimize en ufak bir bağlılık bile göstermemiş olmamıza rağmen Ethan'ı öpmek bir şekilde ihanet gibi gelmişti. "Ve sanırım bu acı veriyor... çünkü benim için bir anlamı vardı."

"Sen aylarca benimleydin, o ise bir hafta." "Bunun

mantıklı olmadığını biliyorum-"

"Aslında hiç yok."

"Ethan-"

"Seni düşmanlarımıza teslim edecekti ve sadece ona istediğini vermedikleri için bundan kaçındı. Bunu kafana sok, Harlow."

"Anlıyorum-"

"Anladığınızı hiç sanmıyorum."

"Onu kalenin altına kilitledim çünkü onunla hiçbir şey yapmak istemiyorum ama bu kalbimin yoluna devam etmeye hazır olduğu anlamına gelmiyor Ethan. İyileşmek, ihaneti atlatmak için zamana ihtiyacı var. Bunu anlamamanın zor olduğunu sanmıyorum."

Beni kovalamayı bırakmalısın çünkü sen kimseyi kovalamak zorunda kalmaması gereken bir adamsın."

"Senin yerine geçmektense istediğim tek kadının peşinden gitmeyi tercih ederim."

Bizi çevreleyen bahçeye baktım, onun delici bakışlarından, heykellerini yontabilecek kadar sert bakışlarından kaçındım. "Gitmeliyim."

Gözlerinde bir hayal kırıklığı parladı, ama bunu dudaklarının arkasında kilitli tuttu. "Eve sağ salim döndüğüne sevindim, Harlow. Beni nerede bulacağını biliyorsun... eğer fikrini değiştirirsen."

Muhafızlar Atticus'un orduyla birlikte döndüğünü haber verince annemle ben kardeşimi karşılamak için dışarı koştuk.

Bize doğru yürürken miğferini kafasından çıkardı, ağzı geniş bir sırıtışla doluydu. Miğferi yakındaki askerlerden birine verdi ve bana doğru yürüdü, güçlü vücuduna mükemmel bir şekilde uyan zırhıyla gittiğinden daha fazla Baba gibi görünüyordu. Bana doğru ilerledi ve beni kucakladı, daha önce hiç yapmadığı bir şekilde sarılırken beni yerden kaldırdı. "Annemin mesajını aldığında çok rahatladım." Beni yere bırakmadan önce sıktı. "İyi misin?"

"Bir çizik bile yok."

Daha sonra annemi kucakladı. "Babam nerede?"

"Hâlâ dönmedi," dedi ciddiyetle. "Ama yakında döneceğinden eminim. Büyükanne Harlow'un eve sağ salim döndüğünü söylemek için HeartHolme'a bir mektup gönderdik. Mesajı babana iletceğini biliyorum."

Atticus korkuları yatışmamış bir şekilde bakmaya devam etti. "Orduyu aşağı indirmeliyim-"

"Hayır." Sesini istemeden de olsa hafifçe yükseltti. Devam etmeden önce kendini sakinleştirdi. "Baban iki vahşi ejderha tarafından korunuyor. Onun iyi olduğundan eminim ve şu anda başka bir çocuktan ayıramam."

"O zaman yine de orduyu göndermeliyiz-"

"Delacroix'nın güçlerini tüketip onu korumasız bırakamam, hele ki koşulları bilmiyorken."

"Hiçbir şey yapamayız-"

"Ona bir gün daha verin," dedi. "Dişler iki ejderhaya karşı savunmasız. Harlow gelmeden az önce ayrıldı, bu yüzden ona daha fazla zaman vermeliyiz. Harlow'un Dişler'le birlikte olmadığını öğrendiğinde, bir sonraki hamlesini planlamak için HeartHolme'e uçtuğuna eminim, yani mektubumu her an alabilir."

Bu Atticus'u yatıştırmaya yetmiş gibi görünüyordu çünkü daha fazla itiraz etmedi.

"Prenses Harlow?" Yanımda bir muhafız belirdi. "Böldüğüm için özür dilerim ama mahkûm sizinle konuşmak istiyor."

"Bu talebi zaten reddettim."

"Sözünüzden dönmek istemiyorsanız onunla konuşmanız gerektiğini söylüyor."

Bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"orada olacağım." Muhafız geri çekildi.

Atticus bana baktı, kaşları babamınki şaşkınlıkla çatılmıştı.

"Bu uzun bir hikaye..." Ona hikayeyi anlattım.

"Neden hayatta?" diye sordu. "İşlediği suçlar yüzünden öldürülmeli, hapsedilmemeli."

"Beni sağ salim geri getirdi-" "*Seni*

aldıktan sonra."

"Ama kendi başıma kaçmış olsaydım, yolculuk sırasında ölmüş olurdum. O beni hayatta tuttu. Ve beni oradan çıkardı. Ölümün adil bir ceza olduğunu düşünmüyorum."

"Babam gelmiş geçmiş en adil kraldır ve aynı fikirde olmayacağını biliyorum."

"Artık bitti," dedim. "Hayatımıza edelim."

Aşağıya, zindanlara indim, hepsi boştu çünkü çok uzun zamandır bir mahkûmumuz olmamıştı. Delacroix'da suç sınırlıydı çünkü herkes iyi besleniyor ve barındırılıyordu. Çalmak için bir neden yoktu. Aile içi taciz ve tecavüz de nadirdi, çünkü babamın bu tür suçlara karşı sıfır tolerans politikası vardı. Failler zaten zindana düşmezdi.

Kalenin bu kadar altında doğal ışık yoktu, bu yüzden duvarlardaki aplikler bu karanlık yerdeki tek ışık biçimiydi. Köşedeki hücreye yaklaşırken kalbim hızla çarpıyor, kalbimi ona vermeye bile fırsat bulamadan kıran adama bakmak zorunda kalacağım andan korkuyordum.

Duvara yaslanmış, bir kolunu dizine dayamış, başının arkasını taşa dayamıştı. Gözleri benimkilere kilitlenmişti, doymuş toprak gibi karanlıktı. Bu bakışlarda düşmanlık ve öfke olmalıydı, ama bunun yerine sessiz bir yenilgi vardı.

Gardiyan oturmam için bir sandalye yerleştirdi ve sonra bizi izleyebileceği kapı aralığına doğru ilerledi.

Oturdum ve Aurelias'a bakmaya devam ettim, son iki gün içinde görünüşünün nasıl değiştiğini gördüm. Cildi hatırladığımdan daha solgundu, gözleri kan çanağına dönmüştü ve her nasılsa daha zayıf görünüyordu. Zırhı ve silahları alınmıştı, bu yüzden bir gömlek ve pantolonla oturuyordu, kollarının soluk derisi damarlarının kordonları üzerinde sıkıydı.

Sessiz bakışlarını sürdürdü.

"Beni buraya sessizlik muamelesi yapmak için mi getirdin?"

"Ona gitmesini söyle." Merdivenlerin yanındaki nöbetçiye

başıyla işaret etti. "Ben aptal değilim Aurelias."

"Özel olarak konuşmamız gerekiyor ve bir hizmetkârın bu konuşmaya kulak misafiri olmasını istemiyorum."

Kabul etmedim ve orada oturmaya devam ettim.

"Eğer bu demir parmaklıkları kırabilseydim, çoktan kırmıştım." İçimi çektikten sonra muhafıza döndüm ve başımı salladım.

Merdivenlerden yukarı çıktı ve sonra ayak sesleri kayboldu.

"Eğer beni burada bırakırsan, öleceğim."

"Sefalet seni öldüremez."

"Suçlu sefalet değil." Ayağa kalktı ve parmaklıklara doğru yürüdü, kolları kayarak demir orta dayandı. "Eğer hayatımı bağışlayarak sözünü tutmak istiyorsan, o zaman gitmene izin vermelisin."

"Beni manipüle edemezsin."

"Seni manipüle etmiyorum-"

"Buradaki hiçbir şey seni

öldürmez."

"Ama hayatta kalmak için ihtiyacım olan şey burada değil. Bu yüzden öleceğim." "İlaçlar gibi mi? Hasta mısınız?"

"Onun gibi bir şey."

"O zaman bana neye ihtiyacın olduğunu söyle, ben de sana getireyim."

Avuçlarını birbirine sürttü ve sessiz bir iç geçirdi. "Bunu yapamam." "Çünkü yalan söylüyorsun-"

"Çünkü hayatta kalmak için neye ihtiyacım olduğunu size söyleyemem."

"Oradan çıkıp gitmene izin vereceğim bir senaryo yok Aurelias. Ya bana ihtiyacın olanı söyle ya da öl." Ayağa kalktım, bu anlamsız konuşmayı terk etmeye hazırdım.

Tek kelime etmedi ama sıkılmış çenesinin gerginliğiyle öfkesini ifade etti.

"Seni incittiğim için özür dilerim, ama daha kaç kere

kişisel olmadığını söyleyebilir misin? Çünkü gerçekten değildi-" "İşte sorun da tam olarak bu."

"Bunu yapmak istemedim-"

"Ama istedin."

"Sen önemsiz bir , değil mi?"

"Eğer bir erkek olsaydım, bana aşağılık der miydin? Eğer bir kadın seni baştan çıkarsa-" "Seni ben baştan çıkarmadım, tatlım. Sen *beni* baştan çıkardın."

Parmaklıklara yaklaştım, kollarımı göğsümde kavuşturdum, o karanlık gözler karşısında güçsüzleşmeyi reddettim.

"Tek yapmam gereken sana ilaç verip seni almaktı. Ama sonra sen beni istedin ve ben de buna hayır diyemedim."

"Bana asıldınız-"

"Çünkü beni istediğini biliyordum."

"Nasıl?" Tersledim.

Başını eğdi ve parmaklarını çıtlattı. "Az önce yaptım." "Az

önce yaptın..."

Başını kaldırdı ve tekrar bana baktı. "Sonra seni becerdim ve tek istediğim seni tekrar becermekti ve bu bağımlılığa dönüştü..."

"Ama sonra beni kaçırdın." "Tekrar

söylüyorum, bunu yapmak

istemedim."

"Ama sen yaptın. Öldürülmem için beni Dişler'e götürdünüz ve beni oradan çıkarmanızın tek nedeni beklenmedik bir şekilde sizin için onlardan daha faydalı olmamdı. Şu anda hayattayım çünkü bir gemiye ihtiyacınız var."

Bana baktı, dişlerini tekrar sıkarken çene çizgisi gerilmişti.

"Burada olduğun için kendimi kötü hissetmiyorum. Ve seni buraya koyan kişi olduğum için de kesinlikle kötü hissetmiyorum."

Kollarını farklı basamaklara kaydırarak tam boyuna doğru doğruldu. Uzun bir süre yere baktı, sinirli görünüyordu. "Bak, hikâyenin tamamı bu değil."

"Hikayenin tamamı olmayan ne?"

Bana bakmadı, gözleri hâlâ yerdeydi. "Dişler'le anlaşma yaptığımda seni sadece koz olarak kullanacaklarını ve sonra bırakacaklarını söylediler. Ama ben geldiğimde planlarını değiştirmişlerdi. Babanı yakalamak için seni yem olarak kullanacaklardı ama o daha gelmeden ölmüş olacaktın. Ve... bu arada sana bir şeyler yapacaklardı." Bir süre durakladıktan sonra çenesini kaldırdı ve tekrar bana baktı. "Yine de bana bir gemi önerdiler ama başka bir kıyıda. Seni oradan çıkardım çünkü sana bunu yapmalarına izin veremezdim."

Yüz ifadem sertliğini koruyordu ama kalbim dörtmala koşan bir atın hızıyla çarpıyordu. Gözlerim onun samimiyetini, gerçek ya da yalan olduğuna dair bir işaret aradı. "Buna inanmamı mı bekliyorsun?"

"Gerçek bu, umarım öyledir."

"Eğer bu doğruysa, neden daha önce bir şey söylemedin?"

"Çünkü."

"Çünkü ne?"

Avuçlarını birbirine sürterek baktı ve yüksek sesle iç geçirdi. "Çok dolusun-"

"Çünkü kimse umurumda değil ve senin de umurumda olmanı istemedim." Parmaklıklardan geri çekildi ve ben içeri girdiğimde yaslandığı taş duvara bakarak uzaklaştı.

"Kalpsiz bir pislik olduğunu düşünmemi mi tercih ?"

"Tercih ederim aslında." Arka duvara bakmaya devam etti, geniş omuzları güçlüydü, sırtı sinirli nefesleriyle yükselip alçalıyordu. "Seni yanlış yönlendirip kaçırmam berbat bir şeydi ve bunun bir cezası olacağını anlıyorum ama aynı zamanda seni geri getirdim ve bu gerçek

önemli." Arkasını döndü ve bana tekrar baktı ama parmaklıklara yaklaşmadı.
"Sadece birkaç günüm var, en fazla."

Kendisi gibi görünmediği gerçeğini inkâr edemezdim. Sanki haftalardır bir şey yememiş gibiydi.

Konuşmamı bekledi, gözleri yoğun ve içgüdüsel.

"Harlow." Parmaklıklara geri döndü, kollarını tekrar ortadaki çubuğa dayadı.
"Bırak beni."

"Aileme acı çektirdin." "Ben istemedim."

"Ama sen yaptın-"

"İnan bana, başka seçeneğim yoktu."

"Nasıl? Başka seçeneğin yok muydu?"

"Harlow-"

"Eğer gitmene izin vermemi istiyorsan, artık sır yok." Yüzümü ona döndüm, kollarım belime dolanmıştı ve kaybolmasını dilediğim çekiciliği hissediyordum. Mezara yakın görünüyordu ama her nasılsa onu ilk gördüğüm andaki kadar seksiydi. "Ciddiyim."

Bir an için başını eğdi ve ağır bir iç çekiş daha çıkardı. Sonra boynunu dikleştirdi ve bana soğuk bir bakış attı. "Ülkenize geldim çünkü Dişler'den özel bir zehre ihtiyacım vardı, pek çok insanı kurtaracak bir zehir türü. Onu bize vermeyi kabul ettiler ama Delacroix Prensesi'ni kaçırmayı kabul etmem şartıyla. Beni o kadar iyi tanımıyorsunuz, bu yüzden insan kaçırmamanın normal iş tanımımda olmadığını söylediğimde sözüme inanmanız gerekecek."

"Neden zehir?"

"Serumun ayrıntıları bizim durumumuzla ilgili değil." "Her şeyi bilmek istiyorum-"

"Çok kötü," diye tersledi. "Seni doğrudan ilgilendiren her şeyi söyledim. Açgözlülüğü bırak. İstesem de senin hayatına ve işlerine burnumu sokmuyorum. Şimdi neden topraklarınızda olduğumu, burada ne yaptığımı ve bunun sizinle nasıl bir ilişkisi olduğunu anlıyorsunuz. Bırak gideyim ya da öleyim."

İlişkimiz bir yalan, kötü niyetli bir aldatmaca üzerine kuruluydu ama nedense ona inandım. Onun Dişler gibi olmadığına, bana zarar vermek istemediğine ve umutsuzca yapmamaya çalışsa da bir kalbi olduğuna inandım.

"Harlow."

Muhafız tekrar aşağı indi. "Böldüğüm için özür dilerim Prenses Harlow, ama Kral Rolfe döndü. Ejderhası uzaktan görüldü."

İçimi bir rahatlama sarsıntısı kapladı, öyle güçlü bir rahatlamaydı ki soluğum kesildi. Bana Aurelias'ı unutturdu, az önce yaptığımız tüm konuşmayı unutturdu. Hücreden çıktım ve merdivenlere yöneldim -arkamda bıraktığım adamı unutarak.

OceanofPDF.com

HUNTLEY

Ocakta ateş yanarken annemin çalışma odasında oturuyordum. Tahtına oturmuş bana bakıyordu.

Ian karşısındaki diğer sandalyede oturuyordu, gözleri odaklanamıyormuş gibi yerdeydi.

"Bu ne anlama geliyor, Huntley?" Ona Harlow'dan bahsettikten sonra birkaç dakika sessizlik olmuştu. Bu onu yüzeyin derinliklerine çekmiş, tıpkı bana yaptığı gibi acı içinde boğulmasına neden olmuştu. Taziye sözleri yoktu - çünkü dehşete düşmüş bir ebeveyni teselli etmek imkânsızdı.

Ateşe baktım, her nefes alışımnda ciğerlerim ağrıyordu. "Bu savaşın yaklaştığı anlamına geliyor. Hazırlanamayacağımız bir savaş, çünkü düşmanı tanımıyoruz." Alevlere bakmaya devam ettim ama tek gördüğüm kızımın yüzüydü. Uyuyamamıştım. Çok uzun bir süre de uyuyamayacaktım. "Birkaç on yıllık barış, tadını çıkarmamız için çok kısa. Bundan çok daha uzun bir huzur dönemi beklerdim."

"Sanki savaşı çoktan kaybetmişiz gibi konuşuyorsun," dedi annem.

"Dişler bizi yenebileceklerinden emin olmasalar bize meydan okumazlardı. Düşmanları her kimse, çok zorlu olduklarını biliyorum."

"Doğuya gözcü olarak ejderhalar göndermemiz gerekecek," dedi Ian. "Neyle karşı karşıya olduğumuzu anlamamız gerek."

"Sadece bu kadar ejderhamız var," dedi annem.

"Başka seçeneğimiz yok," dedi Ian. "Gemiyle seyahat etmediğimiz sürece doğuya ulaşmanın başka bir yolu yok."

"Ve bu daha da tehlikeli," dedim.

"Ejderhaları kullanmalıyız," dedi Ian. "Ve gözden uzak kalmak için elimizden geleni yapmalıyız."

Annem bana bakmaya devam etti, bakışları deliciydi. "Elimizden geldiğince bilgi toplayacağız. Bu arada ordumuzu hazırlayıp gönüllüler isteyeceğiz. Elora'nın kalan ejderhalar için yeni zırhlar yapması gerekecek."

"Tabii bizim için savaşmayı kabul ederlerse," dedi Ian. "Ki kabul etmeyebilirler."

"Onları biz kurtardık," dedi annem. "Son yirmi küsur yıldır onlara toprak ve barış verdik. Bize borçlular."

"Ama biz bunu beklenti içinde olmadan yaptık," dedim. "Ian haklı. Bizim için savaşmak isteyen bir ejderhaya sahip olmayı, buna mecbur olan bir ejderhaya sahip olmaya tercih ederim. Storm'un benim için canını vereceğini biliyorum ve bunu istediği için yapıyor."

Annem başıyla onayladı.

Bu sonuca neredeyse anında varmıştım ve başka bir seçeneğim olmayacağını biliyordum. "Ne keşfedeceğimize bağlı olarak doğuya tek başıma gideceğim ve Harlow'a karşılık kendimi sunacağım."

İkisi de bana baktı.

"Ian." Kardeşime baktım. "Eğer böyle bir şey olursa senin Krallıklar Kralı olmanı istiyorum. Ivory bu şartlar altında liderlik yapamaz. Oğlum ve kızım da öyle."

Ian çenesini kaldırdı ve bana baktı, yüzünde hiçbir duygu yoktu.

Annem itiraz etmedi, çünkü o da oğulları için aynı şeyi yapardı.

Ian da itiraz etmedi çünkü onun da bir kızı vardı. Sonunda başıyla onayladı. "Önce bilgilerimizi toplayalım. Belki başka bir yol buluruz."

IAN

Huntley yalnız kalmak, ateşin yanında oturmak ve kızının kaderini düşünürken ateşin derinliklerine bakmak istiyordu. Bara gittim ve kendi kızım gibi sevdiğim yeğenimi düşünerek tek başıma içtim.

Şu anda yapabileceğimiz hiçbir şey yoktu ve bu durumu daha da kötüleştiriyordu. Güçsüzdük. Elimizde ipucu yoktu. Neyle karşı karşıya olduğumuz hakkında hiçbir fikrimiz yoktu. Kılıçlarımızı çekip saldıramazdık.

Bardan ayrıldım ve bana ait olmayan kulübeye doğru yürüdüm. Biraz fazla içmiştim ve muhtemelen bu yüzden bunu yapmaya cesaret edebildim. Meşale kapının üzerinde yanıyordu, soğuk karanlıkta tek ısı hissi buydu. Yumruğumu istediğimden daha sert bir şekilde kapıya vurdum.

Bir dakika sonra Avice kapıyı açtı, gözleri varlığım karşısında tetikteydi.

Yüzünün yumuşak açılarını, gözlerinin güzelliğini severek baktım. Onu ilk gördüğümde, hayatımda gördüğüm en güzel kadın olduğunu anlamıştım. Hâlâ da gördüğüm en güzel kadın olduğunu düşünüyorum.

Bir eli kapının üzerindeydi, yanlış bir şey söylersem yüzüme kapatmaya hazırды.

Şimdi onunla yüz yüze geldiğimde, kelimeler orada değildi.

"Sarhoş olduğunu söyleyebilirim."

Ayık kalmalıydım, çünkü resmen her an bir saldırının gelebileceği bir zamanda yaşıyorduk. Bir düşman kapımıza dayanabilirdi,

ve kılıcımı sabit tutamazdım. "Evet." "Evine git, Ian."

Kapıyı kapatmaya başladı.

"Bekle." Elimi kapıya dayadım ve zorla açtım. "Sana şu anda ihtiyacım var."

"Bu benim sorunum değil-"

"Harlow kaçırıldı."

Tavrını değiştirmek için tek gereken buydu. Eli kapının aşağı kaydı ve umutsuz bir nefes aldı. "Onu kim aldı?"

"Dişler."

"O zaman neden kapımın önündesin-"

"Çünkü doğuya kaçtılar. Dağların altındalar ve nerede olduklarını bilmiyoruz. Onlar diğer tarafa geçene kadar yapabileceğimiz hiçbir şey yok."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Dişler'in müttefikleri olduğunu ve savaşta olduğumuzu." Eşiği geçip kulübeye girdim ve onu geri çekilmeye zorladım. Kapıyı arkamdan kapattım ve ona yaklaştım, kollarımı beline ve onu kendime doğru çektim. Çenemi başına yasladım ve gözlerimi kapattım -çünkü bu çok iyi hissettiriyordu.

Ona en son ne zaman böyle sarıldığımı hatırlayamıyordum.

Beni itmedi ama sevgime karşılık vermedi. Elimi bırakmadım, çünkü bir daha asla gelmeyeceğini biliyordum.

Sonra kollarıyla belimi sardı ve beni geriye doğru çekti.

Gözyaşlarımı tutmak için gözlerim kenetlendi.

Karanlık oturma odasının ortasında öylece kaldık, tek ışığımız mumlardı. Hava sıcaktı, sanki birkaç saat önce yakılan ateş gece boyunca evi ısıtmaya yetmişti.

Bu kadar korkunç bir şey bana nasıl bu kadar iyi bir şey getirebilir?

Dakikalar sonra çekip gitti.

Önce onun gitmesi gerekiyordu, çünkü ben asla gitmeyecektim. Sonsuza kadar öyle kalacaktım.

"Onu nasıl geri alacaksın?"

"Bilmiyorum."

"Huntley'nin bir planı yok mu?"

"Ne bulacağımızı görmek için doğuya keşifçiler göndereceğiz. Bu bilgilere bağlı olarak Huntley takas için teslim olabilir. Başka bir seçenek olmayabilir. İşlerine yaramayacak olsa Harlow'u almazlardı ve politik olarak işe yaramasının tek yolu da babasının Krallıklar Kralı olması."

"Bu gerçekleşiyor olamaz."

Hayatımın en kötü kâbusuydu. "Ivory..."

"Berbat durumda."

"Ve Huntley..."

"O farklı türden bir karmaşa."

Kollarını ovuşturdu, sanki nereden geldiği belli olmayan bir cereyan onu ürpertmişti. "Bunun olduğuna inanamıyorum."

"Ben de yapamam."

"O kadar uzun süre barış içinde yaşadık ki..."

"Biliyorum." Hayatımın en güzel yıllarıydı. Avice'le tanışana kadar, kızımız olana kadar, hayat anlam kazanmaya başlayana kadar kendimi eksik hissetmiştim. Annem Huntley'i bana tercih etmişti ama Avice'in istediği herhangi bir erkeğe sahip olabilecekken beni seçtiğini biliyordum.

"Bunun Nekroz olduğunu düşünmüyorsunuz değil mi?"

"Hepsi öldürüldü. Üç Kral idam edildi."

Başını salladı ama gözleri ikna olmuş gibi bakmıyordu. "O zaman müttefikleri başka kim olabilir?"

"Bilmiyorum. Dünya uçsuz bucaksız bir yer ve biz onun hakkında pek bir şey bilmiyoruz." Kıtamıza bağlı kalmıştık, ki bu da zaten sürdürmek için yeterli bir işti.

"Huntley'nin onu geri getireceğini biliyorum." Bunu her şeyden çok kendi kendine söyledi.

Başımı salladım, sonunda muhtemelen kardeşimi kaybedeceğimi biliyordum ama onu bundan vazgeçiremezdim. Eğer bu benim kızım olsaydı, ben de aynı şeyi yapardım. "Evet." Avice üzgünken bile hayatımda gördüğüm en güzel yaratıktı. Vücudum doğal bir fırın gibiydi ama o yanımda olmadan kendimi buz gibi hissediyordum. O yokken yattığım her yatak bana taş yığını gibi geliyordu.

Gözleri benimkilerle buluştu ve bakışlarımın yoğunluğunu hissetti.

İçtiğim viski yüzünden zihnim bulanıktı ama ne yaptığının, bu gece onun yatağında uyumak istediğimin tamamen farkındaydım. Haftalarca konuşmadıktan sonra buraya gelme cesaretini bulmak için dehşet ve içki gerekmişti ve şimdi oradaydım, yüzümdeki çaresizliği hayal ediyordum. "Ben kırıldım." Gelmeden önce bir konuşma hazırlamamıştım ve belki de bu yüzden beni dinledi. "Seni kaybettiğimde dünyam yıkıldı, ama şimdi... daha da kötü. Kardeşimi teselli edecek hiçbir kelime yok ve Harlow'u her ne kadar kendi çocuğum gibi sevsem de bir parçam Lila olmadığı için minnettar... ve bu da beni kıtadaki en büyük pislik gibi hissettiriyor." Gözlerimde yaşlar birikti ve yanaklarımdan aşağı sıcak damlalar halinde düşmeye başlayana kadar hissetmedim.

Gözleri anında benimkileri yansıttı, duygu pırıltısıyla ıslanmıştı ve hemen yüzeye çıktı. "Ben de aynı şekilde hissediyorum." Bana yaklaştı, avuçları yanaklarımı kavradı, ayrı kaldığımız her gün özlemini çektiğim şefkati gösterdi. Sonra alnını benimkine yasladı.

Gözlerimi kapattım ve aramızdaki zonklayan bağın, ihanetimden sonra da devam eden aşkın içinde kaynadım. Beni artık istemediğini iddia etti, ama sarhoş ve kırık bir halde kapısına geldiğimde

Beni kollarını açarak kabul etti. Ben ağladığımda o da ağladı. Kalbi sonunda hapishanesinden kurtuldu ve kanatlandı.

Hala bir şansımız vardı.

Durumdan kendi çıkarım için faydalanmanın yanlış olduğunu biliyordum ama konuşmak ve yalvarmak kalbinin etrafındaki zırhı delmemişti. Bunu başarabilecek kadar güçlü olan tek şey , ben de onu bir balyoz gibi kullandım.

Kolum beline dolandı ve dudaklarımız arasındaki minimum mesafeyi kapatıp onu öperken vücudunu kendime doğru çektim. Nazik bir inişti, sadece dudaklarımız birbirine değiyordu. Tepkisini test ettim, çok fazla ilerlemek ve bu süreçte onu kaybetmek istemiyordum.

Ama çekilmedi.

Onu tekrar öptüm. Üst dudağını dudağımın arasında hissettim. Alt öptüm.

Hâlâ beni itmiyordu.

Elimle başının arkasını kavradım ve öpücüğü derinleştirdim, ağzımı açtım ve onun da karşılık verdiğini hissettim. Başımı çevirdim ve dilimi ona doğru kaydırdım, onunkinin benimkiyle dans ettiğini hissettim. Bunun gerçek olduğunu, yatak odamda parmaklarım uzunluğumda ve gözlerim kapalı yalnız olmadığımı anladığımda ağzının içinde inledim. Karımı öpüyordum ve o da beni öpüyordu.

Kolları omuzlarımın üzerinden geçip boynuma dolandı, parmak uçları saçlarımın arkasına kaydı. Öpücüğümü karşılamak için parmak uçlarında yükseldi ve birkaç dakika sonra odayı ısıtan ateş haline geldik.

Üzerinde geceliği vardı, ben de kumaşını toplayıp vücudundan yukarı kaldırdım ve aylardır görmediğim memelerini ortaya çıkardım. Kendimi ilk kez meme gören bir ergen gibi hissettim ve onu tekrar öpmeden önce biraz fazla uzun süre baktım, parmaklarım külotunu kışının üzerinden çekmeden önce kancaya takıldı.

Birlikte olduğum son kadın aylar önceydi ve bu konuda kendimi o kadar suçlu hissetmişim ki hiç zevk almamıştım. En son Avice ile birlikte olduğumda

daha da uzundu, bu yüzden benim için sonsuza kadar süren bir kuraklık dönemi gibi geldi.

Kıyafetlerimi çıkarmaya başladı, çıplak göğsümü ortaya çıkarmak için üniformamın üst kısmını çıkardı. Benim onun göğüslerini gördüğümde yaptığım gibi tereddüt etti, sanki ne kadar kaslı olduğumu, göğsümün bu şehri koruyan duvarlar gibi kalın olduğunu unutmuş gibiydi.

Ağzım tekrar onunkini yakaladı ve onu öperken kıcını kavradım, tüm arzum bir yanardağdan lav gibi akıyordu. Onu o kadar istiyordum ki. Pantolonumu gevşettiğini ve boxerımı indirdiğini hissettim, kaya gibi sert sikim ortaya çıkmıştı.

Onu yerden kaldırıp koridorun sonundaki yatak odasına, daha önce hiç görmediğim yatak odasına götürmeden önce botlarımı tekmeledim. Kapıyı çaldığımda uyuyormuş gibi çarşaflar buruşmuştu. Onu üstüne bıraktım, sonra kalçalarının arasına geçtim, vücutlarımızı birbirine yaklaştırdım, seksim tanrıların ne kadar uzun zamandır bildiği ilk kez onunkine dokundu.

Çok sıcaktı... çok yumuşak.

Bunu yavaşlatmalıydım, ama o kadar bastırılmış ve çaresizdim ki kendimi dudaklarının arasına yönlendirdim ve vücudunun ilk direncini aşip yavaşça kayarak battım. Dudaklarımdan kaçan inilti uzun ve uzundu, sanki ilk kezmiş gibi onun sıkılığını hissediyordum.

Benimle birlikte inledi, gözleri alev gibi yanıyordu.

Gidecek başka yer kalmadığında durdum, karıma tamamen gömüldüm, onunla bedenlen ve ruhen yeniden birleştim. Endişeli ve çaresiz bir halde, bu gece için para ödediğim bir fahişe gibi onu becermek istiyordum ama kendimi yavaşlamaya ve paylaştığımız her anın değerini bilmeye zorladım. Onu altına aldım ve bizi birbirimize yaklaştırdım, içine doğru sallanırken onu öptüm, şimdiye kadar sevdiğim tek kadınla seviştim.

Adımı söyledi, dudaklarında bir fısıltı, tırnakları toprağa gömülü kazıklar gibi sırtımın derinliklerindeydi. "İan..."

Sesi zihnime kazınmıştı, bu yüzden onu her kafamda duyabiliyor, en çok duymak istediğimde onu yeniden yaratabiliyordum. Onu hayal ettim

En karanlık fantezilerimde onun hala benim olduğunu hayal ettiğimde adımı defalarca söyledi. "Bebeğim..."

Onu kaybettiğimden beri böyle güzel bir gece uykusu çekmemiştim.

Gözlerimi açtım, sabah ışığı pencereden içeri giriyor ve yatağın üzerinde uzanıyordu. Güzel teni sıcaklığın içinde parlıyordu. Pencereye bakacak şekilde yan yatmış, hâlâ uyuyordu.

Onu öpmemek için tüm gücümü harcadım.

Ona yaklaştım, göğsümü sırtına bastırdım ve kolumu karnına doladım. Yüzüm saçlarına yaslandı ve onu kokladım, bunu her gün yapabildiğim zamanları hatırladım.

Uzun bir süre bu şekilde yattık, sonra kıpırdanmaya başladı, vücudunu gerdi ve farkına varmadan kıcını sert sikime sürttü. Derin bir nefes aldı ve sonra yavaşça bıraktı, gözleri yüzüne vuran güneş ışığına doğru açıldı.

"Günaydın." Omzunun arkasına bir öpücük kondurdum.

"Günaydın..."

"Çok güzel bir gün olacak." Huzur omuzlarıma yerleşirken pencereden gelen ışığa baktım. Uzun zamandır bu kadar sakin, bu kadar ayakları yere basan hissetmemiştim. İlk kez küçük şeylerin, çarşafların yumuşaklığının, soğuk bir günde güneş ışığının sıcaklığının, sadece ikimiz olduğumuz için sessiz bir evin değerini anladım.

Elimi bıraktı ve ayağa kalktı, çıplaklığıyla büyüleyiciydi, seksi kıvrımları nefes kesiciydi. Yerden geceliğini almak için eğildi ve her şeyi mükemmel bir şekilde gördüğümde aletimin seğirdiğini hissettim. Karnında Lila'dan kalma çatlaklar vardı ve ben en çok onları seksi buluyordum. Elbisyle kendini örtmüştü ama görüntü aklıma kazınmıştı. "Ben kahve yapacağım."

"Pekâlâ." Ben yatakta kalırken onun gidişini izledim, sabahları evi yemek pişirerek uyandırdığı günleri hatırladım. Genellikle bizim için krep ve domuz pastırması yapardı. Lila ve ben en çıtır et parçaları için kavga ederdik.

Birkaç dakika sonra kahvenin kokusunu aldım ve oturma odasına girdim, kıyafetlerim bıraktığım yerdeydi. Odunları şömineye atıp çalıştırmadan önce boxer'larımı giydim. Alevler canlandı ve hemen kulübeye sıcaklık getirdi. Mutfak tezgahına doğru yürüdüğümde, siyah ve dumanı tüten kupanın beni beklediğini gördüm.

Bir yudum almadan önce parmaklarını saçlarında gezdirdi, sabah gözleri dinlenmişken yaptığı ilk şey muhteşemdi.

Eşyalarını toplayıp o sabah şatoya geri götürmek istedim ama acele gerektiğini biliyordum. Muhtemelen ağırdan almak, birkaç kez akşam yemeği yemek, evlilik mutluluğumuza geri dönmeden önce ilişkimiz üzerinde çalışmak isteyecekti.

Henüz bana bakmadığını fark ettim. "Her şey yolunda mı?"

"Evet. Sadece uyanıyorum."

Kolum beline dolandı ve onu kendime çekerek dudaklarından öptüm. Ama dün gecenin aksine, pek bir sıcaklık yoktu. Dudakları sert ve soğuktu. Yüzüne bakmak için geri çekildim, bakışlarımdan yine nasıl kaçındığını görmek için. "Bebeğim?"

Kahvesine doğru baktı.

Şimdi yüzüne baktım... ve pişmanlık ifadesini gördüm.

"Ian..."

Kalbim milyonlarca parçaya bölündü.

"Dün gece... sadece bir kerelik bir şeydi."

Soğukkanlılığımı korumak, bağırmanın ve bir şeyler fırlatmamak, gözyaşlarına boğulmamak için tüm gücümü harcadım.

"Sadece bir andı ve o an geçti." Ben bir şey söylemeyince bana bakma cesaretini buldu. "İkimiz de üzgündük... ve rahatlamaya ihtiyacımız vardı."

"Beni hâlâ seviyorsun, Avice."

"Elbette seni hala seviyorum-"

"*O zaman benimle ol.* Benimle sevişip hiçbir anlamı yokmuş gibi davranamazsın."

Derin bir iç çekti. "Hiçbir şey ifade etmediğini söylemiyorum Ian."

"Sana dokunmamı bile istiyorsan, olanları atlatmış olmalısın."

"Ne oldu?" diye sordu. "Başka bir kadınla yatmanı mı kastediyorsun? Hayır, bunu asla atlatamayacağım."

İkimiz de bunu düşünüyor olsak da muhtemelen bundan bahsetmemeliydim. "İkimiz de duygusal olarak hala aynı yerde olmadığımız sürece böyle bir gece geçiremeyiz. Sadece rahatlamak için olsa bile, hâlâ incinmiş olsaydın bu şekilde rahatlamak istemezdin. Hâlâ bunu istiyorsun ama artık bunu yaşadığına ve çok güzel olduğuna göre tekrar incinmekten korkuyorsun."

Gözleri soğudu. "Peki beni suçluyor musun?" "Avice,

beni affetmelisin-"

"Böyle bir şey yapmam gerekmiyor."

"Beni uzaklaştırdığın için seni affettim. Yeniden hazırım-" "Birini

uzaklaştırmak onu aldatmakla aynı şey değildir."

Şimdi boşanmanın eşiğindeki bir çift gibi birbirimize bağıryorduk. Güzel bir gecenin bedeli kalp kırıklığıydı. Nefes almak için bir an durdum ve bunu atlatmanın bir yolunu bulmaya çalıştım. "Avice... Sana delicesine aşığım. Yeniden bir aile olmak istiyorum. Lütfen... bana bir şans daha ver."

Beni görmezden gelerek tekrar kahvesine baktı. "Seni her zaman seveceğim, Ian. Ama sana bir daha asla güvenmeyeceğim. Lütfen... sadece git." Eşyalarımı alıp gitmemi izlemek istemiyormuş gibi başını öne eğdi.

Olduğum yerde donup kalmıştım, ne yapacağımı bilmiyordum.

"Avice... lütfen." "Üzgünüm, Ian. Lütfen... sadece git."

Kaleye döndüğümde kendimi ayrıldığımdan daha kötü hissediyordum. Huntley'nin yatak odasına uğradım ama orada değildi. Şu anda endişelenmem gereken daha önemli şeyler varken, Avice'le olanları ona anlatamazdım. Daha sonra annemin odasına gittim ve onu tahtında otururken buldum.

"Ian." Aceleyle ayağa kalktı. "?" "Neden? Sorun ne?"

"Huntley Delacroix'ya gitti. Ivory'den Harlow'un döndüğüne dair bir mektup aldık."

Nefesim ciğerlerimi terk ederken gözlerimi kapattım. "Kahretsin, bu iyi haber."

"Kardeşin gece yarısı gitti. Seni bulmaya çalıştık ama yatak odanda değildin." Bu bakışta bir suçlama vardı - sert bir suçlama.

Genç bir adamken fetihlerimle övünürdüm ama Avice'i bulduktan sonra bu ayrıntıları kimseyle paylaşmadım, kardeşimle bile. Ona duyduğum saygıdan dolayı, beni tereyağı bıçağıyla oymuş olsa bile bunu şimdi yapmazdım.

"Gecelerini genelevde geçirmen evliliğini onarmayacak, Ian."

Annem Huntley ile asla bu şekilde konuşmazdı ve bu da onu bana tercih ettiğini gösterdiği bir başka andı. Bunu her zaman bilinçsizce yapardı ve HeartHolme'a olan bağlılığıma rağmen hiç düzelmedi. "Genelevde değildim."

"O zaman neredeydin?"

"Benim işim beni ilgilendirir anne," diye tersledim. "Harlow'un iyi olması beni rahatlattı. Mektupta başka ne yazıyordu?"

Sertliğim karşısında hafifçe geri çekildi ama sözlü olarak ifade etmedi. "Mektup aceleyle yazılmıştı ve başka bir şey söylemiyordu."

"Huntley ona katılmamı istiyor mu?"

"HeartHolme'u savaşa hazırlamalıyız. Kardeşinin sana ihtiyacı olursa, haber gönderecektir."

Başımı salladım, Avice'in az önce bana verdiği acıyı bastırarak kadar rahatladığımı hissettim. Zihnim Harlow'un başına gelen tüm korkunç şeyleri hayal etmek için çılgınca çalışmıştı ve bu beni çökertmeye ve bir daha asla ayağa kalkmamaya yetmişti. Avice'e dönüp ona haberleri vermeliydim ama onunla yüzleşmeye hazır değildim... henüz değil.

Barda tek başıma bir masaya oturmuş, bir somun ekmekle rostomu yiyordum. İçkinin etkisi birkaç saat öncesine kadar geçmemişti, o yüzden bu gece içmedim. Savaş yaklaştığına göre, her şeye hazırlıklı olmam gerekiyordu, örneğin kapılarımızın ihlal edilmesine.

Bazen barmaidlerden ve diğer kızlardan ilgili bakışlar alıyordum ama bakışlarımı kaçırıyor ve onlar yokmuş gibi davranıyordum. İstedğim tek bir kadın vardı ve güzel bir gece beni geri alması için yeterli değildi.

General Macabre bara girdi, üniformasını ve zırhını giymemişti çünkü bu gece görevde değildi. Kâhya olarak benim emirlerime uyarak silahlı kuvvetlerimizden sorumluydu. Annem bir süre önce yaşı nedeniyle görevinden ayrılmış ve bu unvan bana geçmişti. Bana hizmet etmesine rağmen nadiren konuşurduk.

Gözleri benimkileri buldu ve masama yaklaştı.

Konuşacak havada değildim, özellikle de kıtanın üzerinde beliren tehdit hakkında, ama o yine de benimkinin karşısındaki sandalyeye oturdu. Hareketsiz ve sessizdi ve bana bakışı lmld.

Dşmanlığını neyin kışkırttığı hakkında hiçbir fikrim yoktu ama kendi fkemle karşılık verdim. "Bir sorunuz mu var General?"

Benden on yaş küçüktü, Nekroz'la savaş sırasında benden de küçüktü ama kılıç kullanma becerisi ve eşsiz zeksı sayesinde rütbesi yükselmişti. Annem onu terfi ettirmişti ve ben de bu öneriyi kabul etmiştim. Bakışları hâlâ öfkeliydi. "Avice'den uzak dur."

Çok net konuşuyordu, bu yüzden söylediği her kelimeyi anlıyordum ama tek kelimesini bile anlamadığım için olduğum yerde felç olmuştum. Konuşmadım, korkunç gerçek katlanılamayacak kadar büyüktü.

"O hayatına devam etti, sen de etmelisin."

Savaş alanında dşmanlarımla karşılaşmıştım, onlar sevdiğim herkesi öldürmekle tehdit ederken oyundaki en iyi poker suratına sahiptim ve bununla başa çıkmak bundan çok daha kolaydı. Sakin görünmek, nefes alışımı düzensiz normal hale getirmek, bıçağın kaburgalarıma ne kadar derin girdiğini gizlemek için çok uğraştım.

Ayağa kalktı, mesaj iletildiğine göre artık gitmeye hazırdı. "Bu evliliğin bitmesinin sebebi sensin. şimdi bir erkek ol ve boşanmasını sağla."

HUNTLEY

Fırtına yere düştüğü anda ayağa kalktım ve kapıyı geçip şehre doğru koşmaya başladım. Tepeye koştum ve kaleye yaklaştım, karımı ve çocuklarımı görmeyi bekliyordum ama o kadar hızlı uçtum ve o kadar çok koştum ki muhtemelen haberciyi yendim.

Kalenin kapısından girdim ve bir çığlık attım. "Harlow!"

Kızım bir an sonra kalenin yeraltı bölümlerine giden merdivenlerden koşarak çıktı.

Onu gördüğümde neredeyse gözyaşlarına boğuluyordum.

"Baba." Beyaz elbisesiyle koşarken arkasından dökülen siyah saçlarıyla yanıma geldi, gözleri benimkilerle aynıydı. Ben öğleden sonra yokken kollarıma koşan çocuk gibi, doğruca bana yöneldi.

Kollarımla onu yakaladım ve kendime doğru çektim, elimle başının arkasını destekledim, sanki hala yeni yürümeye başlayan bir çocukmuş gibi. İlk çocuğumu, tek kızımı kucağıma aldığımda sert göğsümün içine gömdüğüm tüm duygular yüzeye çıktı ve gözyaşlarımı tutmak için gözlerimi kapattım. Ama nefesimi kontrol etmek imkânsızdı, düzensiz ve sertti.

Kızıma sanki son kez sarılıyormuşum ve ölüm döşeğindeymişim gibi sarıldım.

Ona istediğim kadar sarılmama izin verdi, çekilmeye çalışmadı, bana tek kelime etmedi.

Uzun bir süre bu şekilde kaldık, etrafımızdaki dünya sessizdi, her şey yeniden yoluna girmişti.

Gözlerimi açtığımda Ivory'nin yanında Atticus'la birlikte biraz uzakta durduğunu gördüm. Sonunda kızımı bıraktım ve geri çekilerek güzel yüzüne baktım. Tıpkı hatırladığım gibiydi, teni ışıkla parlıyordu, gözleri sert değil yumuşaktı, gülümsemesi nazikti. Söylemek istediğim pek çok şey vardı ama bir türlü dile gelmiyorlardı.

"Ben iyiyim." Kolumu tuttu, her ne kadar zırhın içinden tenimi hissedemese de. "Bir çizik bile yok." Gözleri benimkiler arasında gidip geliyor, beni en ufak bir dokunuşta parçalanacak kadar kırılgan biriymişim gibi ele alıyordu. Bir ebeveynin çocuğuna duyduğu sevgiyi anlaması mümkün olmasa da, tüm acı ve ıstırabımı anlıyor gibiydi. Ama o benim kızımdı, çok zekiydi.

Soracak milyonlarca sorum, söyleyecek milyonlarca şeyim vardı ama onun bana bakışı karşısında felç olmuşum. Düşüncelerimin karanlığına hapsolmuşum, en korkunç korkular aklıma gelmişti, o kadar güçlü korkulardı ki sırf onları durdurmak için canıma kıymak istemişim. Bu yüzden sadece ona baktım, kızımın ona verdiğim gözlerle bana baktığını gördüm.

Ona bakmak, beynimin onun gerçekten burada olduğunu, bunun çok fazla viskinin yarattığı bir rüya olmadığını anlamasına izin vermek için bir dakikaya daha ihtiyacım olduğunu anladı. Göğsüme doğru ilerledi ve bana tekrar sarıldı.

Kollarımla onu sarıyor, çenemi başına yaslayıp yere bakıyor ve kolumun arasına sığıldığı günleri hatırlıyordum. Gecenin bir yarısı ağlayarak uyanırdı ve oğluma hamile olduğu için Ivory'yi rahatlatmak için Harlow'u alır, masamda oturup uykuya dalmasını beklerken onu tek kolumla tutardım. Keşke yine o kadar küçük olsaydı... böylece onu tutabilir ve güvende tutabilirdim.

Harlow uzaklaştığında Ivory yaklaştı, gözleri aynı duygularla doluydu. "Bebeklerimiz güvende." Bunu sadece bana söyledi, çocuklarımız yetişkin olmalarına rağmen onlardan hâlâ bebek olarak bahsettiğimizi anlamasınlar diye sessizce konuştu.

Onu kendime çektim ve alnından öptüm. "İyi misin, bebeğim?"

"Endişelendim."

"Ben evdeyim. Çocuklarımız güvende. Endişelerinizin kaybolmasına izin verin."

Bakışlarıma ulaşabilmek için uzaklaştı. "Eğer savaşta olmasaydık bu tavsiyeye uyardım."

Harlow'la ilgili çoğu konuda kafamı kuma gömmeyi tercih ettim. Böylesi daha kolaydı. Onu iyi bir insan olarak yetiştirmekle görevimi yaptım, ama aynı zamanda onu akıllı ve stratejik olması, zayıflatılmış bir versiyonuna razı olmak yerine istediğini talep etmesi için yetiştirdim. Kendisini düşmanlarına karşı koruması ve gelmiş geçmiş en büyük kraliçe olarak hüküm sürmesi için onu kılıç konusunda eğittim.

Ama aynı zamanda güzel bir kadındı ve bu değiştirmeyeceğim bir şeydi.

Her sabah birlikte kahvaltı ettiğimiz yemek masasının başına oturdum, Ivory yanında Atticus'la, Harlow sağımda. Yakalanışının ayrıntılarına dalmak yerine bir süre daha güvende olmasının kıymetini bilmek istiyordum ama başka seçeneğim yoktu. "Dişler'i gemi hakkında sorguladığımda, bu işe karıştıkları konusunda yüzüme karşı yalan söylediler ve ben de onlara inandım. Annen bana yakalandığını söylediğinde, Ian Amca ve ben krallıklarını ateşe vermek için geri döndük ama krallık terk edilmişti."

Harlow bu bilgi karşısında kaskatı kesildi, gözleri hafifçe büyüdü.

Ivory'nin yüz ifadesi değişmedi ama bu haberin onu kışkırttığını biliyordum. "O zaman neredeler?"

"Kıtada saklanacak hiçbir yer yok, bu yüzden yeraltından doğuya gittiklerinden şüpheleniyorum. Savaş bittiğinden beri kazmaya devam ediyorlar... ve kazmaya devam ediyorlar. Tünel artık tamamlanmış olmalı ve diğer tarafta dostlar edinmişler."

"Ne tür arkadaşlar?" Harlow sordu.

Başımı iki yana salladım. "Hiçbir fikrim yok, ama eminim yakında öğreneceğim..."

"Ejderhalar doğuya ulaşabilir," dedi Atticus. "Belki dağların etrafından ya da içinden bir yol bulabilirler. Eğer hiçbir yol yoksa, gemi filomuz var."

"Savaşta olduğumuzdan neden eminiz?" Ivory sordu. "Belki de Dişler intikamımızdan kaçmışlardır."

Karıma baktım. "Harlow'u almalarının bir nedeni var ve benim öfkemi kışkırtmalarının tek bir nedeni var." Şimdi kızıma döndüm ve döndüğüm andan beri korktuğum konuya geldim. "Bana her şeyi anlat, ayrıntılara girmeden."

Harlow hemen gözlerini kaçırды, en az benim kadar rahatsız olmuştu. "Aurelias beni uyuşturdu ve arabayla kayalıkların dibine götürdü. Oraya indiğimizde at sırtında Teeth'e gittik-"

"Neden savaşmadınız ya da kaçmadınız?"

"Birçok kez yaptım," dedi savunmacı bir tavırla. "Ama Aurelias insan değil."

"O Dişler'den biri." Bunu zaten tahmin etmiştim, ancak kızımın bunu nasıl fark etmediğini anlayamıyordum.

"Hayır," dedi. "Onun ne olduğundan emin değilim. Şimdiye kadar gördüğüm herkesten daha hızlı. Kılıcı siyah çelikten yapılmış, daha önce hiç görmediğim bir şey. Hamleleri gerçekleşmeden önce tahmin ediyor... sanki geleceklerini biliyormuş gibi."

Bu ayırt edici özelliklere sahip bir varlığı tanımlayamadığım için her kelimeye takıldım.

"Dişler'e vardık ve beni etti. Beni bir hücreye koydular ve Aurelias dönüp beni oradan çıkarana kadar bir saatten az kaldım. Dağlara ulaşmak için uçuruma tırmanmak zorunda kaldık... ve dönüş yolculuğunu da bu şekilde yaptık. Lanet olsun, çok soğuktu."

"Seni teslim ettikten hemen sonra neden serbest bıraksın ki?" Hikâyeyi anlamlandıramadığım için sordum.

"O zamanlar bunun Dişler'in kendisine vaat edilen gemiyi vermemesinden kaynaklandığını söylemişti, bu yüzden beni kurtarırsa ona bir gemi verip vermeyeceğini sordu."

dedi. "Evet dedim. Ama daha sonra bana bunu beni öldüreceklerini söyledikleri için yaptığını söyledi... ve bunun olmasına izin veremezdi."

"Ona nasıl bir gemi aldın?"

"Henüz yapmadım," dedi. "Yaptığı şeyin cezası olarak onu zindana attım."

Kızıma baktım ama artık yüzünü göremiyordum. Tek gördüğüm kılıcımın kemiği kesen kenarıydı. Daha önce hiç bilmediğim bir öfke içimde patladı ve o kadar hızlı ayağa kalktım ki sandalyeyi deviriverdim.

"Baba, hayır." Harlow ayağa kalktı. "Onu öldürmeyeceğime söz verdim."

"Ve ben böyle bir söz vermedim." Yemek masasından kalktım ve kapıya yöneldim.

"Baba, şu anda kızgın olduğunu biliyorum." Beni kolumdan tuttu ve çocukken yaptığı gibi sürüklemeye çalıştı. "Ama onu öldürmeyeceğime söz verdim-"

Kavrayışından kurtuldum. "Ivory. Atticus."

"Hayır!"

Atticus kız kardeşini yakaladı ve Ivory yardım etti.

Harlow'un çılgınlıkları koridor boyunca beni takip etti. "Dur! Baba, dur!"

Kalenin ana kısmına ulaştım ve sonra merdivenlerden aşağıya indim, zindanların kalenin altına gizlendiği yere, gün ışığını görmelerine asla izin verilmeyen mahkûmlara indim.

Zindana girdim ve onu köşedeki kafeste, ayak bileklerini ve kollarını kavuşturmuş bir şekilde duvara yaslanmış buldum. Yüzüne bile bakmadan gardiyana "Kilidi aç," diye bağırdım.

Parmaklıklara yaklaştım ve kafesin içine baktım, adamın bana baktığını gördüm, genç yüzünde korkunun zerresi yoktu. Kendini beğenmiş bir hali vardı - tam da beklediğim gibi. Gardiyan anahtarı almak için dolaba doğru giderken ben de bakakaldım.

Adam kim olduğumu ve ziyaretimin nedenini çok iyi biliyormuş gibi gözlerini dikmiş bana bakıyordu. "Harlow bu yüzden çığlık atıyor."

Onu hiç duymadım. "Adını bir daha söyle, önce ben sana işkence edeyim."

Gardiyan geldi ve anahtarla oynadı.

"Beni sorgulayacağınızı sanıyordum," dedi, idam edilmek üzere olan biri için fazla sakindi. "Doğrudan Dişler'le çalıştığımı düşünürsek, bu bir kayıp gibi görünüyor."

Gardiyan ikimizin arasındaki gerginlikten korkarak anahtarı tekrar karıştırdı. Sonunda hücrenin kilidini açtı ve kapıyı ileri doğru salladı.

Duvara karşı pozisyonunu korudu.

Zindan küçüktü, kılıcımın parmaklıklara çarpmadan sallanamayacağı kadar küçüktü. Bu yüzden kılıcımı çıkarıp muhafıza uzattıktan sonra hanerimi çıkardım ve içeri girdim.

şimdi doğruldu, silahı olmamasına rağmen bana bir düşman gibi bakıyordu.

"Kapıyı arkamdan kilitle," diye emrettim.

Gardiyan anahtarı çevirdi ve zincir metal parmaklıklara çarparak

şıngırdadı. Beni izledi.

Bıçağı yere dönük olan hançeri kavradım, ilk olarak neye merak ediyordum. Hamlemi yaptım ve bıçağı boğazına sapladım.

Tam zamanında eğildi ve hücrenin diğer duvarına doğru ilerledi. "Bunu yapmak istemedim. Dişler beni zorladı."

Gidecek hiçbir yer olmadığını bilerek tekrar üzerine atıldım.

İki yetişkin adamla dolu küçük alana rağmen kaçmayı başardı. "Ben adam kaçıran biri değilim. Birinin kızını kaçırmaktan çok daha önemli işlerim var. Ama eğer bunu yapmazsam, halkım ölecekti."

Bu sefer kestim, kestim, devam ettim, sonunda biraz kan akıtana kadar durmadım.

Kolundan yaralandım ama sıyrık bile yoktu.

Şimdi parmaklıklara yaslanmıştı, derisinde küçük bir kan çizgisi vardı.

"Bana ona zarar vermeyeceklerini söylediler. Sadece onu koz olarak kullanacaklardı. Ama onu bıraktığımda bana onu öldüreceklerini söylediler... ve ben bunun olmasına izin veremezdim. Bu yüzden onu geri getirdim."

"İlginç. Çünkü kızım bana bunu lanet bir tekne için yaptığını söyledi." Ona doğru hamle yaptım, bıçağı tam kalbine saplamaya hazırdım.

Bir kaçamak daha yaptı. "Ve yalan söyledim."

Yalan söyleyip söylememesi umurumda değildi. O kanlı bir ceset olana kadar bu hücreden çıkmayacaktık.

"Bak, eğer onu sana geri , şu anda ölmüş olurdu."

"Orospu çocuğu-" Ona sertçe saldırdım, salladım ve salladım, her seferinde hedefimi ıskaladım - ta ki bıçağı elimden alıp parmaklıkların altındaki hücreden dışarı kaydırana kadar. Onun yerine yumruklarımla saldırdım, savurdum ve çenesinin ortasına vurdum. Tekrar vurduğumda beni engelledi. Yüzünü ve kaburgalarını koruyarak tekrar engelledi. Hücrenin etrafında hareket ettik, o benim vuruşlarımı engelliyor ama kendi vuruşlarını hiç yapmıyordu.

"Bana vurmayı kes, sana her şeyi anlatacağım. Ve sana reddedemeyeceğin bir teklif yapacağım."

Tek istediğim onun ölmesiydi. Tek düşünebildiğim buydu. Teslim olmuş gibi yapmak için bir saniyeliğine kollarımı indirdim ama sonra ona saldırdım ve tüm vücudunu duvara çarptım. Yere yığıldığında üzerine tükürdüm. "Hayatını takas etmek için yapabileceğin hiçbir şey yok."

"Senin için savaşmaları için on bin güçlü vampirden oluşan bir orduya söz bile vermiyor musun?"

İzlerimde durdum, öfkenin kırmızı sisi sonunda kırıldı.

Ayağa kalkmadan önce bana baktı, sanki o darbe onu yormuş gibi yavaş hareket ediyordu.

"*Vampirler* mi?" Daha önce hiç duymadığım bir kelimeydi.

Duvara yaslandı ve alnındaki teri sildi. "Sonunda dikkatini çektim."

"İşimiz bittiğinde seni yine de öldüreceğim." "O zaman ordun olmayacak."

"Savaş kazanıldıktan *sonra* seni öldüreceğim."

"Kin tutmayı seven birisin, ha?"

"Şu anda boynunu kırmayacağımı mı sanıyorsun? Çünkü kıracağım, seni kendini beğenmiş bok parçası." Omuzlarını sertçe ittim ve yüksek bir gümbürtüyle tekrar duvara çarpmasını sağladım.

"Bizler Teeth'lerin uzak akrabalarıyız, hem de çok *uzak*. İnsan kanıyla besleniriz ama konukçularımızı öldürmeyiz... kasıtlı olmadıkça. Vampirler, gerçek ölümsüzler olduklarına inanan ve bizi gezegenden silmeye niyetli elfler olan Ethereal ile savaş halindeler. İnsanların çoğunu öldüren bir hastalık yaydılar, bu yüzden Dişler'den panzehiri almak için bu topraklara yelken açtım, çünkü beslenecek insanlar olmadan sonunda öleceğiz. Ama önce onlar için bunu yapmazsam panzehiri bana vermeyeceklerdi. Kızınızı aldığım için üzgünüm ama inanın hiçbir parçam bunu yapmak istemedi."

Kendimle savaş halindeydim, Harlow'a yaptıkları için onu öldürmek istiyordum ama aynı zamanda halkımın ihtiyacı olan kurtarıcı olabileceği için onu bağışlamak istiyordum. Düşmanlarımın kim olduğunu bilmeden, potansiyel müttefiklerimi geri çevirmeyi göze alamazdım.

Sanki ona tekrar vurmamı bekliyormuş gibi beni izledi.

"Bana ona zarar vermeyeceklerini söylediler. Ama ben geldiğimde, gemimi sahilde fark ettiğin ve ihanetleriyle yüzleştiğin için planlarının açığa çıktığını söylediler. Ona bir mektup yazdırıp saçından bir tutam ekleterek seni ortaya çıkarmaya karar verdiler ama sen gelene kadar çoktan ölmüş olacaktı."

Suratımı asmadım ama nefes alışım acımı ele veriyordu.

"Size yalan söyleyip güçlü bir ahlaki pusulaya sahip bir kahramanmışım gibi davranmayacağım, çünkü itiraf etmekten utanmadığım pek çok korkunç şey yaptım. Ama anlaşmanın şartları bunlar değildi ve Harlow'a bunun olmasına izin vermeyecek kadar çok saygı duyuyorum. Onu teslim ederek Dişler'e olan yükümlülüğümü yerine getirdim, böylece yükümlülüğüm tamamlanmış oldu. Onu geri aldığımda hiçbir suçluluk hissetmedim, birkaç kez kuzenim olsalar bile."

Artık bu hikâyeye bağlanmış, çok daha büyük ve ayrıntılı bir resim elde etmiştim. Mantıklı bir adam bu hikâyenin içeriğinden dolayı geçmişin geçmişte kalmasına izin verirdi ama söz konusu ailem, özellikle de kızım olduğunda mantıklı bir adam değildim. Onu hâlâ öldürmek istiyordum ve her zaman da öldürmek isteyecektim. "Müttefikleri kim?"

"Bilmiyorum. Bunu benimle paylaşmadılar. Sadece hesaba katılması gereken bir güç olduklarını söylediler."

"Onlar vampir mi?"

"Hayır. Öyle olsaydı bana ." "O zaman doğuda ne var?"

"*Bilmiyorum*," diye tersledi. "Benim topraklarım çok batıda."

"Eğer halkınız savaştaysa, bize nasıl yardıma gelebilirler?"

"Beklediğimden çok daha uzun süredir yoktum, yani bu savaş şimdiye kadar kazanıldı ya da kaybedildi."

"Yani artık bir eviniz bile olmayabilir mi?" diye sordum. "Bana sunacak hiçbir şeyin olmayabilir mi?"

Bir an sessiz kaldı, muhtemelen geride bıraktığı arkadaşlarını ve ailesini düşünüyordu. "Kazandığımıza inanıyorum. Ethereal güçlü varlıklar ama vampirler acımasız ve kardeşlerim de gaddar."

"Kardeşlerin mi?"

"Ayrıntıların çoğunun önemi yok ama farklı yılanlar tarafından yönetilen farklı vampir grupları var. Kardeşlerden biri Kingsnake Vampirlerinin kralı ve bizim kardeşlerimizden birini generali olarak kullanıyor, diğer kardeş ise

Kobra Vampirlerinin kralı. Babam da ilk Orijinal, yani aslında hepsinin kralı."

"Peki bu seni ne yapar?"

"Babam, beklenmedik ölümü üzerine beni halefi olarak seçti." "O zaman sen bir prensisin."

Hafifçe yüzünü buruşturdu. "Eğer bir isim vermeniz gerekiyorsa... o zaman, evet."

"Yabancılarla yardım etmek için savaştıktan sonra onları topraklarını boşaltmaya ikna edebileceğini mi sanıyorsun?" Bana çok zorlama gelmişti ve eğer onu kullanamıyorsa, şimdi öldürebilirdim.

"Babam ilk Orijinal, tüm vampirlerin kralı ve ben onun en sevdiği oğlu olduğum için hayatımı bağışlamak için yapmayacağı şey yok. Ve kardeşlerim de benim için savaşırdı - her zaman aramız iyi olmasa da."

Ona baktım, en büyük düşmanımda beklenmedik bir müttefik bulmuştum. "Gözümün önünden ayrılmana asla izin yok, peki nasıl yardım çağıracaksın?"

"Babama bir mektup yazmam gerekecek, öyle bir şekilde yazmalıyım ki bu mektubun bir sahtekârdan değil de benden geldiğine emin olmalıyım. Kuryeleriniz benim talimatlarıma uyarak topraklarıma yelken açmak zorunda kalacak, ama dürüst olmak gerekirse bu çok uzak ve zorlu bir yolculuk."

"Denizcilerim bunun üstesinden gelebilir."

"Benim rehberliğimle daha iyi idare edebilirler-"

"İyi denemeydi." Parmaklıklara doğru ilerledim ve gardiyana kapının kilidini açmasını işaret ettim.

"Ben sözümün eriyim-"

"Az önce itiraf ettiğin gibi sen erkek değilsin."

"Ne olayım, verdiğim sözleri tutarım."

Görevli kapıyı açtı, ben de dışarı çıktım.

Aurelias beni takip etmeye çalıştı ama kapıyı yüzüne kapattım ve muhafıza kilitlemesini emrettim.

Gözleri hemen bozuldu. "Beni serbest bırakmazsanız yarına kadar ölmüş olurum. İnsan kanıyla besleniyorum ve son beslenmemden bu yana çok uzun zaman geçti."

"Ve vatandaşlarımdan biriyle beslenmene izin vereceğimi mi sanıyorsun?" Bakışları sertleşti.

"Hayır."

"Sana öleceğimi söylemiştim-"

"Bir uzlaşma olmalı."

"Hayvan kanıyla yaşayabilirim-"

"O zaman size birkaç canlı hayvan getireceğim."

"Bu beni hayatta tutacak, ama zayıf ve bir deri bir kemik kalacağım-"

"*Güzel.*" Mahkûmu kovarak oradan ayrıldım. "Sana başka ihtiyacım yok."

"Gemim yoksa kaçacak bir yerim de yok, bu yüzden size ya da halkınıza karşı bir tehdit oluşturmuyorum-"

"Sana bir daha asla kızımın yanına yaklaşma fırsatı vermeyeceğim *vampir*. Onu yeterince kullandın ve sana onu tekrar kullanma şansı vermeyeceğim - özellikle de kraliyet kanı için."

Bana bakarken kollarını basamaklara dayamıştı. "Bunu asla yapmam."

"Çünkü senin onurun her şey demek."

"Eve dönüş yolculuğunda aç kaldım, ama bir kez bile baştan çıkmadım. Bir hayvanla beslenmek için yanından ayrılmadım çünkü onun güvenliğinden kendi besinsizliğimden daha çok korkuyordum."

"Kızım kendi başının çaresine bakabilir."

"Kılıç olmadan olmaz, ki kılıcı da yoktu-"

"Hayatını başışlayacağım ama sana 6zg6rl6k vermeyeceğim. Bizim için savaşmaları için akrabalarını g6ndereceksin ve savaş sen bu zindanda kapana kısılmışken gerçekleşecek. Savaş bittiğinde ve biz galip geldiğimizde, halkınla birlikte gidebilirsin." D6nd6m ve tekrar y6r6d6m, bu baş belasıyla işim bitmişti.

"Harlow karakterime kefil olacaktır - eğer ona sorarsanız."

Tekrar durdum ve yavaşça y6z6m6 ona d6nd6m. "Eminim seni buraya atan kadının senin hakkında s6yleyeceği g6zel şeyler vardır." Kızımın bu pisliği manip6le edecek ve onu her gece uyuduğu kalenin altına kilitleyecek kadar akıllı olmasından gurur duyuyordum. Kendisini kurtardığı için ona borçlu hissetmiyordu, en başta onu kaırmışken bile. Omuzlarının 6zerinde iyi bir kafası vardı ve bir g6n parlak bir kraliçe olacaktı.

"Ona sor."

Y6r6d6m gittim.

"*Ona sor.*"

OceanofPDF.com

HARLOW

Babam odaya döndüğünde kardeşimin elinden kurtuldum ve ona doğru koştum. "Onu öldürmeyeceğimi söyledim-"

"Ve ben yapmadım."

Yüzüm muhtemelen son birkaç dakikadır kardeşime direndiğim için kızarmış ve şişmişti ve istediğim sonucu almış olmama rağmen hala kızgın görüldüğümünden emindim. Öfkemi geri çekmem bir saniye sürdü. "Ne oldu?"

"O bir vampir." Yanımdan geçip gitti ve masanın başındaki koltuğuna geri döndü. "Dişler'in uzak akrabaları, insanların kanıyla beslenen varlıklar."

Oturuşunu izledim ve söylediklerini düşünmek için biraz zaman ayırdım.

Kolunu masaya dayadı ve düşüncelerinde kaybolurken parmakları dudağına doğru kıvrıldı.

Masadaki yerlerimize döndük ve Aurelias'ın bana söylediklerini, o kafeste kilitli kalırsa öleceğini düşündüm. Çünkü muhafızların verdiği yemeği yiyemezdi, sadece damarlarındaki kanı yiyebilirdi. Omurgamdan aşağı bir ürperti geçti, çünkü birkaç kez bir canavarla yalnız kaldığımı, onun yanında uyuduğumu, ısırığına karşı tamamen savunmasız olduğumu fark ettim.

Babam devam etti. "Onun hayatını bağışladım çünkü yaklaşan savaşta halkına yardım teklif etti. Bir mektup yazacak ve denizcilerimiz bu mektubu onların bölgesine ulaştırarak bu savaşta yardımlarını isteyecek. Karşılığında, savaş bittiğinde onu serbest bırakacağım."

Atticus bu bilgiyi sessizlik içinde sindirdi. "Bir vampir... Böyle bir şeyi hiç duymamıştım."

"Ben de öyle," dedi annem. "Dünya bizim bildiğimizden daha büyük."

Sersemlemiş bir halde sessizliğe bürünmüştüm, onunla böylesine ateşli bir ilişki yaşadığım için kendimi daha büyük bir aptal gibi hissediyordum. O insan bile değildi ve benim bundan hiç haberim yoktu. "Beslenmezse ölecek, bu yüzden onu orada bırakamayız."

"Hayvan kaniyle beslenebileceğini söyledi," dedi babam. "Ben de kaldığı süre boyunca ona bunu önerdim. Düşmanlarımızın kimliğini bilmeden, müttefiklerimizi geri çevirmeyi göze alamam. Eğer vampirler de Dişler gibiyse, çok güçlüdürler. Ve onunla olan etkileşimimde, daha önce hiç görmediğim türden bir hız ve çevikliğe sahipti. Hamlelerimi ben daha yapmadan tahmin ediyor gibiydi."

"O zaman onları topraklarımıza davet etmek iyi bir fikir mi?" Anne sordu. "Üstün bir ırkı davet etmek iyi bir fikir olmayabilir. Eğer o kadar hızlı ve güçlülerse, halkımıza hükmedip tahtı ele geçirebilirler."

Babam her zaman her şeyi herkesten önce . "Çoğu insandan daha güçlü ama bir ejderhadan daha güçlü değil."

Annesi ona baktı, gözleri söylenmemiş sözlerle doluydu. "Belki de bu konuşmayı özel olarak yapmalıyız, Huntley."

Masanın başında bir dağ gibi duran Harlow'un bakışları sertti. "Harlow bir gün senin yerine kraliçe olacak. O artık bir yetişkin ve savaşın eşiğindesin ve bence bu deneyimden ders alması hayati önem taşıyor." Ağzından çıkan her kelimedden korkuyormuş gibi konuşurken kendini tutmaya çalışıyordu. Sözlerinin sonuna bir iç çekiş eşlik etti

-Acı verici bir şey. Dönüp bana baktı, gözleri temkinli ve acılydı. "Tutsağımızla başa çıkma şeklin için seninle gurur duyuyorum. Sizi kurtardığı için ona borçlu hissedebildiniz, ama sizi kaçırdığı anda onun düşmanınız olduğunu anlayacak kadar zekiydiniz. Eğer o canavar

özgür olsaydı, tıpkı evini işgal ederken öldürdüğü adam gibi başka masum insanları da öldürüyor olacaktı."

Yutkundum, kendisininmiş gibi davrandığı evin bir başkasına, bir Delacroix vatandaşına olduğunu fark ettim.

"Omuzlarının üzerinde iyi bir kafa var, Harlow."

Ona gerçeği söylemedim, Aurelias'ı küçüklükten zindana attığımı, beni kandırdığı için incindiğimi, önümde asla sahip olamayacağım bir şeker parçası sallandığını söylemedim. Hiç de stratejik değildi, ama bir korkak gibi hiçbir şey söylemedim.

Babam devam etti. "Mektubu Aurelias yazacak. Ben de Ian'a güncel olaylar hakkında bilgi veren bir mektup göndereceğim. Daha sonra doğudaki komşularımız hakkında öğrenebildiğimiz her şeyi öğrenmek için gözcüler göndermeliyiz."

"HeartHolme'e dönecek misin?" Annem sordu.

"Şu anda değil." Onun bakışlarıyla karşılaşmak için döndü. "Ailemi bu kadar erken terk etmeye hazır değilim."

Kalenin altındaki zindana doğru ilerledim, girişteki muhafızı geçtim ve penceresiz hapishaneye girdim. Avize ve aplikler düşük ışık sağlıyordu, insanı sürekli uykulu yapan türden bir ışık. Yazın güzel ve soğuktu ama kışın soğuk ve dayanılmaz olabiliyordu.

Aurelias yere duvara yaslandı, ayak bileklerini kavuşturmuş, kollarını vücudunun önünde kavuşturmuştu. Onu son gördüğüm zamana kıyasla çok daha iyi görünüyordu, bu yüzden muhafızların verdiği hayvan kanıyla beslenmiş olmalıydı. Oturdu, gözleri düşmanca ve suçlayıcıydı.

"*Bana kızgın mısın?*" İnanamayarak sordum. ", değil mi?"

"Ölmüş de olabilirim." Uzaklara baktı, sanki parmaklıklarda durmuyormuşum gibi hücrenin farklı bir bölümüne bakıyordu.

"Dramatik davranıyorsun."

Başını tekrar bana çevirdi. "Baban beni savaş bitene kadar hapiste kalmaya mahkûm etti. Bu aylar sürebilir - tabii kazandığınızı varsayarsak."

"Bence çoğu insan savaştan kurtuldukları için rahatlayacaktır."

"Ben savaş alanına aitim, bir suçlu gibi toprağın altına hapsolmaya değil." "Sen bir suçlusun-"

"Sana hikâyemi anlattım ve benim durumumda olan herkes ne yaparsa ben de onu yaptım. Harlow, bu kadar önemsiz olamayacak kadar zekisin."

"Masum bir adamı öldürdünüz ve evini işgal ettiniz. Bu cinayettir."

Gözlerini devirdi. "Bak-"

"Pislik."

"Ona gitmesi için para teklif ettim ama reddetti. Bana başka seçenek bırakmadı."

"Birini öldürmemek her zaman bir seçimdir."

Ayağa kalktı ve parmaklıklara yaklaştı. "*Prenses*, hiç kendi başınıza hayatta kalmak zorunda kalmadınız, bu yüzden orada durup kendi yapacağınız eylemler için beni yargılamayın. Ve eğer bunu inkâr ediyorsanız, bu sadece gerçek dünyanın nasıl bir yer olduğunu bilecek deneyimden yoksun olduğunuz anlamına gelir. İkimiz de beni buraya kimsenin öldüğünü bile fark etmediği bir adamı öldürdüğüm için kapatmadığınızı biliyoruz-"

"Sen bir pisliksin."

Kolları parmaklıkların arasından kaydı. "Seni utandırdığım için beni buraya kilitledin."

"Durumlar tersine dönseydi sen de beni öldürürdün."

"Senin için yaptığım her şeyi düşününce, acımasız bir katil olarak bu ünü nereden kazandığımdan emin değilim." Gözleri benimkileri yaktı. "Senden beslenmeyi hiç denemedim. Ne kadar aç olduğumu bilemezsin ama bu düşünce aklımın ucundan bile geçmedi."

Aklımdan. Kanını akıtıp eve dönmenin başka bir yolunu bulabilirdim ama yapmadım. Bana hâlâ kızgın olduğunu anlıyorum ama hak etmediğim halde itibarımı yerle bir etme. Beni burada kilitli tutman için bir sebep yok, hele ki resmen müttefikin isem."

"Babam olmanı istemiyor."

"O zaman beslenmediysem, şimdi neden besleneyim?" Gözleri vahşice benimkilere dikildi. "Ben sözümü tutarım. Vatandaşlarınıza zarar vermeyeceğim, hayvan kanıyla besleneceğim ve karşınıza ne çıkarsa çıksın size yardım edeceğim. Halkım gelene kadar burada kalmayacağım."

"Pek fazla seçeneğiniz yok."

Yüzüme bakarken gözleri durgunlaştı. "Tıpkı babana benziyorsun."

"Bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum."

"Buraya zırhı olmadan küstahça geldi ve zayıf halimle bile ona çok kötü zarar verebilirdim. Ama yapmadım. Senin için bir tehdit olmadığımı milyonuncu kez kanıtlamak için bir köpek gibi dayak yedim."

Gözlerim başka yöne kayd, babamın kendisini bu şekilde ifşa etmesinden rahatsız olmuştum.

"Harlow."

Ona tekrar bakmadan önce gözlerim bir an sabit kaldı.

"Babana beni serbest bırakmasını söyle. Onun güvenini kazanmamış olabilirim ama seninkini ."

Tekrar başka tarafa

baktım. "Yaptığımı

biliyorsun."

"Babam... edilebilecek biri değil." "Tabii akıl yürüten siz değilseniz."

Parşömeni, tüy kalemi ve mürekkebi çıkardım. "Mektubunuzu yazın ve denizcilere yol tarif edin."

Gözleri üzerimde kaldı. "Aramızda olan her şey gerçektir. Eğer seni o şekilde becerdiğimi ve hepsinin numara olduğunu düşünüyorsan... sen delisin."

"Mektubu yaz."

"O kadar gerçektir ki müttefiklerime sırtımı döndüm ve seni kurtardım." "Kapa çeneni ve şu lanet mektubu yaz-"

"*Harlow*."

Parşömeni parmaklıkların arasından tutmaya devam ettim, ona o kadar yakın duruyordum ki parmaklıklar sanki orada değildi. "Senden gerçekten hoşlanmışım..." Çenemi düşürdüm, bunu yüksek sesle söylediğim için utandım.

Hiçbir şey söylemedi, sadece bana baktı.

Şimdi bu sözleri söylediğim, gerçeği onun duyması için ortaya koyduğum için pişmanlık duyuyorum.

"Hislerimiz karşılıklı olmasaydı seni kurtarmazdım."

Bakışlarına karşılık veremeyecek kadar utanarak gözlerimi yere indirdim.

"Babanı gitmeme izin vermesi için ikna edebilecek tek kişi sensin ve bunun doğru şey olduğunu biliyorsun."

Gözlerimi elimdeki parşömen kağıdından ayırmadım.

"Lütfen..."

Ses tonu tekrar başımı kaldırmama neden oldu.

"Söz veriyorum kaçmayacağım. Halkınızdan beslenmeyeceğime söz veriyorum. Sözümü yerine getireceğime ve özgürlüğüm karşılığında bu savaşı kazanmanıza yardım edeceğime söz veriyorum. Karakterimi gördün ve bunu doğrulayabilirsin. Bunu şimdi yapmanı istiyorum çünkü burada kilitli kalmaktansa ölmeyi tercih ederim."

FİLDİŞİ

Huntley içeri girdiğinde yatakta kitap okuyordum.

Bütün gece çalışma odasındaydı, sessiz ve düşünceli, rahatsız edilmek istemediğini gösteren sert bir ifade takınmıştı. İçeri girdi, her zamanki gibi kapıya dayadı ve altındaki üniformayı çıkarmadan önce savaş zırhının her bir parçasını çıkardı.

Huntley kalenin etrafında zırhını giyip her an gelebilecek bir saldırıya hazırlandığında barış zamanımızın sona erdiğini . Tamamen soyundu, hatta boxer'ını bile çıkardı ve aleti taş gibi sertleşti.

Gözleri benimkilere kaydı, talepkâr ve hatta biraz da kızgındı, bu yüzden bundan sonra ne olacağını biliyordum.

Kitabımı komodinin üzerine koymaya fırsat bulamadan beni ayak bileklerimden yakaladı ve kendisine doğru sürükledi. İç çamaşırımı çıkardı, beni yatağın kenarına yatırdı ve hazır olmamı bile beklemeden içime girdi.

Hem acı hem de zevk içinde nefes nefese kaldım.

Sonra beni boğazımdan yakaladı ve o kadar sert sıktı ki zorlukla nefes alabildim.

Beni o şekilde becerdi, yatağın kenarında durdu, o kadar sert itti ki yatak başlığı duvara çarptı ve muhtemelen dışarıdaki nöbetçiler duydu.

Orada uzandım ve zevk aldım, kendimi onlarca yıldır becerdiği bir kadın yerine gençliğinde bir kadın gibi hissettim.

Tekrar üstüme çıktığında uykuya dalmak üzereydim. Bacaklarımı tuttu ve tekrar girmeden önce beni altına katladı, bu sefer yavaş ve istikrarlı bir şekilde dudakları benimkini buldu ve beni öptü.

Gençken, birkaç tur normaldi, ama yaşlandıkça, bu nadir hale geldi. Ama kısa bir aradan sonra, sanki birkaç gün değil de aylardır yokmuş gibi üzerimdeydi.

"Sana ne oldu böyle?" Tırnaklarım kaslı sırtını kesiyor, güçlü kasların dokunuşum altında kaydığını ve hareket ettiğini hissediyordum.

"Sen benimsin." İçimde sallanmaya devam etti, daha önce yaptığı gibi beni becermek yerine benimle sevişti. "İşte bu."

İşimiz bittikten sonra duşta

Geç olmuştu, normalde yattığımızdan çok daha geç olmuştu ama artık tamamen uyanıktım.

Yatak odasına yeni bir çift boxer'la döndü, saçları hafif ıslaktı, damlalar hala omuzlarındaydı. Kas yığınıydı, bir öküzün ağırlığına sahip bir güç merkeziydi. Çarşafı geri çekti ve hiçbir açıklama yapmadan yatağa girdi.

"Huntley?"

Bir kolunu başının altına sokmuş, diğer kolunu göğsüne koymuş, öylece yatıyordu. "Ne oldu bebeğim?"

"Bir şey mi oldu?"

Sessizdi.

"Sen HeartHolme'deyken mi?" Erkekler aldattıktan sonra suçluluk duygusuna kapıldıklarında çiçekler ve hediyeler getirirlerdi. Birdenbire sıcak ve sevecen olurlar, az önce nasıl bir kumar oynadıklarının farkına varırlardı. Huntley için durumun böyle olmadığını biliyordum ama bir şeyler olmuştu.

"Ian ve Avice ayrıldılar."

Nefesimi tutamadım. "Ne? Ne zamandan beri?"

"Birkaç aydır."

"Anlamıyorum... Ne oldu?"

Huntley yastıklara yaslanmış, yatak odasının diğer tarafına bakıyordu. Bana tüm hikayeyi anlattı.

"Ian..."

"Ben de hayal kırıklığına uğradım ama o da masum değil." "Yıkılmış olmalı."

"Öyle," dedi sessizce. "Onunla konuşmaya çalıştım... ama hiçbir şey başaramadım." "Fırsatım olduğunda onunla konuşacağım."

"Bence bu iyi bir fikir."

Hâlâ şaşkınlık içinde yastıklara gömüldüm. "Avice, Ian ve Lila ile ilişkilerini düzeltmek için çalışıyor olmalıydı. Bu yabancılaşmanın devam etmesine izin verdiği için hayal kırıklığına uğradım."

"Bu konuda tüm detaylara sahip değilim. Tek bildiğimiz Lila ile konuştuğu."

Onlar sonsuza dek süreceğini düşündüğüm türden bir çiftti. Onların evliliğinin bittiğini bilmek, benim evliliğimin bittiği fikri kadar acı vericiydi.

"Eğer seni kaybedersem..." Huntley odanın diğer ucuna bakmaya devam etti.
"Ben ondan daha kötü durumda olurdum."

Yüzünün yan tarafına bakarken gözlerim yumuşadı, yaşlandıkça daha da seksi olan bir adamın sarsılmaz sadakatini kazanmak için ne yaptığımdan emin değildim. O

Benim yerime onun yarı yaşında, ona aynı derecede aşık bir kadın bulabilirdi ama o bana arzuladığı tek kadınmışım gibi bakmaya devam etti.

Yanına geçtim ve sert göğsünü yastık olarak kullandım.

Kalın kolu etrafımı sarıp beni kendine yaklaştırdı, dudakları şakağıma bir öpücük kondurdu. "Seni seviyorum, bebeğim."

Göğsümde kabarık, beyaz bulutlar oluştu ve kulaklarımda kuşlar şarkı söyledi. "Ben de seni seviyorum."

OceanofPDF.com

HUNTLEY

Ivory konuşurken masamın arkasına oturdum ve gözlerimi diktim.

"Vekilharçlara mektuplar gönderdim, orduları savaşa hazırlamalarını söyledim ve Delacroix'ya seyahat etmelerini istedim, böylece güncel olaylar hakkında yüz yüze görüşebiliriz. Bence bu kadar önemli bir şey için mektup gönderip durmak mantıklı değil."

Her kelimesini dinliyordum ama bir yanım üniformasının içindeki vücudunun sıkılığına takılmıştı. Elbise giymesi hoşuma gidiyordu, çünkü elbiseyi yukarı çekip onu masamda becermek kolaydı, ama hiçbir şey onu benimkinin aynısı bir üniformayla görmek kadar beni tahrik edemezdi; pantolonu sıkı bacaklarını sarıyor, göğüsleri ince giysinin içinde dolgun duruyor, kılıcı kalçasında, yayı ve okları sırtında, diğer kalçasında küçük bir hançer.

Konuşmasını bitirdiğinde gözleri kısıldı, sanki dinlemediğimden şüphelenmiş gibiydi.

"Katılıyorum."

Dudaklarına yumuşak bir gülümseme yerleşmeden önce gözleri kısık kaldı.

"Dinlemiyordun, değil mi?"

"Bebeğim, ben hep seni dinlerim."

"Elbette..."

Arkasını döndü ve yürüdü gitti.

O gidene kadar gözlerim kışında kaldı.

Bir süre sonra Harlow içeri girdi, üzerinde uzun çiçekli bir elbise vardı ve saçları sıkıca örülmüştü. "Baba, seninle konuşabilir miyim?"

Ivory sönmüş bir mumdan daha hızlı bir şekilde aklımdan çıkmıştı. "Elbette tatlım." Sandalyede arkama yaslandım, Harlow'un annesiyle benim mükemmel bir karışımım olmasına, onun ve Atticus'un benim en gurur duyduğum mirasım olmasına hâlâ şaşıırıyordum.

Her zamanki gibi aklındakileri en başından söyleyip, saatte milyonlarca mil hızla konuşmak yerine sessizdi. Oturdu, bacak bacak üstüne attı ve bir süre boşluğa baktı.

Gözlerim kısıldı. "Her şey yolunda mı?"

"Evet," dedi çabucak. "Her şey yolunda." O

zaman neden iyi görünmüyordu?

Bakışları sonunda benimkini buldu, şimdi daha güçlü bir parıltıyla. "Aurelias hakkında konuşmak istiyordum."

"Peki ya o?"

Bir tereddüt anı daha yaşandı. "Bence onu serbest bırakmalıyız."

"Neden?" Kızıma olan koşulsuz sevgim her zaman göğsümde tarif edilemez bir sıcaklık yaratmıştı ama bu sarhoş edici sevinç, kızım bana bu sözleri söylediği anda söndü. "Kılıcımın ucunu hak ediyor, özgürlüğü değil."

"Ben asla özgürlük demedim. Ama onu bir kafese koymanın gerekli olduğunu düşünmüyorum." "Onu oraya ilk koyan sensin."

"Çünkü kızgındım-"

"Peki ne değişti?" Şimdi oraya gidip kızımı manipüle ettiği için kafasını omuzlarından çekip almak istiyordum.

"Vcdanım."

"Vicdanın." Kelimeleri yavaşça söyledim çünkü dilimde ekşimişlerdi. "Harlow, o seni kaçırdı-"

"*Baba.*" Beni susturmak için elini kaldırdı, bunu yapmazsa çığlıkların duvarlarda yankılanacağını biliyordu. "Bize her şeyi anlattı ve eğer durumlar tersine dönseydi, sanırım halkını, karını, çocuklarını kurtarmak için bir kızı kaçıırırdın..."

"Karısı ve çocukları yok-"

"Bu, uğruna ölmeye değer biri olmadığı anlamına gelmez," dedi sakince. "Gözlerimin içine bak ve bana aynı şeyi yapmayacağını söyle."

Bakışlarını üzerimde tuttum, şakaklarım şiddetle çarpıyordu.

"Seni tanıyorum," dedi yumuşak bir sesle. "Halkın ve ailen için yapmayacağın hiçbir şey yok. Hem de hiçbir şey."

Gözlerim başka yöne kaydı. Masum bir kadına asla zarar vermezdim, onu sevgi dolu yuvasından ayırmazdım, bir kıza sahip olmanın nasıl bir his olduğunu anlayan bir baba olarak bunu yapmazdım. Ama söz konusu olan onun ya da kızımın hayatı olsaydı... Onu kendim öldürürdüm.

"Bana ne yapacaklarını öğrendiğinde Dişler'le yaptığı anlaşmadan vazgeçtiğini söyledi... ve ben ona inanıyorum."

"Neden?"

"Çünkü onu tanıyorum... bir şekilde."

Bu benim için yeterince iyi değildi.

"Açıklaması zor."

Sessizce kaynadım, kızımın başını bu kadar kolay çevirmesi beni hayal kırıklığına uğrattı.

"Beni kurtardığında gerçek karakterini gösterdi. Bu, beni almaktan başka seçeneği olmamasından çok daha önemli."

"Harlow, bu adamın seni manipüle etmesine izin vermeyecek

kadar akıllısın." "O beni manipüle etmedi-"

"Fikir değişikliğiniz aksini söylüyor. Onu oraya koymanızın bir sebebi var."

"nk kızgındım-"

"Ve hala kızgın olmalısın."

"Ama yanlış nedenlerden dolayı

kızgındım." "Yanlış nedenler mi?" Ben sordum.

Başka tarafa baktı, parmakları elbisesiyle oynuyordu. "Karmaşık bir durum."

"Hiçbir şey benim anlayamayacağım kadar karmaşık değildir."

Bakışları başka bir yerde kaldı. "Baba... burası daha çok annemin bölgesi."

İçimde bir öfke parıltısı belirdi ve bunu beni hasta eden bir rahatsızlık izledi. Sözlerinin anlamını düşünmedim bile, tek bir düşüncenin bile geçemeyeceği kadar sıkı bir şekilde kapattım. "Sen körsn, Harlow."

"Söz konusu ben olduğumda önünü göremeyen sensin." Öfke içimde alev alev yanıyordu.

"Dişler'den kaçtığımızda benimle ilgilendi. Bana pelerinini verdi. Donarak lmeyeyim diye bana ateş yaktı; bu ateş Yeti'leri üzerimize çekip onu ldrtbilecek olsa bile. Açlıktan ölürken benden beslenebilirdi ama bana hiç dokunmadı. Evet, beni aldı... ama bundan çok daha fazlasını yaptı. Onun sayesinde düşmanımızın beklemediği bir orduya sahip olacağız."

"Sadece hayatını kurtarmak için."

"O hâlâ bir müttefik. Ve bence ona bir mahkmdan ziyade bir müttefik olarak davranmalıyız."

Tek yapabildiğim ona bakmaktı, öfkem kaslarımın ve damarlarımın içinde kontrolsüzce ilerliyordu. Kızımla yakın bir ilişki kurmuş olması ondan daha da nefret etmeme neden oluyordu. "Hayır."

"Baba-"

"Bu benim son cevabım." Ona buz gibi bir bakış attım ve bu kadar sinirliyken bunu zorlamamasını söyledim. Kızıma veremeyeceğim hiçbir şey yoktu, bu yüzden benden hayır kelimesini duymaya alışık değildi, ama pes etmeyecektim. "Sözünü yerine getirdiğinde onu serbest bırakacağım."

"Baba-"

". "

"*Kovuldum* mu?" Her kelimeyi yavaşça söyledi, başı eğik ve gözleri acılıydı. "Bir kral olarak sana her zaman hayranlık duydum çünkü nazik ve adilsin ama gerektiğinde acımasısın. Ama bu adil değil. Bu-"

"elde edemeyeceksin. Şimdi ofisimden defol."

Sanki ona tokat atmışım gibi irkildi. Gözleri acıyla bulutlandı ve burun delikleri saldırmak üzere olan kızgın bir hayvan gibi parladı. Ama sonra sandalyesinden kalktı ve başka bir şey söylemeden dışarı çıktı.

Kızımla hiç bu şekilde konuşmamıştım ve bu konuda kendimi kötü hissedemeyecek kadar öfkeliydim. Ama birkaç saat içinde bu konuda farklı hissedeceğimi biliyordum.

OceanofPDF.com

FİLDİŞİ

Büyük kuş kafesindeydim, masada oturuyordum ve mektubumu ağırlıksız tüpe yerleştirmek için yuvarlıyordum. Mektubu gezegendeki en hızlı kuş olan alaca şahine bağlayacak ve mümkün olan en kısa sürede görevliye ulaştıracaktım.

Harlow merdivenlerin başında belirdi, uzun merdivenler yüzünden nefes nefese kalmamıştı ama öfkeden pancar gibi kızarmıştı. "Seninle konuşmam gerek."

Tüpü kapattım ve sıkıca büktüm. "Atticus şimdi ne yaptı?" " değil."

sandalyeye çöktü. "Baba."

"İkinizin kedi köpek gibi kavga etmenize hâlâ alışamadım." Tüpü bir kenara bıraktım ve tüm dikkatimi kızıma verdim. "Baban ne yaptı? Siz ikiniz genelde bir elmanın iki yarısı gibisiniz."

"Ben de aynı şeyi düşündüm."

"Ne oldu?"

"Ondan Aurelias'ı serbest bırakmasını istedim ve dürüst olmak gerekirse bu konuda tam bir pislikti."

"Sizi kaçıran mahkumu serbest bırakmayı reddetmesi onu tam olarak bir pislik yapmaz."

"Ben anlattım ama o dinlemeyi reddediyor çünkü çok inatçı." "Sen de inatçısın."

Harlow'un gözleri kısıldı. "Neden onun tarafını tutuyorsun?"

"Kimsenin tarafını tutmuyorum, Harlow. Sadece babanın bir pislik olduğuna inanmakta zorlanıyorum, özellikle de sana karşı."

Harlow bana Aurelias'ın onun için yaptığı her şeyi anlattı, onun güvenilir olduğunu ve o metal kafesin dışında yaşamayı hak ettiğini söyledi. "Onu oraya sadece gururumu incittiği için koydum ve bu benim hatamdı. Ama ben de babam gibi dar kafalıyım... ve anlaşılan inatçıyım."

Ona küçük bir gülümseme verdim.

"Şimdi babam da aynı şeyi yapıyor. Haklı olduğumu biliyor ama dinlemeyi reddediyor."

"Bence kızına zarar veren bir adama merhamet etmeyi reddediyor."

"Beni gerçekten incitmedi... sadece hayal kırıklığına uğrattı." Gözleri başka bir yere gitti, zihni de öyle.

"Seni nasıl hayal kırıklığına uğrattı?"

Uzaklara bakmaya devam etti. "Ondan sert ve hızlı bir şekilde

hoşlandım..." "Ondan hala hoşlanıyor musun?"

"Hayır." Gözleri tekrar benimkileri buldu.

"Emin misin?" diye sordum. "Yoksa neden onun serbest bırakılması için yalvarıyorsun?"

"Çünkü objektif olmam ve Krallıklarımızın iyiliği için kişisel duygularımı bir kenara bırakmam gerekiyor. Aurelias zeki ve güçlü biri ve onun gibi müttefikleri varsa, tam da ihtiyacımız olan şey bu. Ayrıca onun hilesini bu kadar kişisel algılamamalıyım. Başka biri olsaydı umurumda olmazdı."

"Anlamı?"

Gözlerini benimkilerden kaçırdı. "Dediğim gibi... Ondan sert ve hızlı bir şekilde hoşlandım."

Kızımın sessizleşmesini ve düşüncelere dalmasını, gözlerinde daha önce hiç olmadığı kadar ağır bir ifadenin belirmesini izledim. Bana birlikte olduğu diğer erkeklerden bahsettiğinde, bunlar hep eğlenceli ve maceralı şeylerdi, gerçek duygular içermiyordu. O sadece genç ve güzel olmanın tadını çıkarıyordu.

Ama Şimdi durum farklıydı. İlk kez eğlenceli ve maceracı olmanın kendisi için yeterli olmadığını kabul ediyordu. "Babanla konuşacağım."

Gözleri tekrar benimkileri buldu. "Yapacak mısın?"

"Sana karşı çok korumacı ve bence bunu çok ileri götürdü."

"Ethan ve diğerlerine de söylediğim gibi, daha fazlasını ummaları benim suçum değil. Şimdi bunun diğer ucundayım... ve üzgün bir kaybeden olmayı bırakmam gerekiyor. Kendimi toparlamalı ve reddedilmeyi kabullenmeliyim."

"Sizi hiç reddetmiş gibi görünmüyor. Peki onu diğerlerinden ayıran ne? Ethan gibi."

"Şey... onu gördün." Bir kıkırdama çıkardı.

Gölümsedim. "Benim tipim değil... ama ne demek istediğini anlıyorum."

"Banyo yapmadı ve bir hücrede mahsur kaldı ama yine de gördüğüm en muhteşem adam."

"Sadece görünüşü olsaydı, muhtemelen çok çabuk sönerdi." "Belki de. Ama ben onu kendisi için de sevdim."

"Onu neredeyse hiç tanımıyorsun."

"Ama önemli olan şeyleri biliyorum. Kalbi olmamasını dilese de bir kalbi olduğunu. Kalbini koluna takmadığını çünkü onu bir hazine gibi koruduğunu. Pislik gibi davranıyor ama özünde asil biri. Babam hücresinde ona saldırdığında, karşılık verebileceği halde karşılık vermedi. Onu iş başında gördüm ve neler yapabileceğini biliyorum. Babama bu şekilde saygı duymak zorunda değildi ama duydu."

"O da senden hoşlanıyor gibi görünüyor."

Uzun bir sonra konuştu. "Olabilir. Ama artık bunun bir önemi yok..."

HUNTLEY

Akşam yemeğini çalışma odamda yedim ve günün geri kalanında kimseyle konuşmadım. Kanepede uyumak istiyordum, çünkü yatak odamda beni neyin beklediğini biliyordum. Harlow daha sonra Ivory'ye koşacaktı ve karımın bu konuda bana fikir vereceğini biliyordum.

bir fikir.

O akşam geç saatlerde çalışma odamın kapısı açıldı ve Ivory pijamalarıyla, üzerine elbise gibi oturan gömleklerimden biriyle içeri girdi. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, gözlerinde o güçlü bakışla masaya yaklaştı.

Söyleyeceği her şeye hazırlıklı bir şekilde bakışlarını üzerimde tuttum. "Huntley."

Gözlerimi kaçırdım, kendi ismimi duymak beni çoktan yaralamıştı.

"Öfkenizde haklısınız ama Delacroix Kralı olarak görüşlü olmak yerine objektif olmalısınız. Öfke yerine mantığa kulak vermelisiniz-"

"Şu anda bunu dinlemek istemiyorum."

"Çok kötü, Huntley." Masaya yaklaştı, gözleri hayal kırıklığı içinde parlıyordu.

"Ben Delacroix Kralıyım, Krallıklar Kralıyım ve ne istersem yapabilirim
_"

"Ben de Krallıklar Kraliçesiyim ve hoşunuza gitse de gitmese de söz hakkım var."

Normalde böyle bir konuşma karşısında sertleşirdim ama bu sefer öyle olmadı. "Kızımızı bizden aldı. Yaralanabilirdi, ölebilirdi, daha da kötü bir şey olabilirdi... ve sen bunun peşini bırakmaya hazır mısın?"

"Bence kızımız onun serbest bırakılması için sağlam bir argüman sunuyor." "O kan emici bir vampir."

"Açlığını tamamen kontrol eden biri. Aksi takdirde, onu durduracak hiçbir şey yokken Harlow'dan beslenirdi."

"Ondan hoşlanmıyorum."

"Senden onu sevmeni istemiyor."

"Benden ona güvenmemi istiyor. Kızımı birden fazla şekilde incittiğini biliyorum ve bu yüzden onu cezalandırmaktan vazgeçeceğimi düşündüğü için tam bir aptal." Ayağa kalktım. "O gidene kadar hayatının her gününü olabildiğince çekilmez hale getireceğim. Bu kıyılardan ayrılmadan önce ölmüş olmayı dilediğim ona. Orosu çocuğu kızıyla oynaşabileceğini ve bundan paçayı sıyrabileceğini sandı."

"Huntley."

Elimi masaya vurdum ve bardağımın yere düşüp kırılmasına neden oldum. "Hemen şimdi oraya gitmeli ve onu en başta hak ettiği gibi öldürmeliyim."

"Huntley."

Bakışlarından kaçındım, kışın alevlerin olacağı soğuk ateşe baktım.

"Harlow, doğru erkeği bulana kadar kalbi birkaç kez kırılacak genç bir kadın. Hayat bu. Bunu önlemek için senin ya da benim yapabileceğimiz bir şey yok. Krallıklar Kralı bile kalp acısını önleyecek kadar güçlü değil."

"Ama onları öldürebilirim..."

Gözlerinde büyüyen acıma duygusuyla beni izledi. "Huntley, haklı olduğumu biliyorsun. Harlow'un haklı olduğunu biliyorsun."

Saf inatçılığım yüzünden bakışlarından kaçındım.

"Kızınızın içgüdülerine güvendiğinizi söylemişsiniz. Şimdi bunu kanıtlama zamanı." Onu görmezden geldim.

"Huntley-"

"Talebinizi değerlendireceğim. Size sunabileceğim en fazla şey bu." Ivory mücadelesini bıraktı ve sessizleşti.

Sessiz öfkemin içinde yuvarlanabilmek için onun gitmesini bekledim. "Teşekkür ederim."

Gitmesini beklemeye devam ettim ama o olduğu kaldı. "Evet?"

"Geç oldu."

"Kanepede uyuyacağım."

"Hayır, yatağa geliyorsun."

Ona bakmak için döndüm.

"Ve eğer yapmazsan, seni yaparım." Gözleri, kendisine bakan herkesten saygı bekleyen bir kraliçenin ateşiyle yanıyordu. Silah ya da zırh taşımıyordu ama yine de korkunçtu... ve güzeldi.

AURELIAS

Durum hakkında diplomatik olmaya çalıştım, ancak istediğimi alamazsam, sadece yediğim yemek tepsisini getiren muhafızı yakalardım, böylece yemek gelmeye devam ederdi. Elinde anahtarlar olan muhafız kaçtığında da ikisini de öldürüp oradan uzaklaştırdım.

Ama ben dışarı çıkmayı tercih ettim, bu yüzden sabırlı olmaya devam ettim.

Bakışlarımı kaldırmadan Harlow'un zindana girdiğini biliyordum çünkü zihnini hissedebiliyordum. Sadece yüksek duyguları hissedebiliyordum ama onun zihnini o kadar iyi tanıyordum ki benzersiz bir imza olarak tanıyabiliyordum. Sokakta bir tanıdığımı fark etmekten farksızdı ama onu tanımak için görmeme gerek yoktu.

Çenemi kaldırdım ve parmaklıklara yaklaşmasını izledim, beyaz çiçekli bir elbise giymişti ve siyah saçları sıkı bir örgü halindeydi. Ona bakarken göğsümü bir gerginlik kapladı, ağzımın kurumasına neden olacak kadar belirgin bir arzu. Zorlu yolculuğumuz boyunca güzelliğini korumuştum ama şimdi karanlıkta beyaz bir mum gibi parlıyordu. Gözlerim sertleşti ve kayıtsızmış gibi ama zihnimde geri dönüşler yaşanırken tenim karıncalandı.

"Babamla konuştum." Kolları parmaklıkların arasından kayarak metale dayandı ve kendini kavrayışına bıraktı. Kapının kilidini açmazlarsa kolunu kırmakla tehdit edebilirdim ve özgür olmayı ne kadar çok istiyorsam, onu incitmeyi o kadar az istiyordum. "Özür dilerim."

Duvarı ittim ve yaklaştım, kollarım onunkinin dışındaki parmaklıkların arasından kayıyordu, yüzlerimiz birbirine yakındı. "Ölmemi bu kadar isteyen biriyle daha önce hiç karşılaşmamıştım, bu yüzden şaşırmadım." Yüzlerimiz birbirine çok yakındı ama gücümün yıkamadığı demir parmaklıklar bizi ayırıyordu.

"Annemden onunla konuşmasını istedim," dedi. "Belki fikrini değiştirebilir."

Sessiz bir çıkardım. "Ne?"

"Annen muhtemelen benden daha çok nefret ediyordur."

"Annem aslında ikisinden daha pragmatik olanı. Babamın zihni öfkeyle bulandığında, kendi yüzünde burnunun ucunu bile göremez."

"Belki çoğu durumda, ama sevgi dolu bir anne kolayca bir anne ayıya dönüşebilir."

"O bir anne ayı, ama bende kendinden çok şey görüyor, bu yüzden bana öğrenmem ve büyümem için daha fazla alan tanıyor. Babam bu konuda daha zor zamanlar geçiriyor. Bana bir yetişkin olarak saygı duymaya çalışıyor ama koruyucu tarafı bir ejderhanın vahşiliğine sahip."

"Evet, fark ettim."

Gülümsedi. "Belki gelir." "Belki." Nefesimi

tutmazdım.

Haber iletildiği için gitmesini bekliyordum ama o kaldı. "Neden beni... ısırmadın?"

Açık tenine, yanaklarındaki ince pembe tonlarına, gök mavisi gözlerindeki ışıltıya baktım.

"Açlıktan ölüyordun..."

"Bu benim ne olduğumu açıklamamı gerektirirdi."

"Bunu babama rahatça söyledin."

"Hayır, bunu hayatımı takas etmek için yaptım," dedim. "Aksi takdirde beni öldürecekti. Ve sorsaydım bile, hayır derdin, demen gerektiği gibi."

"Yani... her zaman önce izin mi istiyorsun? Çünkü Dişler izin vermez." "Rızayı tercih ederim, evet."

"Ve neden biri buna rıza gösterebilir ki?"

Gözlerim kısıldı. "Çok fazla soru soruyorsun."

"Daha önce hiç vampirle tanışmadım. Şimdiye kadar adını bile duymadım."

"Şey... bir vampir beslendiğinde, bu sadece bir beslenmeden daha fazlasıdır. Bu samimi bir deneyimdir."

"Samimi, nasıl?"

"Erotik."

Gözleri benimkiler arasında gidip geliyordu ve ikimizin birlikte oturma odasındaki kanepede hayvanlar gibi seviştiğimiz anları gözünün önünden geçirdiğini hayal ettim. "Yani... sekse götürüyor."

"El ele gider."

"Kan ve seksin bir arada olabileceğini sanmıyorum."

"Bu, deneyimlemediğiniz sürece anlam ifade etmeyen şeylerden biri."

Bana bakmaya devam etti.

"Bir vampirin dişleri zevk veren kimyasallar salgılar. Bu yüzden sevgilimi ısırıldığında kimyasallarla sarhoş oluyor ve sonra o da benim aletimle sarhoş oluyor. Halüsinojenik sınırdadır."

Çekirdeğinden ateş fışkırıyordu, merkezdeki alevler bembeyazdı, sıcaklık kışın bir ışık feneri gibi ondan yayılıyordu. Bir ürperti de vardı, tam ortasında buzdan bir çizgi. Gözlerini kaçırdı, sanki sözlerim onu sıkışmış gibiydi, ama içi başka bir hikaye anlatıyordu.

Tenimin yeniden karıncalandığını hissettim ama o duvarı bir kez ördüğümde, içimdeki arzu dalgası rüzgârdaki buhar gibi dağıldı. "Dişler'le akrabayız ama onlara hiç benzemiyoruz. Onlar kana susamış yaratıklar, daha fazlasıyla beslenmeye niyetliler, kas ve kemik gibi. Vampirler barışçıl olabilir, eğer biz istersek."

"Peki sen huzurlu musun?" diye sordu sessizce.

Cevabı düşünürken yavaş bir nefes aldım. "Bu vampire göre değişir. Kardeşim Kingsnake Vampirlerinin kralı ve insanlarla barışçıl bir denge kurma konusunda her zaman kararlı olmuştur. Ama diğer kardeşlerimden Kral Kobra çok daha farklı düşünüyor, insanları çobanlık yapmamız gereken çiftlik hayvanları olarak görüyor."

"Ya sen?"

"Ben bir Orijinalim."

"Peki sen huzurlu musun?"

Kökenler en vahşi olanlarıydı. "Sanırım bugünlük bu kadar soru yeter."

Gözleri hayal kırıklığı içinde parladı. "İlgilenmeniz gereken daha önemli meseleler mi var?"

"Size türümle ilgili her şeyi anlatırsam, beni serbest bırakmanız için hiçbir neden kalmaz." Kollarımı parmaklıklardan çektim ve tüm zamanımı geçirdiğim duvara doğru çekildim, yakında geri dönmezsem babamın beni kurtarmak için binlerce gemi gönderip göndermeyeceğini merak ediyordum.

Parmaklıklarda kaldı ve bana bakmaya devam etti. "Seni serbest bırakmak için her zaman bir nedenim vardı."

Kingsnake ve Larisa beni burada bıraktığından beri ne kadar zaman geçtiğini bilmek zordu. Aylardı, ama kaç aydı, emin değildim. Harlow'a doğru harekete geçmeden önce bir süre Delacroix'da kalmıştım.

şehri ve onu yöneten soyluları. Eğer ailem Ethereal'e karşı savaşta galip gelirse, beni kurtarmak için buraya yelken açacaklarını biliyordum.

Ama Dişler kalelerini terk etmişlerdi, bu yüzden Kingsnake onları sorgulayamazdı. Delacroix'ya prenseslerini kaçırmak için gittiğimi biliyordu ve muhtemelen bir sonraki hamlesi bu olacaktı. Ama kalenin altında mahsur kaldığımı nasıl anlayacağından emin değildim.

Kral Rolfe fikrini değiştirmezse buradan kendim zorunda kalacağım.

O anda merdivenlerde ağır çizme sesleri duyuldu ve ardından Delacroix Kralı zırhını ve üniformasını giymiş, sırtında iki elle kullanılan ağır kılıcı ve silah olarak tuhaf bir seçim olan baltasıyla göründü.

Yerde kaldım, ön kolumu bükülmüş dizime dayadım, anlaşılmamızı geçersiz kılmak ve onun yerine beni öldürmek için aşağı inip inmeyeceğini merak ediyordum.

Parmaklıkların önünde durmuş bana bakıyordu, yavrusuna kötü davrandığım için sinirlenmiş bir boz ayıya benziyordu. Babamın görüldüğünden birkaç yaş daha gençti, yani dönüştüğü yaştan, ama belli ki bir tahtta oturup diğerlerine emir vermiyordu. Bir öküz gibi kaslıydı, boynu o kadar sıkıydı ki kordonlar giysisinin altından bir okyanusa açılan nehirler gibi görünüyordu. Saçlarında biraz ak vardı ama fazla değil. Savaş alanında takdire şayan bir rakip olurdu ve bu yüzden ona saygı duyardım.

O da babam gibi inatçıydı ve önce konuşmayı reddetti. Öfkeli bakışlarına devam etti.

Ayağa kalktım ve parmaklıklara yaklaştım, onunla yüz yüze konuşmaya, bir şekilde kaçacağım cezayı kabul etmeye hazırdım. Harlow'un canını bağışladıktan sonra benim canımı alması ona minnettarlığını göstermenin boktan bir yoluydu ve ölümümü bir ceza olarak kabul edemezdim. Kaçmak için onu öldürmem gerekiyorsa, öyle olsun.

Kral Rolfe bakmaya devam

etti. Ben de baktım.

Kaşları yavaşça yüzünden yukarı kalktı ve o soğuk öfke daha da arttı.

İkimiz de önce pes etmek istemiyorduk.

Arkasını dönmeye başladı.

Vurulmak zorundaydım. "Buraya beni öldürmeye mi yoksa serbest bırakmaya mı geldin?"

Sözlerim karşısında , sonra yavaşça dönüp demir parmaklıkların arasından bana baktı. "Kapının kilidini aç."

Bu hala sorumu cevaplamadı.

Muhafız elinde anahtarla geldi ve kapının kilidini açtı. Kral

Rolfe kapıyı açtı, artık aramızda bir engel yoktu.

Bunun bir tuzak olduğundan şüphelenerek kafesin

içinde kaldım. "Kızımdan serbest bırakmasını

istedin, değil mi?"

Evet, bu kesinlikle bir tuzaktı. Kafesten çıktım ve serbest kaldığım anda kapıyı çarparak kapattı.

Büyük eli boynumu kavradı ve beni demir parmaklıklara çarptı.

Geldiğini biliyordum ama engellememeyi, üstünlüğün onda olduğunu düşünmesine izin vermemeyi seçtim.

Beni olduğum yerde sabitledi ve Harlow'unkine benzeyen mavi gözleriyle bana dik dik baktı. "Serbest bırakılma koşulların bunlar." Parmakları boynumda sert bir şekilde durmaya devam etti ve hayatta kalmak için havaya ihtiyacım olmadığı halde hava kaynağımın çoğunu kesti. Nefes alma eylemi sadece kırılmayan bir alışkanlıktı. "seni öldürürüm."

Gidecek hiçbir yerim yoktu, gemim

olmadan olmazdı. "Birinden beslenirsen

seni öldürürüm."

Kan akıtmak kültürlerinin bir parçası olmadığından, teklifle karşılaşmak zaten zor olacaktı.

"Kızımın yanına yaklaşırsan seni öldürürüm." Bunu

tahmin etmiştim.

"Birbirimizi anlıyor muyuz?"

Başımı salladım.

"Sana bir soru sordum, pislik."

Besin zincirinin en tepesinde, tüm vampirlerin ikinci amiri olmaya alışmıştım ve şimdi sosyal statünün en alt basamağındaydım. Bu iyi hissettirmiyordu ve egomu kışkırtıyordu. "Evet."

Gitmeme izin vermeden önce beni tekrar parmaklıklara çarptı. "Çaldığın kulübede ikamet edeceksin, muhafızlar her zaman evinin dışında konuşlanacak. Bana bulaşırsan ölürsün."

"Müttefikiniz olmayı kabul ettiğim için tehditlere gerek yok."

Gözleri kısıldı. "Yaptığın şeyden sonra asla müttefik olamayacağımızı biliyorsun."

"bakmayın ama kızınız iyi."

İçime girdi ve beni tekrar parmaklıklara doğru itti. "Ama ben değilim. Eğer bir gün baba olacak kadar uzun yaşarsan, sana gösterdiğim merhameti anlayacaksın. Gösterdiğim inanılmaz gücü anlayacaksın."

Asla baba olamayacaktım. Bu ayrıcalık elimden alınmıştı - zaten istememiştim de. "Kızınızın hayatını kurtarmak için bir müttefike ihanet ettim, bu yüzden size ya da halkınıza karşı kötü niyet beslemediğim açık."

"Ama sana karşı her zaman kötü niyet besleyeceğim, *vampir*."

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

